

AMY YAMADA
TÁC GIẢ CỦA **ĐÔI MẮT ẤY VẪN Ở TRÊN GIƯỜNG**

Phong vị tuyệt vời

tập truyện ngắn

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Amy Yamada tên thật là Futaba Yamada, sinh năm 1959 ở Tokyo, từng theo học khoa Văn học Nhật Bản tại Đại học Meiji. Năm 1981, cô bỏ học, vừa làm thêm vừa theo đuổi nghiệp vẽ truyện tranh. Năm 1985, **Amy Yamada** khởi đầu sự nghiệp văn chương với cuốn tiểu thuyết đầu tay *Đôi mắt ấy vẫn ở trên giường*. Sau đó, các tác phẩm gây chú ý khác lần lượt ra đời : *Sống lưng của Jesse*, *Soul Music Lovers Only*, *Animal Logic*... Năm 2005, tập truyện ngắn *Phong vị tuyệt vời* của **Amy Yamada** đã giành được giải thưởng danh giá Tanizaki.

Một công nhân xây dựng đa tình, một cô nội trợ bỏ chồng theo người gom rác, một cậu trai ở trạm xăng có bà nội sùng bái văn hóa Mỹ... những con người có vị trí nhỏ nhoi trong xã hội, những mảnh đời dễ bị lãng quên, nhưng dưới góc nhìn tinh tế của **Amy Yamada**, không ai chỉ còn là một trong vô số. Từ họ dần hé lộ những nhân cách phức tạp, những rối loạn tâm tư thành hình trong sự kìm nén mang tới những phút giây bùng phát mãnh liệt, làm chao đảo những tiểu vũ trụ phức tạp trong chính bản thân họ. Từng câu chuyện nhỏ của **Amy Yamada** đều thấm đẫm thứ phong vị độc đáo: phong vị của cuộc sống.

Cho đến nay, độc giả Nhật Bản mặc nhiên đánh giá *Phong vị tuyệt vời* là tác phẩm thú vị và lạ lùng nhất của **Amy Yamada**.

... trên đời này luôn có vô số sinh linh chẳng bao giờ cần được cưỡi
siêu. Chúng chỉ biết nín thở ngậm ngùi với giấc mơ tự do mãi
không thành hiện thực, cứ thế từng bước tiến dần tiến dần tới cái
chết.

— BỮA TỐI

Tôi thích thú ngắm cảnh biển trước mắt. Nhưng trong tương lai đâu có hoài niệm về thời khắc này, tôi dám chắc rằng mình không bao giờ muốn quay trở lại. Bởi nhớ về quá khứ luôn khiến ta cảm thấy mình đã mất đi một điều gì đó. Cũng giống như gia đình thân thiết từng cùng nhau dạo bộ bên bờ biển nay đã không còn.

— ĐÁY ĐẠI DƯƠNG

... tôi vô cùng hài lòng vì đã tạo ra được không gian sạch sẽ cho cái bể nước thải hôi hám. Mặc dù sáu tháng sau bể nước lại bẩn như cũ. Số phận của các bể nước thải chỉ có thế. Dầu phải hao tốn công sức cho những thứ bẩn thỉu như vậy, dần dần tôi dần có cảm giác mình là một người vĩ đại, có khả năng sáng tạo những tác phẩm nghệ thuật.

— TỐ ẨM

vctvegroup

Quà vặt

Cách táng liệm người chết ấy, từ nhỏ em đã biết rồi đấy, Hana bảo. Em hay nghịch kiêu đắp khăn trắng lên mặt mẹ khi bà đang ngủ trưa. Nhưng giờ em không làm thế nữa. Đó chỉ là chuyện hời trẻ con thôi, cô nhõn cười nói tiếp. Hời trẻ con á, Yuta nghĩ. Cô mới vừa qua tuổi 20 thôi mà. Chỉ đắp tấm khăn trắng lên mặt thôi đâu có nghĩa là đã chết, nhưng thôi, không đôi co vô ích với cô làm gì. Lúc ấy lỡ mà mẹ chết thật em biết làm sao? Nếu mẹ chết thật thì em khốn đốn lắm. Yuta gật đầu đồng tình với những lời của cô. Vậy mà, đôi khi vẫn có kẻ cầu cho người thân của mình chết đi, rồi lỡ chuyện đó xảy ra thật mới biết mình khốn đốn thế nào.

Yuta nằm trên giường, cậu vòng tay ôm Hana từ sau lưng. Một linh hồn nhỏ bé và mềm mại. Giờ cậu mới hiểu cảm giác của những cô gái thích ôm thú nhồi bông khi ngủ. Đó là thứ để ôm trọn trong vòng tay. Là thứ có thể cọ má và truyền mùi hương của cơ thể. Lúc có thể ngoạm lấy, lúc có thể ghì chặt vào lòng, còn cấu véo được nữa. Là đối tượng mà đến khi thấy yêu quá không biết làm sao, tự nhiên sẽ dẫn đến cái hành động kia. Thân thể của Hana tròn trịa và êm ái. Đó là thân thể của một người thích ăn quà vặt. Thân thể đó như chiếc kẹo ngọt do bàn tay cha mẹ cô cẩn thận nhào nặn nên. Chẳng khác gì chiếc bánh vừa mới ra lò của mẹ.

Em buồn ngủ rồi, Hana nói rồi nhắm mắt, thở đều và chìm vào giấc ngủ. Yuta thấy dải chảy ra từ đôi môi hé hé của cô. Cậu vừa đưa tay ra lau, đôi môi ấy liền nhẹ nhàng khép lại. Như con tôm nhỏ bị luộc chín vậy, Yuta nghĩ. Thấy hay hay, cậu cứ làm thế mãi. Y như phản xạ có điều kiện, mỗi lần cậu chạm tay, đôi môi cô lại mút mát phát ra thứ âm thanh khiến căn phòng càng thêm ngập tràn hạnh phúc. Cậu thả mình lâng lâng theo dòng hạnh phúc ấy. Liền đó từ thân thể Yuta trào ra dòng dung dịch ấm nóng. Đó là thứ cậu có thể trút cho cô, trút mãi mà không chán. Rồi căn phòng tĩnh lặng trở lại. Cậu cẩn thận nhìn khắp xung quanh rồi mới chuẩn bị ra ngoài.

Ngày mai em phải đến trường, Hana nói. Nghe từ “trường” phát ra từ miệng cô, Yuta hình dung đó là một nơi chỉ toàn trẻ con chứ không phải ngôi trường mà cô theo học. Đó cũng không phải trường mẫu giáo hay trường tiểu học, mà là một nơi tụ tập toàn những kẻ chưa ổn định về tinh thần. Đó là nơi cậu không thể dõi mắt theo cô được. Trường ư, cậu lắm bầm. Trong đầu cậu chưa bao giờ có khái niệm đó. Hai mươi sáu tuổi đầu rồi mà chả học được gì cần thiết cả. Có lần cậu đã bị mắng như vậy. Nhưng mấy thứ mà thiên hạ coi là nên học đó liệu có thực sự cần thiết không? Tại sao cảm nhận thôi lại không được? Mọi đi đâu chỉ cần truyền miệng là đủ rồi. Như căn hộ của Hana chẳng hạn, cậu chỉ cần có chiếc điện thoại di động trong tay là tìm được đến nơi. Từ đó cậu chưa nhầm đường lần nào. Ngay chuyện lần đầu ôm ấp cô, cậu cũng tự biết cách. Với sức nặng của lòng khao khát, cậu chỉ việc đè cô xuống. Thế là đủ. Ôm một cô gái thì đâu cần phải học. Nhìn một thứ tròn trịa và mềm mại đến thế, ai chẳng muốn ngoạm vào. Yuta cũng như bao người. Và với Hana, cậu cũng làm như vậy.

Yuta rất hay trêu đùa thân thể tròn trịa của Hana. Vì trông cô cứ như chú heo con vậy. Một hôm bắt gặp con heo đất màu hồng bán ở siêu thị, cậu liền mua đem về rồi khoái chí bảo Hana, Người ta đang bán em kia kìa. Cô bé xị mặt, im lặng trong giây lát rồi đột nhiên cười phá lên lao về phía cậu. Cơ thể cô chạm vào Yuta mềm mại đến không ngờ. Cậu không lùi lại, cứ thế ôm chầm lấy cô rồi đẩy luôn lên giường. Chẳng cần ai dạy, Yuta cũng tự biết phải trút quần áo và làm cho cả hai sung sướng tột đỉnh như thế nào. Những lúc đi ngang qua hàng thịt rán, cứ hễ hàng nào có hình chú lợn trên biển quảng cáo, cậu đều hỏi Hana đang rảo bước bên cạnh, Em có thấy gì quen quen không? Cô phồng má phản đối. Chỉ đợi có thế, cậu liền lấy tay bóp má cô cho xẹp lại rồi cứ giữ nguyên như vậy mà hôn cô. Yuta hiểu Hana không giận dỗi khi thấy tay cô choàng lên lưng và ghì chặt áo cậu.

Này, này anh ơi, tạp chí tháng này là số đặc biệt về em đấy! Hana nói rồi chìa cuốn tạp chí ra, không lẽ lại có cô người mẫu nào nhỏ và tròn trịa giống Hana chứ. Yuta liếc mắt nhìn mới hóa ra là tờ tạp chí ẩm thực. Trên bìa có in hình miếng thịt lợn iberiko cả thịt lẫn xương quay vàng rộm với dòng chữ: “Các loại thịt lợn thượng hảo hạng”. Yuta bảo, Em không được tự nói về mình như thế đâu nhé! Đột nhiên tâm trạng cậu chùng xuống, trong lòng trào dâng một cảm giác khó tả. Nhưng Yuta vẫn gượng cười và

lật tạp chí ra xem, Hana ôm siết lưng cậu từ phía sau. Vài lọn tóc dài của Hana xòa xuống vai Yuta, hơi thở thơm mùi kẹo lan tỏa, cô cù vào cổ cậu. Những tấm ảnh giới thiệu các món ăn trong cuốn tạp chí dường như cũng tỏa mùi thơm phức. Bất giác cậu nhớ ra, bụng mình đang trống rỗng. Cậu không thấy gì khác ngoài vòng tay còn rám nắng từ lần hai người cùng đi tắm biển đợt trước của cô. Trong các loại thịt, cậu thích thịt lợn nhất. Đặc biệt là chỗ nào có mỡ.

Mỗi khi leo cao hơn trên giàn giáo, Yuta cảm tưởng như mình tiến gần đến bầu trời hơn. Nhìn Yuta phùng má ăn, vừa ho vừa nhìn trời, Terauchi, người đồng nghiệp cùng chỗ làm tỏ vẻ thích thú, bảo:

“Yêu bầu trời à? Em lãng mạn nhỉ?”

Yuta ngờ vực nhìn Terauchi. Mình vốn cho rằng gã là đồ quái đản. Yuta nghĩ thế. Thật khó chịu. Ngoài cái gã Terauchi này ra, có ai gọi mình là em đâu cơ chứ.

Nakagawa là bậc đàn anh của Yuta ở trường trung học, ba năm trước anh rút khỏi đội xây dựng địa phương và tự đứng ra mở một công ty xây dựng nhỏ. Hơn một năm trước, Yuta bỏ việc làm thêm, đang đi lang thang mới tình cờ gặp lại Nakagawa và được anh nhận vào làm tại Công ty Xây dựng Nakagawa. Khi giới thiệu Terauchi, người đã vào làm trước đó ba tháng, Nakagawa bảo Yuta:

“Tay này nắm bắt công việc rất nhanh và tính tình cũng tốt, chỉ tội hơi lập dị, nên thường lạc lõng với tập thể.”

Vì Terauchi đang đứng ngay trước mặt, nên Yuta đành đáp, chắc không phải thế đâu, nhưng Terauchi chỉ cười cười. Gã này có vẻ hơi ầm ỉ thật, Yuta nghĩ. Thế nhưng làm việc với nhau lâu, cậu dần hiểu rằng không phải như vậy. Những đồng nghiệp khác luôn kính viễn Terauchi, còn cậu không hiểu sao rất thích lân la với anh ta. Không hẳn bởi cậu nhìn ra ở anh ta có điều gì đặc biệt thu hút. Với những kẻ làm việc chỉ để dành tiền mua phim ảnh nhạc nhẽo, chỉ riêng nhìn thôi đã đủ khiến cậu khó chịu, những gã tư tu ần mà còn để bọn giám đốc tuổi mới đôi mươi sai bảo khiến cậu thấy tội nghiệp và không muốn tiếp chuyện. Bọn ngựa non háu đá cũng làm cậu khó chịu. Cậu cảm thấy mình như đã già lắm rồi. Những người thành đạt

và đứng tuổi thì không giao du với cậu. Ôi, có phải mình cô đơn quá chẳng. Cậu không muốn thừa nhận điều đó, nhưng trong lòng không khỏi chững chặc. Đang nghĩ lan man như vậy, cậu nhác thấy bóng Terauchi.

Terauchi thường xuyên đi lẻ. Khác với Yuta, anh tự chọn cách sống đó. Khi giải lao lúc mười giờ, anh luôn tránh chỗ mọi người tụ tập, ra một góc ng ồi đọc sách. Giờ ăn trưa hình như Terauchi cũng chỉ đi một mình. Ăn xong, còn chút thời gian trước khi vào giờ làm anh lại lấy sách ra đọc tiếp. Hoặc có đôi khi anh ng ồi lơ đãng nghĩ ngợi vẩn vơ. Khoảng năm giờ chiều Terauchi chào mọi người và nhanh chóng rời chỗ làm. Về lịch sự thái quá khiến ai nấy đều đứng түng. Nhưng gương mặt Terauchi rất niềm nở, nên mọi người cũng quay ra đáp lại y như vậy. Anh đi khuất rồi mới có người buông một câu:

“Đúng là lập dị!”

“Lúc nào cũng tũm tũm cười, trông mà khó chịu!”

“Nhưng mà hắn làm việc giỏi đấy! Sử dụng xe bánh răng cực kỳ chuyên nghiệp.”

“Chẳng ai hợp với việc ấy hơn hắn.”

“Kiểu người gì vậy nữa không biết?”

“Anh là kiểu người gì thế?” Một hôm, Yuta hỏi Terauchi. Lúc đó vừa bắt đầu giờ nghỉ trưa.

“Chẳng là kiểu gì cả!” Vẫn tươi cười đi ền ậm như mọi khi, Terauchi đáp.

“Thế sao anh lại làm công nhân xây dựng?”

“Vì tôi thích công việc này chứ sao!”

Trả lời tỉnh bơ như không thế này chán thật, Yuta nghĩ. Thế này làm sao mà kéo dài cuộc nói chuyện ra cơ chứ? Trong khi Yuta chưa biết phải nói gì thêm, Terauchi li ền hỏi.

“Sao lại hỏi vậy? Chẳng lẽ tôi không hợp với công việc này hay sao?”

“Ừ, không hợp tẹo nào.”

“Vậy à? Nhưng em cũng không có vẻ hợp lắm đâu.”

Yuta như bị nói trúng tim đen. Quả thật cậu rất sợ độ cao. Từ khi làm công việc này cậu mới nhận ra điều đó. Chết thật! Không làm việc trên cao thì lấy đâu ra lương? Anh Nakagawa mà biết chắc sẽ đuổi cổ mình mất! Mình có thể che mắt anh phụ trách, nhưng...

“Ta cùng ăn trưa nhé? Thường anh hay đi ăn ở đâu?”

“Tối quán mì soba chỗ tôi hay ăn nhé?”

Đó là một quán mì soba rất lịch sự. Vì quán không phục vụ các món thông thường, nên đương nhiên các đồng nghiệp ở công ty Nakagawa không lui tới.

“Ngon đấy, nhưng hơi đắt, đồ ăn lại ít nữa.”

“Không sao.”

Khi hai người đang ăn được nửa suất mì soba, tự dưng không gọi mà hầu bàn cũng mang ra một tô cơm trộn đầy bụng. Thật cảm tạ quá, Terauchi lịch sự nói và nhận tô cơm một cách tự nhiên. Yuta hạ giọng hỏi:

“Thế này là sao?”

“Là cơm trộn thôi.”

“Biết thế, nhưng sao không gọi người ta cũng mang ra?”

“Có lẽ do bà chủ quán tinh ý. Thấy bộ dạng thế này, người ta biết mình lao động chân tay nên nhanh đói. Họ tốt quá.”

“Người quen của anh à? Hay là họ hàng?”

“Không, tôi chỉ là khách hàng bình thường thôi!”

Đúng là lập dị, Yuta nghĩ và chăm chăm nhìn Terauchi, sao anh ta có thể thản nhiên nhận lòng tốt của người khác mà không mảy may nghi ngại như thế được nhỉ? Như hiểu được cảm giác của Yuta qua ánh mắt, Terauchi san cho cậu nửa bát cơm trộn.

“Ngồi này chắc cũng vừa bụng em chứ?”

“Mà này, anh bỏ cái kiểu gọi là em đi được không?”

“Sao thế? Vậy thì gọi bằng gì?”

“Cứ gọi Yuta là được.”

“Thế nghĩa là hai ta thân nhau lắm à? Chia có nửa bát cơm thôi đâu hẳn là thân thiết chứ.”

Terauchi cười gượng gạo nói tiếp:

“Nhưng chỉ nhờ thế thôi mà được chuyển từ gọi em sang gọi tên riêng, cũng được đấy!”

Yuta không hiểu anh ta có ý gì. Phải mất gần một năm sau cậu mới ngộ ra. Cậu nghĩ, trên đời những mối quan hệ như vậy vẫn có thể tồn tại, thế là cậu làm thân với Terauchi mà không phân vân gì.

Đúng như Yuta đoán, về đến nhà là Kayo đã chuẩn bị xong cơm tối và đang chờ cậu. Có lẽ xong việc ở công ty bất động sản là cô đi chợ rồi về thẳng nhà, không ghé lung tung đâu. Cô lại nấu toàn những món Yuta thích. Cô ninh kỹ nước dùng, hớt sạch váng, gọt rửa rau củ sạch sẽ rồi mới thả vào nồi. Mấy việc tuy lặt vặt nhưng khá mất công. Ở căn hộ này, cậu chưa bao giờ ăn phải cọng giá nào vẫn còn nguyên rễ. Tất nhiên, ăn cả rễ với Yuta cũng chẳng sao. Bình thường cậu vẫn ăn món giá đỗ nhặt dỗi xào lẫn các loại rau khác của cửa hàng cơm hộp. Còn chỗ của Hana thì sao? Khác hẳn với Kayo, Hana không bao giờ tự nấu ăn.

Mọi người vẫn thắc mắc không hiểu tại sao Yuta lại chung sống với Kayo, người già hơn cậu những mười lăm tuổi, nhưng chính bản thân Yuta cũng không rõ câu trả lời. Hồi đó vì cần tìm chỗ ở, cậu phải lòng vòng qua khắp các văn phòng nhà đất. Rõng túi như cậu lại vớ được căn hộ của Kayo, thật quá may mắn. Các bạn cậu khi biết lý do đều cười bảo, May là thằng khốn. Chính Yuta cũng nghĩ như vậy. Nhưng cậu hoàn toàn không muốn lợi dụng Kayo. Cậu cũng chưa từng nghĩ sẽ y lại để cô phải chăm lo cho mình. Tuy nhiên, cậu có cảm giác nên sống với một người như Kayo. Lúc cô rủ về sống cùng, cậu đã nghĩ như vậy. Tôi sẽ coi trọng cậu, cô nói. Cậu rất vui sướng vì điều ấy. Sau khi chung sống được khá lâu, Yuta mới nhận ra rằng, làm cho người khác vui sướng là ý nguyện của Kayo.

Ăn cơm xong, Kayo bỏ dưa hấu. Sau bữa ăn, bao giờ cô cũng chuẩn bị loại hoa quả Yuta thích. Nó giúp cậu cảm nhận được sự thay đổi của thời tiết và hình ảnh về tuổi thơ. Về những quả dưa trong các dịp nghỉ hè. Những hạt dưa đen nhánh mà cậu thổi ra vườn. Cơ thể mệt mỏi sau khi đi bơi về. Những kỳ nghỉ dài đến mức cậu thắc mắc sao chúng mãi chưa kết thúc. Rồi cậu nằm xuống, tấm chiếu mát rượi đón lấy thân thể cậu. Cơn buồn ngủ ập đến ngay và cậu nhẹ nhõm nhắm mắt ngủ ngon. Trong lòng

bình an. Thân thể thư giãn. Không có điều gì phải lo lắng, chỉ cần nằm xuống là được trái đất bao bọc lấy. Hồi nhỏ, Yuta không thấy có gì khác nhau giữa chiếu và trái đất. Nói thì nói thế, đến tận bây giờ cậu cũng chẳng phân biệt nổi. Với Yuta, chỗ thấp nhất mà cơ thể mình chạm tới chính là trái đất. Độ lớn của trái đất thay đổi theo diện tích mà cơ thể cậu tiếp xúc với nó. Chỉ cần nằm duỗi ra là cảm nhận được sự bình yên vượt sức tưởng tượng đang đón đợi bên dưới cơ thể mình.

Miếng dưa hấu đỏ thắm. Khi đưa nó vào tay Yuta, Kayo đã gạt sạch hạt đi rồi. Làm thế này ăn rất dễ, không phải mất công, tuy nghĩ vậy nhưng nếu lỡ phát hiện ra cái hạt đen nào chẳng may sót lại, không hiểu sao cậu lại thích thú. Từ khi sống với Kayo, cậu đâm ra hay hứng thú với những điều kỳ quặc. Luồn vào chiếc tay áo cô quên vuốt phẳng lúc gấp hay bắt gặp một cọng tóc nổi trong bồn tắm cậu đều bật cười. Chậu cây cảnh nhỏ bị sút một mảnh hay chiếc bút bi kia không ra mực. Nhưng cậu không bao giờ nhắc Kayo. Bởi nếu nói ra chậu cây sẽ bị quăng đi, còn bút bi lập tức được thay bằng cái khác. Những thứ hơi gây bất tiện cho cậu đều nhanh chóng biến mất. Nhưng cậu lại ghét điều đó. Ôi không ổn rồi, cô hay nói thế rồi xử lý vấn đề ngay. Đến cả giấy lau mũi cậu cũng chưa bao giờ phải tự mình bỏ vào sọt rác, bởi vì không đợi đến lượt cậu. Kayo đã sớm vứt đi rồi. Một phụ nữ rất tinh ý. Cô có thể làm tất cả vì cậu. Đến cả nước dưa hấu đỏ chảy lem luốc khi ăn, cậu cũng không phải lau. Ngày xưa cậu hay ném vỏ dưa ở góc sân cho lũ cánh cam hay bộ dưa bu đến, nhưng nay chuyện đó đã thành ra xa lắc. Kayo vứt sạch vỏ dưa. Không còn gì cho ruồi nhặng bầu tới nữa.

Kayo chăm chút Yuta từng li từng tí. Cô luôn chú ý để cậu không phải lo lắng điều gì. Cả ăn uống, ngủ nghỉ, lẫn chuyện tình dục. Đương nhiên không loại trừ nhiều chuyện khác nữa. Việc nào cô cũng chu toàn. Không chỉ về mặt thể xác mà cả về mặt tinh thần. Thi thoảng có trục trặc công việc hay xích mích với bạn bè, Yuta về nhà trong tâm trạng bức bối. Cô liền ôm lấy mà an ủi rằng cậu không có lỗi, những kẻ kia mới xấu xa. Nhờ thế cậu bình tâm dần, úp mặt vào ngực cô mà thổn thức. Nơi ấy tỏa ra thứ mùi hương cậu ưa thích. Vừa hít hà mùi hương đó cậu vừa nghĩ, chỉ người này mới luôn đứng về phía mình mà thôi. Mình không có lỗi. Những kẻ kia mới thật quá đáng! Kayo an ủi cậu như vậy. Cơ giận trong cậu liền nguôi

ngoại. Hễ có chuyện xấu hổ hay tức giận gì cậu lại làm vẻ lạnh lùng. Mặc dù biết là xấu tính, nhưng cậu vẫn cứ làm nũng như đứa trẻ.

Hai người làm đủ chuyện trên giường. Đầu là Kayo dạy dỗ cậu. Yuta cũng đủ cường tráng để học được những đi đầu ấy. Khi hiểu rõ người khác làm tình với mình thế nào khác sẽ biết cách làm tình. Không phải mình không học gì cả, Yuta nghĩ. Chỉ Kayo mới dạy được cậu theo cách tự nhiên nhất. Cuồng bạo mà dịu dàng. Lãnh đạm rồi mạnh mẽ. Cô nói, chỉ các hành động tương phản mới sinh ra được khoái lạc. Cũng như nỗi đau và niềm vui vậy. Vừa tương đồng vừa khác biệt. Không biết con người tạo ra những biểu hiện trên gương mặt từ đâu, cậu chợt nghĩ người ta chết trông có khác gì đang ngủ đâu. Phân biệt được rất khó. Cậu muốn mình trở nên sâu sắc đến mức nhìn ra được sự khác biệt ấy.

Đừng rời xa tôi, Kayo bảo, không có tôi cậu sẽ chẳng làm được trò trống gì. Cũng có thể. Chỉ người phụ nữ này mới chở che cho mình bất kể xảy ra chuyện gì. Cô ấy có thể bao bọc mình không tính toán thiệt hơn. Cô ấy thấy mình đáng yêu và luôn sẵn sàng tha thứ cho mình. Nghĩ đến đó cậu lại phấn khích, sau đó lại đến lượt Kayo lau tinh dịch cho cậu như lau nước dừa hấu.

Là chứng sợ độ cao hả? Vậy tức là em sợ lên chỗ cao chứ gì? Terauchi hỏi vậy, Yuta đành miễn cưỡng thừa nhận. Cứ hễ lên cao là cậu chỉ muốn mau chóng quay xuống mặt đất. Xuống bây giờ có lẽ vẫn còn kịp nhỉ? Câu hỏi đó lớn vồn trong tâm trí cậu, khiến cậu ngần ngại mãi cho tới khi thợ cả quát ầm lên.

“Cứ lên đến chỗ cao nhất trên giàn giáo, là tôi lại muốn quay xuống. Lúc ấy chỉ ước giá mình xuống từ trước có phải hơn không. Mồ hôi lạnh và sưng ra. Chỉ còn chăm chăm nghĩ cách làm sao bình an quay xuống mặt đất thôi.”

“Nghĩa là Yuta vẫn muốn xuống mặt đất? Thế là không sao rồi!”

Rồi Terauchi nói tiếp luôn.

“Chứng sợ độ cao ấy, leo lên không được mà leo xuống cũng không xong. Người bị chứng đó không thể hiểu nổi mình muốn leo lên hay leo

xuống nữa kia. Hai chân cứ nhũn ra và chỉ có thể đứng yên tại chỗ mà thôi.”

“Khi đào móng, tôi chỉ muốn mau xong để được lên cao, nhưng lên được đến giàn giáo lại muốn xuống dưới kinh khủng. Ở mãi một nơi tôi không chịu được. Như thế có phải là hơi ảm đầu không? Lên cao lại sợ mà ở dưới đất mãi cũng chán ấy.”

“Người hay lo bị ngã có khi lại chẳng ngã đâu. Mà ở dưới đất mãi thấy chán tự khắc sẽ muốn lên cao thôi.”

Nghe câu đó của Terauchi, Yuta không khỏi nghĩ đến những người thuộc một thế giới khác hẳn thế giới của cậu. Trong xã hội loại người ấy đông hơn cậu tưởng nhiều, nhưng họ không có liên quan gì đến cậu và bạn bè cậu. Cái duyên đưa đẩy khiến cậu làm việc ở đây quả là kỳ lạ. Terauchi bị coi là lập dị, nhưng là người can đảm và rất biết cư xử. Anh làm mọi việc mà không mấy may quan tâm đến chuyện người khác đánh giá thế nào. Anh hoàn thành rất hiệu quả và chu đáo tất cả những việc được giao. Có lẽ anh không hay nghĩ ngợi lung tung như cậu. Anh còn tập thể dục theo radio mỗi sáng, giống như lũ trẻ vẫn hay làm vào các kỳ nghỉ hè.

“Ngay từ lần đầu lên cao, anh đã không sợ rồi à?”

Terauchi quay xuống cười đáp lời Yuta.

“Tôi chẳng sợ gì cả!”

“Anh tài thế nhỉ! Đây là lần đầu anh làm công việc kiểu này đúng không?”

“Ừ! Nhưng kẻ không biết sợ như tôi có khi lại rơi bịch xuống đất lúc nào không biết ấy chứ!”

“Anh đừng nói linh tinh. Mình đã đeo dây bảo hiểm rồi. An tâm đi!”

“Thế chỉ thêm vướng víu thôi chứ có ích gì!”

Yuta thấy lạnh người. Cậu từng gặp khối kẻ táo tợn. Nhưng chưa từng hãi như vậy. Bởi Yuta rất hiểu bọn họ chỉ giỏi gây gỗ với người khác thôi. Người lùn lì mới thực sự đáng sợ. Đó là kiểu đáng sợ không thể nhìn được bằng mắt thường, nhưng có thể khiến người ta lạnh cả sống lưng hết như khi nghe chuyện ma. Nghĩ vậy thôi, nhưng mỗi khi trò chuyện với Terauchi cậu đều thấy bình tâm. Ta đây là trung tâm của vũ trụ. Terauchi luôn cư xử như thế. Anh không giống kiểu người luôn hoang mang chống

chénh như cậu. Terauchi không bao giờ để ý đến những lao xao xung quanh, chỉ ngồi một mình giờ sách ra đọc, ăn cơm, rồi trả lời khi Yuta bắt chuyện. Vậy nhưng anh không bao giờ bày tỏ chính kiến. Vì ở giữa đám thợ lữ mạng nên Terauchi mới nổi bật là một kẻ lập dị, chứ nếu ở nơi khác, có lẽ anh sẽ âm thầm tồn tại mà không ai để ý. Cứ như thể anh học được cách xóa mờ sự tồn tại của chính mình.

Một lần nọ, có gã thanh niên trước từng trong băng đua xe gây sự với Terauchi, viện cớ đã thấy anh cười đều. Gã xô ngã Terauchi và đe dọa, tao làm thịt mày bây giờ. Vẫn ngồi dưới đất, Terauchi điềm nhiên nói:

“Mày muốn giết người thật à?”

Gã thanh niên im bật, có vẻ bất ngờ trước câu hỏi đó.

“Muốn giết thì đến đây mà giết!”

Những người chứng kiến tùm tùm cười. Anh Nakagawa mới trong xe bước ra quát tháo, quây phá gì ở đây hả? Gã thanh niên cục cằn đá vào chân Terauchi hai ba phát, chửi mấy câu tục tĩu rồi bỏ đi. Terauchi đứng dậy như không có chuyện gì xảy ra, lấy tay phủi những vết chân trên người. Anh không sao chứ, Yuta chạy tới hỏi. Terauchi chỉ gật đầu, có gì buồn cười lắm sao, rồi cười khùng khục.

“Ngũ đó thốt lên mấy từ chết hay giết cứ như ăn quà vặt ấy mà. Vớ vẩn thôi!”

“Ừ, nó nói thế chứ đâu dám làm!”

Terauchi xua xua tay bước đi, vẻ đã quá rõ chuyện này. Yuta ngơ ngác nhìn theo. Đôi giày màu tím than như ánh lên điềm không lành. Bất chợt anh quay đầu hỏi Yuta đang bước phía sau:

“Em đã bao giờ muốn giết ai chưa?”

Ngớ người trước câu hỏi quá kỳ quặc, Yuta lẫm rậm:

“Hỏi kỳ cục vậy?”

“Anh lúc nào cũng nghĩ thế đấy.”

“Anh muốn giết ai?”

“Tất cả mọi người trên thế giới này!”

Yuta bật kêu lên:

“Không thể nào! Chiến tranh có nổ ra cũng không đến mức ấy... Hay là anh cũng muốn tôi chết quách đi?”

Terauchi âm ừ r ồi làm ra vẻ như trầm ngâm suy nghĩ. Này, gượm đã, Yuta ngạc nhiên gọi.

“Có thể em khó chịu. Nhưng giết sạch người trên thế giới có khi lại khá đơn giản đấy!”

“Anh đừng nói những điều như vậy!”

“Yuta có nhiều thứ để sợ quá nhỉ. Tôi cũng sợ nhiều lắm, nhưng có vẻ khác hẳn em đấy.”

Thế là sao hả, nói thử xem nào, dấu cho rằng Terauchi là một kẻ khó chịu, Yuta vẫn không rời mắt khỏi anh. Có nhiều thứ để sợ ư? Là gì mới được chứ? Cậu băn khoăn. Sợ độ cao. Sợ ma. Sợ đau. Thực ra là sợ cả loài bò sát nữa. Nhưng Yuta sợ nhất là những chuỗi ngày trì trệ trong cuộc sống thường nhật. Dẫu thế nào cũng không thể thoát ra được. Trong cuộc sống, cậu cứ trần trối loay quanh, lên cao xuống thấp đến phát ngán, y chang cái công việc xây dựng này. Thế r ồi cái gã Terauchi quái gở mà cậu gặp trên chặng đường đáng chán ấy đã bắt cậu phải dừng lại. Yuta chưa bao giờ bàn luận với ai như thế này. Chẳng ích lợi gì. Vậy mà cậu vẫn không khỏi thấy hấp dẫn và bị cuốn theo.

“Vừa yêu bầu trời, lại vừa thích mặt đất, em đúng là đa tình!”

Terauchi nhìn trời nói. Thằng cha hâm thật, Yuta nghĩ.

Yuta rất thích gội đầu cho Hana trong bồn tắm. Tóc cô bé mảnh sợi lại dài nên gội dễ nổi bọt. Sợ móng tay mình cào xước da Hana, nên Yuta gội rất chăm chú. Thế r ồi từ gội đầu thành ra kỳ cọ mọi ngóc ngách trên cơ thể cô. Cậu rất vui khi d ần toàn bộ tâm trí tập trung cho Hana. Nếu được, Yuta muốn cô để người trần trụi hết chịu nổi, càng trần càng tốt. Như thế cô sẽ giống y con mèo bị bỏ rơi ngược mắt lên nhìn cậu run rẩy. Cậu sẽ tắm rửa cho cô thật chậm rãi. Kỳ cọ cực kỳ cẩn thận. Cứ mãi miết thế, cậu không còn biết mình đang kỳ cọ cái gì nữa. Miệng thì nói là muốn nhìn cô sạch sẽ, thơm tho để ôm ghì lấy, nhưng thực ra không phải vậy. Cậu chẳng qua chỉ muốn được kỳ cọ cho cô mà thôi. Ngoài ra cậu còn muốn được nghe tiếng rên rỉ mãn nguyện của cô. Ôi, đừng, đau, á, ối... nghe mà khoan khoái làm sao.

Hễ nghe những tiếng rên ấy, cậu lại nựng cô, Được rồi được rồi, bé ngoan nào.

Hana vốn quen được chiều chuộng. Bố cô rất lo lắng khi cô lên Tokyo học một mình, cô kể tối nào ông cũng gọi điện. Papa lèo nhèo mãi làm em bực cả mình, dẫu mách như vậy với Yuta những gương mặt cô không tỏ vẻ bực bội gì. Được lên đây ở một mình em nhẹ cả người, vì h ồi ở quê như ngột thở ấy. Mama cứ gửi đồ chuyên phát nhanh lên liên tục, à, mà quả dưa vàng này cũng là mama gửi đấy. Yuta múc một thìa dưa vàng hiệu Yubari chín như đưa lên miệng Hana, cô liền mút chụt lấy. Cậu cũng ăn bằng chiếc thìa ấy. Bất giác cậu nghĩ, nếu hôn cô bé lúc này, vị ngọt của miếng dưa vừa nhai còn đọng lại trên lưỡi cậu chắc sẽ bị hút sạch. Bạn em có dưa bị dị ứng dưa, cô kể. Cả dưa tây, dưa hấu, dưa chuột đều không ăn được, hễ ăn vào là khó thở, ôi thứ ngon thế này mà không ăn được. Ô, Yuta nghĩ. Chết ngột thở bởi một thứ ngọt ngào và thơm ngon thế này, không biết sẽ hạnh phúc đến nhường nào.

Thực ra, h ồi lên Tokyo một mình em buồn ghê gớm, may mà gặp được Yuta đấy, Hana sụt sịt trên ngực cậu thủ thỉ. Chính cậu đã dắt tay cô bé ngu ngơ là cô dẫn đi hết chỗ này chỗ kia. Có khác gì thầy giáo dẫn học sinh đi tham quan ngoại khóa đâu, cậu cười ngao ngán. Nhắc đến chuyện đó, cậu sực nhớ h ồi đi học chưa bao giờ tham gia du lịch ngoại khóa cả. H ồi ấy cậu toàn viết giấy phép giả vờ ốm rồi dành tiền để chơi bời. Cái đứa ấy giờ đây đã lớn thành một người biết chỉ dẫn cho cả người khác rồi. Vừa rảo bộ trong khu Shibuya cậu vừa tự mãn nghĩ, Hana đi bên cạnh ngây thơ reo lên: Shibuya đây ư, rốt cuộc mình cũng đến được đây rồi! Em không được đến đây một mình đâu, nguy hiểm lắm. Cô cứ hỏi đi hỏi lại trước lời cảnh báo của Yuta, Tại sao cơ, tại sao cơ, em thấy rất an toàn cơ mà. Vì khu này rất nhiều kẻ xấu, Yuta đang giảng giải bỗng nhắc thấy một gã trước cùng băng đảng đi tới, cậu đành phải lánh đi. Nếu biết thực ra cậu mới chính là kẻ xấu xa nhất chắc cô phát hoảng lên mất. Mà thôi, dù sao đó cũng chỉ là chuyện dĩ vãng.

Từ khi Hana quen với trường lớp và có bạn mới, Yuta rất lo. Lũ sinh viên chơi bời phung phí bằng tiền bạc của cha mẹ rất đ ồmất dạy, mình luôn phải dè chừng, nghĩ thế nên Yuta không khỏi tỏ ra nghiêm khắc với Hana. Bạn em toàn người tốt thôi, cô cãi, nhưng Yuta càng lo vì cậu nghĩ cô chưa biết nhìn nhận tốt xấu. Có hôm cô đi dự tiệc với bạn, cậu thấp

thồm gọi điện liên tục, nhưng chỉ nhận được lời thông báo điện thoại đang ở ngoài vùng phủ sóng. Yuta gọi đi gọi lại khiến Kayo đâm nghi, Lại thật, cái anh Nakagawa này, bảo mình liên lạc mà gọi mãi lại không nhấc máy, cậu đành lắp liếm như vậy. Không biết phải làm sao bây giờ! Đúng lúc cậu lo quá định báo cảnh sát thì có điện thoại. Hana có vẻ khá say, cô nói là vừa về đến nhà, rất muốn gặp anh và hãy đến mau mau. Thật quá đáng, Yuta xộc ra ngoài đường, cậu định sẽ cho cô một trận. Ra khỏi nhà vào giờ muộn thế này là hư lắm đấy, câu răn đe của Kayo cứ đeo đẳng cậu mãi. Hư à? Lần cuối mình bị mắng như vậy là khi nào nhỉ?

Em khoe với các bạn, “anh nhà tớ là công nhân xây dựng”, ai cũng thốt lên “vậy chắc thân hình anh ấy cường tráng lắm nhỉ” đấy. Không được gọi anh là nhà tớ, dù mắng cô nhưng thực ra cậu không hề tức giận. Hay anh thử dựng một cái giàn giáo nhỏ trong phòng này xem? Hana chợt có một đề nghị kỳ quặc. Yuta hỏi để làm gì, cô đáp, Để bày đồ, giá để đồ ghép từ khung sắt xây dựng, anh không nghĩ trông sẽ rất ngầu hay sao? Yuta đột nhiên nổi cáu, không kịp suy nghĩ gì, cậu lỡ tay đánh cô. Tay đã vung lên rồi không giữ lại được, cậu đánh cô đến hai, ba phát liên. Em xin lỗi mà, cô ôm đầu thút thít trông rất tội nghiệp, Yuta vội ôm cô vào lòng. Từ nay em không được ăn nói cợt nhả như thế nữa nhé, cô gật đầu vâng vâng đến mấy lần. Cứ hể Hana nước mắt lã chã Yuta lại thấy cô thật đáng yêu làm sao.

Sau một năm, có vẻ Hana đã chán những cuộc chơi bởi khuya khoắt với đám bạn và biết nghe lời hẳn ra, dần dần hai người dành nhiều thời gian cho nhau hơn. Mình nghiêm khắc với cô bé cũng bỏ công, Yuta nghĩ, cậu không khỏi tự mãn. Tất nhiên không phải chỉ nghiêm khắc là đủ. Sau khi mắng còn phải ghì cô vào lòng mà âu yếm, đó là điếu tối quan trọng. Chỉ với Hana anh mới làm thế thôi đấy, Yuta thì thàn với Hana khi cô đang giàn giụa nước mắt. Thật không, thật là Yuta yêu em thế không, Hana cười mếu máo hỏi. Khi quan sát cảnh Hana đang khóc vì đau khổ bỗng chuyển sang khóc vì vui mừng, Yuta thàn nhủ phải tận dụng tối đa vận may trời cho. Thứ hiện đang có trong tay, mình quyết không để vượt mất. Lúc này anh hồ đồ quá, em còn đau không, cậu nói đoạn rồi xoa xoa vết thâm tím trên người Hana và thấy cô khẽ rên lên. Nghe như tiếng rên đầy khoái cảm khi cậu gọi đầu cho cô. Đúng là trẻ con. Tiếc là em không bị dị ứng dưa

vàng. Nếu em dị ứng thật chắc mình sẽ nhét đầy dưa vàng ngọt đứ vào cổ họng cho nghẹn chết đi thôi.

Yuta cảm thấy có gì đó sắp trào ra từ cơ thể mình. Gì thế nhỉ, Hana đáp lại Yuta với vẻ lo lắng, là tình yêu Yuta dành cho em đấy. Yuta không thích sao? Thích chứ! Hana nghe vậy có vẻ yên tâm. Nữa đi, nữa đi anh! Ừ, anh hiểu rồi, nữa nhé, nữa nhé, Yuta nhiệt tình đáp lại. Vào giây phút này, bỗng dưng cậu không khỏi cảm thấy mình thật vĩ đại làm sao. Cậu đã có được thứ mình khao khát. Cậu yêu nó vô cùng.

Thế nhưng, đã có sự cố xảy ra. Có thật là cô định giữ lại cái thai? Yuta lúng túng thốt lên. Chắc chắn em sẽ sinh con, Hana tỏ ra kiên quyết đến mức Yuta phải vung tay tát cô. Nhưng Hana không khóc như mọi khi, cô đứng ôm má, gườm gườm nhìn Yuta mà phản bác, Đây là con của Yuta nên em muốn yêu thương nó, em muốn yêu thương nó, yêu thương nó hết mực! Nói thì nói thế, nhưng bố mẹ cô liệu có đồng ý không? Papa thì em nói gì mà chẳng nghe, cô tức tối quay đi và nói, Bao nhiêu tình yêu của em, em đều muốn dồn hết cho đứa bé này. Mọi suy nghĩ của Yuta bỗng chốc như đông cứng, cậu không biết mình nên làm gì mới phải nữa. Cậu có nhận ra biện pháp đánh đập hòng ép cô nghe lời giờ đã không còn tác dụng. Còn Hana có vẻ không hiểu tâm trạng của Yuta, vẫn phồng mũi vui sướng, con của em với Yuta chắc sẽ dễ thương lắm đấy. Ôi! Đúng là con heo con. Lỡ thấy cái gương mặt này rồi làm sao có thể ăn thịt lợn được nữa đây.

Gã cựu thành viên băng đua xe tên là Abe. Lúc đầu không hiểu có phải do hay đi cùng Terauchi không mà Yuta cũng bị gã coi là địch thủ, nhưng dần dần thái độ của gã nhũn nhặn hơn. Gã nói đã biết chuyện Yuta từng là tay anh chị của băng đua xe. Trong thế giới mà Yuta từ đó trưởng thành, có rất nhiều người coi trọng mối quan hệ giữa bậc đàn anh và đàn em. Họ tôn trọng đàn anh và muốn được tôn trọng lại. Nhưng khi ra ngoài xã hội, họ không thể cư xử được như thế. Không hiểu từ lúc nào quan hệ trên dưới đã trở thành nghĩa vụ đối với những người trong giới. Kể từ lần Yuta đánh nhau với tay đại ca của Abe ở khu Shibuya và chửi, Ngừ mày chỉ biết đua xe trên quốc lộ 16 thôi, cho đến nay cũng đã khá lâu, trong cậu chỉ còn đọng lại chút ấn tượng mờ nhạt.

Vì muốn làm thân với Yuta nên Abe cũng buộc phải lại gần cả Terauchi. Mặc dù Terauchi tỏ thái độ lạnh tanh, nhưng có lẽ Abe thấy cứ né tránh anh mãi thì trẻ con quá nên gã cố gắng thân thiện.

“Cậu kia sao tự nhiên lại lân la gần anh em mình thế nhỉ?” Terauchi nhìn theo Abe vừa đến bỗng lơ lửng mấy câu lại bỏ đi ngay.

“Vì cái thằng mà nó sợ ấy lại sợ tôi.”

“Thật sao?” Terauchi tròn xoe mắt nhìn như thể vừa khám phá ra điều gì mới.

“Sợ hãi dây chuyền à?”

Lần này lại đến lượt Yuta ngạc nhiên. Còn có khái niệm như thế nữa sao.

“Anh nói hay nhỉ?”

“Chẳng phải đúng là thế sao? Mọi quan hệ giữa người với người thường có những điểm chung và cứ thế mắc nối với nhau. Cậu biết chuỗi thức ăn là gì rồi chứ? Mọi quan hệ của con người cũng như vậy đấy. Nhưng loài người biết ăn quà vặt nên có lẽ không giống các động vật khác.”

“Quà vặt?”

“Ừ, ăn không đầy bụng. Quà vặt hay đấy chứ. Yuta thích gì?”

“Tôi thích Cậu-Garigari.”

“Ai vậy?”

Đó chỉ là tên một loại kem que thôi, dốt thế! Ở cạnh Terauchi lâu, Yuta dần thấy mình cũng hâm nột. Nhưng “sợ hãi dây chuyền” là khái niệm cậu mới được biết đến lần đầu nên vô cùng khoái chí. Ngay sau đó cậu biết được Terauchi thích món gì. Đến lúc giải lao mười giờ giữa ca sáng, anh đi tới chỗ cậu để lấy bánh bao ngọt bày gần đó. Mấy cái bánh ấy là do anh Nakamoto ở Hiệp hội Xây dựng mang đến và cười bảo, hối lộ cho các cậu đấy nhé. Không biết có đúng không, chỉ nghe nói đó là loại bánh bao nhân đậu đỏ đất nhất hiện giờ. Terauchi lim dim, nhấm nháp từng miếng nhỏ và khen, bánh bao Hanazono ngon tuyệt! Ra là gã này thích đậu đỏ, Yuta đoán khi chú ý cái vẻ mặt mãn nguyện của Terauchi.

Dường như Abe cũng nhận ra điều ấy khi nhìn vẻ mặt Terauchi, nên vào giờ giải lao, gã ra cửa hàng tiện lợi mua bánh nếp daifuku nhân đậu đỏ về

tặng Terauchi.

“Gọi là chút quà, có gì mong anh chỉ bảo.”

Terauchi vui vẻ nhận, nhưng trên đường đi ăn trưa lại vứt đi. Khi Yuta hỏi, anh nhún vai đáp:

“Thứ quà vật người ta miễn cưỡng đem cho mình ấy mà, anh chẳng muốn ăn!”

“Anh thật quá đáng! Dù sao cũng là tấm lòng của người ta. Cậu ta cũng chỉ muốn nhờ anh chỉ bảo thôi mà.”

“Của ngon của ngọt, không bất ngờ mà đến tay mình không đáng quý r ồi, Yuta nghĩ. Tới giờ ăn vật mà có ai đó chuẩn bị sẵn đ ồ ngon ngọt cho mình, quả không tệ chút nào. Từ h ồi bé cậu đã mong v ề sau sẽ có người nào đối xử với mình như vậy.

Những thứ ngon ngọt được mang đến bất ngờ quả đúng là đáng quý r ồi, Yuta nghĩ. Tới giờ ăn vật mà có ai đó chuẩn bị sẵn đ ồ ngon ngọt cho mình, quả không tệ chút nào. Từ h ồi bé cậu đã mong v ề sau sẽ có người nào đối xử với mình như vậy.

Tự nhiên Yuta nhớ đến Kayo và thử tâm sự với Terauchi. Rằng cậu được một cô hơn mình rất nhi ều tuổi chăm sóc. Rằng cô chu đáo với cậu ra sao. Mặc dù biết là không nên, nhưng lỡ nói ra r ồi cậu không dừng lại được và kể luôn cả v ề quan hệ với Hana. Đến khi ấy Yuta mới ngó ra rằng mình đang mắc kẹt trong mối quan hệ tay ba, câu đăm ra hồi hận.

Tuy nhiên, ngược hẳn với phỏng đoán của cậu, Terauchi lắng nghe chăm chú. Không lẽ kiểu chuyện này lại có thể khiến mình trở nên thân thiết với anh ta hay sao? Nghĩ vậy Yuta xấu hổ quá.

“Anh nghe r ồi cho qua nhé!”

“Sao thế? Chuyện thú vị đấy chứ! Thế cái cô tên là Kayo đó, có ai yêu cô ấy không?”

Yuta cứng họng. Cậu chưa bao giờ nghĩ đến đi ều đó. Mà nhắc tới thì, có lẽ là không có ai.

“Có lẽ trước kia cũng có đấy. Người nào đó rất yêu cô Kayo ấy. Nhưng chắc là giữa đường đứt gánh. Cô ấy sung mãn quá, có khả năng lắm. Có thể vì thế nên việc gặp gỡ Yuta là định mệnh với cô ấy.”

“Định mệnh? Cái đó tôi chẳng hiểu gì cả. Ra người ta dùng từ đó à? Lại còn sung mãn nữa, có phải đàn ông đâu mà thế?”

Terauchi cười. “Em cũng sung quá nên mới đến chỗ Hana đây thôi!”

Không phải thế, Yuta muốn nói vậy. Nếu là buôn chuyện với bạn bè, cậu sẽ phân bua rằng mình hay đi lảng nhăng vì các cô gái trẻ có thân hình đẹp hơn. Có đi đâu đem so về chuyện hình thể đẹp thì Kayo hơn hẳn. Với cả ngủ với một người phụ nữ biết cách đem lại khoái lạc đương nhiên tuyệt hơn nhiều. Nếu so về điểm ấy, Hana quả thật nhạt nhẽo. Nhưng về tính tình Hana lại vô cùng đáng yêu. Em thích cơ bắp săn chắc nhờ làm việc nặng của anh, Hana nói. Yuta bỗng thấy mình mạnh mẽ hơn bao giờ hết, cậu liền ôm siết lấy cô. Khi Kayo cọ má vào cái ấy của Yuta, nó chỉ nằm ườn ra. Tôi sẽ làm nó to ra cho cậu, cô bảo. Lại cái trò cũ rích, Yuta nghĩ vậy nhưng vẫn để mặc cô muốn làm gì tùy thích. Cậu thấy nhàm chán làm sao. Tuy nhiên, đó lại chính là lúc bản thân cậu được giải phóng nhiều nhất.

Yuta đang lúng túng không biết nói gì, Terauchi còn tỏ vẻ ngạc nhiên:

“Em ấy, lúc nào cũng nghĩ ngay đến chuyện quan hệ thể xác ấy nhỉ.”

“Này, anh coi thường tôi thế?”

“Đâu có, anh ghen tị đấy chứ. Anh cũng đang bức bối quá đây!”

Sao mặt hắn lúc nào cũng lạnh tanh như không vậy nhỉ, Yuta thắc mắc. Nhưng sao mình lại lấy chuyện có ngủ với gái hay không để phán đoán người khác cơ chứ.

“Thế anh có đàn bà không?”

Terauchi đỏ như mặt. Yuta chưa từng thấy anh như vậy. Hóa ra anh ta cũng như bao gã đàn ông khác mà thôi.

“Thế chắc là có chứ gì? Người ở đâu thế, nói xem nào. Là người thế nào?”

Yuta hỏi dồn dập quá, Terauchi miễn cưỡng trả lời ngượng ngập:

“Là một người viết chữ rất đẹp.”

Thôi, quá đủ rồi, Yuta gắt lên như vậy không biết bao lần. Mỗi lần cậu nổi đóa, Kayo đều thở dài khó nhọc và thốt lên, cậu ngang như cua ấy. Yuta đứng dậy toan bước khỏi nhà, cô liền nói với theo, Đi cẩn thận nhé, và đưa áo khoác cho cậu. Yuta giờ tay giật mạnh chiếc áo khiến cô bật cười. Cậu

biết lúc đó cô nghĩ thế nào cậu cũng sẽ lại quay về. Tiếc rằng cô ấy luôn đúng. Ra phố, cậu liền đến chỗ những cô gái mới quen. Ngay lúc ấy, cậu cảm giác như được trả lại tự do. Thật vui sướng biết bao! Nhưng tận hưởng hết những vui thú ấy rồi, cậu lại trở về căn phòng có Kayo chờ đợi. Nơi đó luôn có sẵn một chiếc giường dành riêng cho cơ thể đã mệt mỏi của cậu. Chỉ cần trườn vào đó là có đôi tay xoa lên ngực cậu. Đôi tay ấy của Kayo biết đón nhận mọi thứ. Cậu được cô xoa bóp khắp người và bỏ lại những gì đã mất. Giây phút ấy, trong lòng Yuta dấy lên một dự cảm. Liệu chuyện này có kéo dài suốt đời không nhỉ. Không ai có thể thay thế được tôi đâu. Nghe cô thì thầm thì bên tai những lời ấy, trong lòng Yuta bất giác tràn ngập cô đơn tưởng như có thể bật khóc, cậu xoay người lại đối diện với cô. Yuta cố thu nhỏ thân hình vạm vỡ để nằm gọn trên giường. Chưa ai khiến mình có tâm trạng như thế này. Như là trở lại thời trẻ con vậy. Yuta thốt lên, Ngốc quá! Ghét Kayo quá! Giết quách Kayo cho rồi, Kayo đi ầm tĩm đáp, Làm vậy chính cậu sẽ khổ khổ đấy, chắc chắn không có chuyện cậu giết tôi đâu. Con người này, tại sao có thể bình thản vậy nhỉ, Yuta ngạc nhiên. Không như các cô gái khác, cô ta tuyệt đối tin vào bản thân mình.

Ngoài Kayo, Yuta liên tục gặp với những cô khác. Cô nào cậu cũng cả thèm chóng chán, riêng Hana thì lâu hơn. Cậu từng quyến luyến đến mức không nỡ rời xa cô, nhưng bây giờ chẳng quan tâm chút nào nữa. Đổi số di động, cậu thẳng thừng cắt đứt với Hana. Cả hai vốn không có người quen chung, nên chẳng phiền toái gì. Còn giải quyết hậu quả thế nào chắc papa cô bé sẽ giúp. Tránh thai ư? Cậu chưa nghĩ tới bao giờ. Bao cao su là cái gì chứ, với cậu thứ đó chỉ dành cho gái giang hồ. Gái thì cậu vớ đâu chẳng có. Thế nhưng ngoài Kayo ra, tiêu chuẩn chọn gái của Yuta chẳng có hệ thống gì.

Em bé xinh quá, Kayo reo lên khen ngất theo hai mẹ con đi qua đường, Yuta lo lắng dò hỏi, Thích có con đúng không? Không đâu, cô trả lời làm cậu nhẹ cả người, nhưng cậu vẫn định trên đường về sẽ ghé vào hiệu thuốc hoặc cửa hàng tiện lợi nào đó tìm mua thuốc tránh thai. Không sao đâu, tuổi này rồi sao có con được nữa mà cậu phải lo, câu trả lời ấy khiến cậu càng quý mến cô hơn. May quá, trước kỳ lương nên cũng vừa hết tiền rồi,

Yuta thú nhận. Cậu thật thà nhỉ, cô nói rồi vui vẻ đi sát vào cậu. Cứ thế nhé, tôi sẽ không thù ghét người trung thực đâu, cứ mãi như thế nhé. Thực khó tin, hạnh phúc quá.

Cánh cửa căn hộ của Kayo là cánh cửa của sự giải thoát. Dù là bước vào bên trong hay ra khỏi nó, những dằn nén trong lòng đều trôi tuột đi, Yuta thấy cơ thể mình bỗng dưng nhẹ bẫng. Thế giới ngăn đôi từ cánh cửa này trở đi. Bên trong nó luôn hiện diện thân thể của Kayo và cậu luôn có thể ngủ cùng cô. Cậu không cần cố lên gân lên cốt làm gì. Hễ chán cậu sẽ bỏ đi. Còn với Hana, để tránh làm cô đau, khi làm tình, bao giờ cậu cũng gồng sức chống hai tay lên để khỏi đè lên người cô. Như vậy cực kỳ tốn sức, nên cứ khi mệt nhoài cậu lại trở về ngả lưng trên một chiếc chiếu vô hình.

Thỉnh thoảng cậu cũng muốn ra dáng một anh người yêu và kiếm cho Kayo – vốn rất thích nấu nướng – một món quà. Cậu tìm được ở cửa hàng gia dụng một chiếc máy nghiền đá, nói là tặng nhưng thực ra bỗng dưng cậu thêm đá nghiền nên mua mà thôi. Mang về đến nhà là cả hai liền cho đá vào nghiền. Kayo bỗng nhí nhảnh khác thường, cô túm lấy áo phông của Yuta và nhét đá vào trong. Yuta cũng nhét giả và cứ tiếp thế không dừng được. Thôi, thôi đi mà, giọng cô đã chuyển sang van nài mà cậu vẫn không thôi. Toàn thân cô sưng nước đá, lạnh như băng. Hay là ướp đông Kayo nhỉ, chẳng hiểu sao tự dưng Yuta nảy ra ý nghĩ đó. Rồi đột nhiên cậu hưng phấn, vật Kayo ra sàn nhà vẫn vò cô đến nỗi thân thể cậu cũng thành ra lạnh toát y như cô. Cậu nhìn Kayo chằm chằm, cô chỉ nhìn lại, không cự quây gì. Bữa ăn vật đã kết thúc rồi à, cuối cùng đôi môi cô cũng run run cất lời. Cô vẫn còn sống, tất nhiên rồi. Nhưng thế thì, ai đã chết vậy? À, là Abe. Cậu ta vướng phải một vụ lộn xộn với đồng bọn cũ trong băng đua xe và bỏ mạng. Đúng là xấu số.

Không hiểu Yuta cởi chiếc áo ướt đầm có gì lạ mà Kayo cứ ngẩn ngẩn mãi. Nhìn gì mà nhìn, Yuta đưa mắt dò hỏi, cô liếc nhìn cậu lấy giúp chiếc khăn mặt. Cô sai tôi đấy à, cậu ngạc nhiên cầu nhàu. Mắt Kayo hình như ướt ướt, mồm môi chảy vào mắt cô, hay nước đá tan vậy? Kayo là người phụ nữ không bao giờ biết khóc, đó không thể là nước mắt được.

Có một cậu cùng công ty chết, mượn ở đâu cho tôi một bộ quần áo đấm ma nhé, cậu nói khi mở cánh tủ trên bồn rửa để lấy khăn mặt. Ờ, có ai chết à? Cậu đáp, Đứa ấy cô không biết đâu, liếc đó cậu phát hiện ra một chiếc hộp gói trong khăn mặt. Cái này, cái này, chẳng lẽ là thuốc tránh thai?

Chẳng phải cô ấy bảo tuổi này rồi không thể có thai được nữa sao? Đồn nói dối! Kẻ nói rằng sẽ không thù ghét người trung thực hóa ra lại là kẻ dối trá, lần đầu tiên cậu nhận thức được điều ấy.

Yuta và Terauchi bị anh Nakagawa nhờ nên đành miễn cưỡng đi dự đám tang Abe. Vì “lúc còn sống cậu ấy chỉ nói chuyện thân mật với các cậu thôi”. Sao có thể coi Abe là bạn của anh em ta được, yêu cầu đó quá là khinh suất, Yuta phàn nàn.

“Khinh suất? Em cũng biết đến khái niệm đó cơ à, hay nhỉ!”

Terauchi thốt lên và cười tỏ vẻ ngạc nhiên. Nói mới nhớ ra, từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ, đây là lần đầu tiên Yuta dùng từ đó. Mình ghét ma chay cưới xin, Yuta nghĩ. Vì những lúc như thế cậu buộc phải làm cái việc không hợp với mình chút nào. Nhất là bộ đồ dành cho lễ tang này. Trời nóng như thiêu mà phải đóng nguyên bộ đen. Nó hấp thụ nhiều tia cực tím, cậu nóng cũng mồ hôi. Quay sang nhìn Terauchi đang cùng xếp hàng thắp hương, Yuta thấy anh có vẻ thoải mái. Bộ com lê đen hợp với anh hơn áo quần bảo hộ lao động. Xem ra Terauchi hợp với đám ma quá.

Thắp hương xong, hai anh em đứng nhìn những người đến viếng trong lúc chờ người ta đưa quan tài đi. Kỳ thật, ít người tóc đen quá nhỉ, Terauchi nhận xét làm Yuta lờ bật cười, khiến người xung quanh quay sang lờ mắt.

“Thật không sao ngờ nổi. Làm cái nghề nguy hiểm vậy mà chẳng ngã chết, lại bỏ mạng vì chuyện cãi vã vợ vãn.”

“Có sao đâu. Cậu ta mở miệng ra là giết với bị giết còn gì. Thế này chẳng phải cậu ta muốn gì được nấy rồi hay sao?”

Yuta không hiểu ý Terauchi, giương mắt dò hỏi. Như hiểu được ý thắc mắc của Yuta, Terauchi nhún vai giải thích:

“Thế giới của Abe đã chết. Thế có khác gì chuyện cậu ta giết tất cả mọi người trên đời không?”

“Cái câu mà trước đây anh nói nghĩa là thế đấy à? Anh toàn nghĩ ra những điều kỳ quặc.”

“Đó là một trong những quan điểm căn bản của triết học đấy.”

“Thật chứ?”

Terauchi không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Yuta hồi lâu. Khóe mép anh nhếch lên, nhưng không phải cười. Yuta lúng túng. Anh tỏ thái độ này với tất cả mọi người. Không riêng với ai. Đôi mắt lộ vẻ tự tin rằng anh có thể nhìn ra được bản chất mọi việc. Đối diện với đôi mắt ấy, Yuta bất an không nguôi.

“Em làm gì mà nhìn anh chằm chằm vậy?”

“Quần áo tang lễ, hợp với anh lắm.”

“Thật sao? Anh lại nghĩ mình nhàn chỗ. Ăn mặc thế này, lại còn ở đây nữa chứ.”

“Sao lại nghĩ vậy? Anh mặc rất đẹp mà. Tôi nghĩ anh quá hợp với bộ này.”

Quả là vậy. Tuy nhiên, hôm nay những người kia mới hợp với bộ quần áo này hơn cả. Yuta nhìn đoàn người đưa tiễn. Ai cũng khóc. Toàn bạn bè của người chết.

Sau khi quan tài đã được đưa đi, Yuta và Terauchi rời nhà tang lễ. Trời chiều nóng bức bối, Yuta cởi áo khoác ngoài, rũ rề.

“Đi đâu uống bia đi!”

Terauchi lắc đầu.

“Anh về công ty luôn đây!”

“Ờ, sao thế? Anh Nakagawa chẳng bảo đi viếng xong mình về luôn cũng được hay sao? À, hay là anh đi đâu với cô ấy?”

Terauchi nhăn mặt khó chịu trước câu đùa.

“Anh làm gì có ai.”

“Ờ, thế sao hôm trước anh bảo có một cô viết chữ rất đẹp?”

“À!” Terauchi sực nhớ, gật đầu.

“Mẹ anh ấy à? Bà mất lâu rồi. Đúng là chữ trong di chúc của bà rất đẹp.”

Nói xong anh dợm quay đi. Yuta định đuổi theo nhưng bị anh Nakamoto ở Hiệp hội Xây dựng giữ lại nói huyền thuyên một hồi các kỷ niệm về Abe. Rằng Abe là con trai người quen của anh Nakamoto và chính anh đã giới thiệu cậu ta vào làm tại công ty. Yuta làm ra vẻ chăm chú lắng nghe, nhưng mắt lại dõi theo Terauchi. Có một lúc, anh dừng chân, quay lại

thoáng đưa mắt nhìn Yuta r ồi lẫn vào đám đông. Khoan, đợi chút đi! Yuta th ần hét lên. Về mặt anh nom y như lúc ăn bánh bao nhân đậu đỏ kia! Này đợi đã!

Đắm m ò hôi và mệt nhoài, Yuta v ề nhà, thấy Kayo ngủ trưa trong căn phòng lờ mờ sáng. Cô nằm trên sofa và ngáy kh ẽ đ ều đ ều có vẻ khoan khoái. Yuta sức nhớ ra hôm nay là ngày nghỉ. Không muốn đánh thức cô dậy, cậu ra bếp lục tủ lạnh định kiếm thứ gì lành lạnh để uống. Thấy dưa hấu bỏ sẵn, cậu lấy đem vào phòng khách ăn. Cậu ng ồi bệt xuống sàn ngay cạnh sofa và ăn ng ấu nghiến. Dưa lạnh ngon tuyệt. Cậu vừa ăn vừa phun hạt phì phì. Ăn dưa hấu phải thế mới đã chứ! Cậu cho tay vào túi quần, kiếm thứ để lau m ò hôi. Tìm được một chiếc khăn mùi xoa trắng. Chiếc khăn ấy Kayo đã chuẩn bị cho cậu trước khi đi dự đám tang. Yuta đưa khăn lên miệng lau, bỗng vụt nhớ ra đi ều gì đó, cậu li ền rũ chiếc khăn ra thử đập lên mặt Kayo. R ồi ng ồi ng ắm. Một h ồi lâu. Cậu cứ ng ắm cô như thế. Vệt nước đỏ th ắm trên khăn ph ập ph ồng, ph ập ph ồng theo hơi thở của cô...

Bữa tối

Tôi thường nấu ăn cho anh. Nhưng không chỉ có vậy. Những món ngon mà tôi nấu sẽ trở thành máu thịt của anh, rồi chúng sẽ lại quay về với tôi. Cứ dần dần như thế tôi nấu ăn giỏi lên. Tôi không thể để anh nói câu “Ăn no bụng là được rồi” bằng chiếc lưỡi thấm đẫm những hương vị tôi nấu. Khoảng 4 giờ 25, cứ hết giờ làm là anh gọi điện về nhà hỏi thăm. Cơm tối nay có gì nhỉ? Tùy câu trả lời mà anh đi đâu chỉnh dạ dày cho phù hợp. Đôi khi vì quan hệ xã giao mà anh phải đi nhậu cùng mấy tay tài xế hay công nhân khác. Khi ấy, thay vì nấu bữa tối, tôi chỉ làm món ăn đêm. Nhưng tuyệt nhiên không vì thế mà tôi nấu nướng qua loa. Cơ thể anh là do tôi tạo nên. Chỉ hơi ấm bốc lên từ đồ ăn tôi nấu mới sưởi ấm được cơ thể anh. Đó là trách nhiệm của tôi. Tôi không nhường việc đó cho ai hết. Thôi, thế này là anh vừa lòng lắm rồi, đừng cố quá thế em, anh nói vậy. Nhưng những lời ấy không lọt vào tai tôi. Ham muốn được nấu ăn cho anh còn mạnh hơn cả ham muốn tình dục, nó trở thành bằng chứng tình yêu của tôi dành cho anh. Bất cứ khi nào, tôi đều có thể thết đãi anh những món ngon hảo hạng. Phải làm sao để chất thải ra từ kẻ phải dọn dẹp rác rưởi người ta quảng đi như anh cao quý nhất. Tôi luôn luôn tự nhắc mình như vậy, ngay cả lúc này đây, khi đang đứng trong bếp.

Nào, để có hứng nấu ăn, trước hết phải uống cạn một lon bia Yebisu đã. Tôi cảm nhận được một luồng năng lượng tuôn chảy từ cổ xuống thực quản, rồi từ thực quản xuống dạ dày. Khi lon bia rỗng không cũng là lúc cảm hứng lan truyền khắp cơ thể. Tuyệt, tôi hứng nước súc sạch lon bia, miệng lẩm bầm. Rồi ném vào thùng rác chuyên đựng lon kim loại. Phải thế chứ!

Từ hôm nay tôi sẽ thực hiện nguyên tắc 3R.

Người ta nói nguyên tắc 3R là tối quan trọng để có thể hạn chế rác thải. Tôi sẽ thực hiện nguyên tắc 3R và cố gắng giảm lượng rác thải.

Chữ R thứ nhất là REDUCE – nghĩa là giảm những thứ có khả năng trở thành rác. Ví dụ: Không mua những thứ không thực sự cần thiết.

Chữ R thứ hai là REUSE – nghĩa là không vứt bỏ những thứ đã dùng mà nên tái sử dụng. Ví dụ: chai lọ dùng một lần rồi nên giữ lại dùng tiếp.

Chữ R thứ ba là RECYCLE – nghĩa là tái chế lại những thứ đã dùng thành nguyên liệu mới. Ví dụ: Phân loại giấy cũ, chai lọ, lon kim loại để tái chế thành các nguồn nguyên liệu mới.

— *VỆ SINH VÀ TÁI CHẾ RÁC THẢI TRONG THÀNH PHỐ*
HỘI VỆ SINH MÔI TRƯỜNG 23 QUẬN NỘI THÀNH TOKYO

Chuyện là như vậy. Một năm trước, khi mới chuyển đến căn hộ của Kou, tôi tìm được cuốn sổ tay tuyên truyền về cách xử lý rác này ở một góc bếp. Tôi đọc ngẫu nhiên, rồi cuối cùng đã thuộc lòng toàn bộ nội dung. Tôi vẫn mong làm được gì đó có ích. Một khao khát cháy bỏng. Vì trước giờ tôi chỉ là kẻ gây phiền phức. Nghĩ thế lại ngao ngán làm sao. Cũng may, tôi mau chóng lấy lại được tinh thần, liền đem một chai rượu vang ra khui. Nút chai này chẳng rõ liệu có cháy được hay không. Vì không biết nên tạm thời cứ cất nó vào một chiếc giỏ. Sau này có thể tận dụng để kê nệm lâu cho bớt nóng. Dẫu tôi biết thừa là anh không thích thế. Đúng là vứt rác bừa bãi chẳng hay ho gì, nhưng sao các bà nội trợ ưa tái chế vậy nhỉ, anh thốt lên. Em không phải bà nội trợ! Dẫu đúng là trước đây em từng như thế, chẳng qua em không thể nào không có ý nghĩ “lỡ vô tình vứt phải thứ gì xinh xinh có ích thì sao?” Đó là bản tính cố hữu rồi. Thói quen của bà nội trợ, à không của một cựu nội trợ chứ. Trước đây, tôi từng có những thói quen khá hay ho như làm những món đồ nhỏ xinh từ hộp sữa tươi.

Nhưng trước hết, phải chú tâm vào bữa ăn tối nay đã. Hôm qua đã làm món Tàu, hay hôm nay làm món Ý nhỉ? Khai vị sẽ là crostini gồm bánh mì nướng rắc khoai tây phủ nước sốt Genova, món chính sẽ là lazania, nhưng ăn thế sợ hơi nặng bụng, mà cả hai món cùng đậm vị cà chua, có lẽ để hôm nào lạnh ăn sẽ ngon hơn, hay là nấu súp minestrone. Ngoài ra, với người lao động nặng, nhất định phải có thịt! Hôm nay sẽ làm món thịt nướng cutlet kiểu Milano, sẽ cho thêm nhiều rau để bổ sung vitamin C.

Hoàn hảo. Không mua được vang hảo hạng, nhưng nếu uống nhiều, dùng vang Chianti Classico cũng tạm được. Bên cửa sổ, vỏ chai rượu xếp thành hàng. Chai nào có hình dáng hay hay là tôi giữ lại. Kou dường ý cho tôi đặt vỏ chai lên đó: Xếp mấy cái chai lên đấy thì được, nhưng em đừng cắm hoa khô! Làm gì có chuyện. Tôi có định trang trí nơi này thành nhà trọ rẻ tiền đâu!

Trước hết rửa tay nào! Rửa bằng xà phòng. Rửa tay nào! Rửa bằng xà phòng. Rửa tay nào! Bất chợt tôi lẩm nhẩm hát. Hồi học tiểu học, trước giờ ăn trưa bao giờ trường cũng mở bài nhạc này. Bữa trưa ở trường vô cùng tệ. Học trò đứa nào cũng phải bỏ bữa. Dem làm cám cho lợn được đấy, có người còn bảo vậy. Nghe kể trong đồng đội ăn thừa còn lẫn cả nilon quấn giảm bông, lợn ăn phải bị nghẹn chết mất mấy con. Nhưng xin lỗi, tôi

không việc gì áy náy về lũ lợn cả. Vì sandwich kẹp thịt lợn tẩm bột rán của hãng Maisen quả là ngon tuyệt.

Nên làm gì trước nhỉ? Nấu súp minestrone rất tốn thời gian, nên bắt đầu từ món này. Trước hết là thái rau. Tôi bóc lớp nilon gói quả bí đao ra. Kou không biết đó là một loại quả thuộc họ bầu bí. Anh hay gọi nó là quả dưa chuột kỳ quặc. Quả này còn đẹp hơn cái của anh, anh trêu rỗi lòng bao cao su vào quả bí giờ lên làm trò trước mặt tôi. Anh hâm quá đi, tôi gắt. Kia, nhưng Mimi-chan cũng toàn làm đủ chuyện kỳ quặc còn gì, anh nói hơi có vẻ dối. Mimi-chan, anh thường gọi tôi như vậy.

Lần đầu gặp nhau, anh gọi tôi là “mợ”. Khi đó, tôi xách túi rác ra bãi đỗ, nhưng xe rác đã ở đó và đang thu rác khiến tôi cuống cả lên. Hai nhân viên công ty Môi trường Đô thị đang bận dọn rác. Không muốn phiền họ, tôi tính lại gần ném túi rác lên xe, chợt có tiếng quát ầm lên. Mợ kia, cẩn thận kéo xe rác cuốn cả tay mợ vào đấy! Nói rồi anh giậm chân đi đầu khiến tất động cơ xe và cho ngưng trực nghỉ ăn rác. Sau đó, anh đứng nhìn tôi lú lú xin lỗi. Trái với giọng nói, mắt anh không hề tỏ vẻ bức dọc. Ngay cả bây giờ nhắc lại anh vẫn bảo, lúc đó em như suýt khóc nên anh cuống quá. Em đâu có khóc? Lại còn khóc vì chuyện như thế! Em quá quen ăn mắng rồi. Từ nhỏ, em đã bị bố mẹ lẫn thầy cô mắng mỏ, sau lấy chồng lại cũng bị cả nhà họ mắng nhiếc. Hồi nhỏ em cũng tự tin về nhiều thứ, nhưng dường như sự tự tin ấy chưa khi nào được sử dụng. Chẳng biết ai đập tắt mất nó nơi em rồi. Anh bật cười trước lời tâm sự của tôi, Em nấu ăn giỏi thế còn gì? Phải tự tin lên chứ! Thì em nấu ăn giỏi hơn làm tình mà!

Tôi đem quả bí đao khác ra thái hạt lựu, Khi bị Kou trêu, vì bối rối quá tôi đã lỡ vứt nguyên cả quả bí đao bọc bao cao su vào thùng rác. Tôi không hề biết đàn ông ưa nghịch ngợm kiểu đó. Những gã đàn ông từng làm tình với tôi, khi làm chuyện đó đều nhắm mắt lim dim và im lặng. Nhạt nhẽo làm sao! Kou lại khác. Anh nghĩ ra đủ trò, có lúc anh làm tôi vui hết cỡ, lúc khác lại khiến tôi thẹn đỏ mặt. Trước khi gặp anh, thậm chí tôi còn không biết liệu có phải mình đang thực sự hít thở không nữa, còn giờ đây tim tôi đập mới mạnh mẽ làm sao. Toàn thân tôi như được Kou bôi trơn bằng dầu, được nâng niu và trân trọng. Quả bí đao bọc bao cao su giờ đã thành thứ rác khó xử lý, chắc đang được chở đến nhà máy xử lý rác thải Shinkoto hay Toyoshima. Trong khi ấy, tôi vẫn đang ở đây.

Nào là hành, cà ần tây, cà rốt, khoai tây, cải bó xôi, cà chua... Tất cả đều mua ở siêu thị, gói nylon cẩn thận. Tôi dùng kéo làm bếp cắt lớp nylon. Chỉ trừ cà chua, các loại rau khác tôi bóc hết nylon ném vào thùng đựng rác không đốt được. Nếu chịu khó đi xa một chút, tới hàng rau quả sạch là có thể mua được rau ngon hơn và chẳng phải vứt rác. Nhưng xách rau rất nặng. Hơn nữa cũng chẳng biết cửa hàng rau ấy sập cửa khi nào. Buổi trưa, trước thềm cửa hàng thường có con mèo mun to tướng nằm ngủ. Mấy lần đi cùng với Kou ra cửa hàng rau, tôi để ý thấy gần chỗ con mèo nằm có một sạp táo. Những trái táo ấy sáng bóng, lung linh như h ồng ngọc.

Lần nào cũng thấy em đi xăng đan đem rác chạy tới, thành ra anh rất ấn tượng, Kou bảo tôi. Nhưng anh không nghĩ Mimi-chan lại là cô gái có thể hành động dứt khoát như vậy. Cô gái gì chứ, em ngót ba mươi r ồi đấy! Thì nhỏ hơn anh một tuổi còn gì? Cứ cô nào độc thân anh gọi là cô gái hết, anh đáp, giọng hời ra vẻ. Cũng may là anh hơn tôi một tuổi. Nhưng nói tôi độc thân cũng không hoàn toàn chính xác. Vì ch ồng tôi còn chưa chịu cho tôi tách hộ khẩu. Tuy nhiên, tôi cũng không còn là vợ của ai nữa. Hiện tôi là một cô gái độc thân. Để trở lại được như vậy, tôi đã phải quyết tâm đến nhường nào. Ngày nào tôi cũng h ỉ hộp, lóng ngóng ngó chờ xe rác tới. Chỉ vì tôi muốn được đưa tận tay anh túi rác. Tôi nhất định không chịu để người giúp việc đem rác đi đổ. Hôm nào không phải phiên anh tới dọn rác, tôi buồn tui nghỉu. R ồi thì cơ hội cũng đến. Một hôm, vứt rác xong r ồi mà tôi vẫn đứng bất động một chỗ. Tôi mãi mê ngắm anh làm việc. Trán anh lấm tấm những giọt mồ hôi. Này mợ ời, mợ đứng vướng chúng tôi quá đi! Anh tài xế thò đầu ra khỏi cửa xe, lớn tiếng mắng tôi. Tiếng quát đó khiến Kou nhận ra tôi đang đứng đó chăm chăm nhìn anh một cách khó hiểu. Có chuyện gì thế, anh hỏi. Trong tôi bỗng chốc như có gì đó tan chảy. Lần đầu tiên trong đời tôi hỏi thẳng tên một người đàn ông. Nhờ thế, kế hoạch khiến anh động lòng nhận cưu mang tôi đã thành công.

Có lần anh thấy một túi rác động đậy. Mở ra mới biết bên trong có con mèo con. Nó run rẩy hết sức tội nghiệp. Người ta nghĩ gì thế không biết, sao lại ru ồng bỏ con vật sống như vậy, Kou nói. Chắc họ chẳng nghĩ gì cả đâu, tôi nghĩ. Người ta rất hay vứt xác vật nuôi ra đường, nhìn chỉ muốn cầu siêu cho chúng, anh nhăn mặt. Tôi luôn biết rằng, trên đời này luôn có vô số sinh linh chẳng bao giờ cần được cầu siêu. Chúng chỉ biết nín thở

ngâm ngủi với giấc mơ tự do mãi không thành hiện thực, cứ thế từng bước tiến dần tiến dần tới cái chết.

Đầu tiên là rót dầu olive vào chảo Le Creuset, phi tỏi bóc sạch và băm nhỏ. Khi tỏi dậy mùi, tôi gạt cà chua lại và cho toàn bộ chỗ rau thái nhỏ vào chảo xào lên. Cứ thế tới lúc rau chín sém. Lá rau cần tây rất thơm nên phải tận dụng hết. Sau đó đổ nước xăm xấp. Rồi đây vùng nình lửa nhỏ chừng một tiếng rưỡi. Á, thôi chết rồi, Kou thích ăn đậu, phải cho cả đậu đỏ vào. Tôi mở hộp đậu đỏ và đổ toàn bộ nước cốt vào nồi. Sau đó, để bóc được nhãn dán trên hộp, tôi phải ngâm nó vào bồn rửa. Tôi súc hộp thật sạch và bỏ vào thùng rác dành riêng cho lon hộp tái chế. Có lần anh khen tôi, Mimi-chan đúng là công dân kiểu mẫu! Được anh khen, tôi căng ngực tự hào. Tuy nhiên, anh đâu biết được lại có ngày tôi vứt nguyên cả quả bí đao lòng bao cao su vào thùng đựng rác đốt được.

Hành động đó của tôi. Chính xác là cái quyết định rời khỏi căn nhà ấy, càng nghĩ tôi càng thấy như vậy là tốt cho cả chồng và mẹ chồng tôi. Nếu cứ ở đó mãi, dần dần tôi sẽ thành một thứ phế phẩm nhạt nhẽo. Khi quyết định ra đi, tôi đã quyết tâm không làm một kẻ hèn nhát. Phải nói chuyện thẳng thắn. Dầu vậy chẳng ai coi trọng ý kiến của tôi. Chỉ có một người đồng tình, là cô em chồng. Thế cũng được chứ sao, chị ấy không hợp với nhà mình thì níu kéo làm gì? Tôi cảm động tận đáy lòng trước những lời ấy. Con không hợp với nhà họ đâu, bố mẹ tôi cũng từng bảo thế. Người ta chỉ khen chúng tôi hợp nhau có mỗi một lần vào hôm mai mối. Thế nhưng, từ “hợp” đó không phải là về tôi mà về sự môn đăng hộ đối giữa hai gia đình. Từ khi sinh ra, tôi đã được học cách khinh miệt. Nhưng trở trêu thay, đến một lúc tôi lại không biết mình cần phải khinh miệt đi đâu gì. Tôi hiểu ra đi đâu đó vào chính hôn lễ của mình. Tôi ở đó như một món đồ bọc giấy gói đắt tiền mà người ta thường đem làm quà biếu trong dịp lễ Seibo. Tôi khinh rẻ chính mình cùng cái nụ cười nhạt thếch lúc nào cũng phải dán lên môi.

Tiếp đến là luộc khoai tây để làm món crostini. Khoai phải luộc nguyên vỏ. Sau khi luộc xong mới bóc được. Khoai mới luộc xong nóng giãy nên tôi phải đi gắng tay cho khỏi bỏng. Để phòng xa, trong bếp tôi luôn để sẵn một đôi găng tay. Hôm trước, khi đang làm món korokke, tôi để ý Kou ngắm tôi đeo găng với vẻ hứng chí. Lạ lắm hay sao hả anh? Kou liền đáp, Mimi-chan có rất nhiều ý tưởng hay, anh thích lắm. Nào là dùng đường và

cà phê tan để tạo vị cho cà ri, chưng trứng thì đánh bằng bốn chiếc đũa nấu cho bông, còn nghĩ ra cách tận dụng lưới lọc trà để rắc đường trắng trang trí bánh ngọt. Giỏi quá, đúng là bản lĩnh phụ nữ! Anh khen làm tôi xúc động đến rơi nước mắt. Những giọt nước mắt ấy, trước khi gặp anh tôi chưa từng biết đến. Do xúc động mạnh quá, hai bên thái dương tôi giật giật mãi. Nhưng tôi không thích khi anh chỉ nhắc đến “bản lĩnh phụ nữ” chung chung. Tôi muốn anh chỉ nói đến người phụ nữ của riêng anh thôi. Người phát hiện ra khả năng đã bị chôn vùi ấy của tôi chính là anh cơ mà!

Tôi bóc vỏ khoai tây ném vào giỏ rác hình tam giác đặt trong bồn rửa. Tôi luôn gắng thả ít rác tươi nhất. Lá cải tôi xào qua bằng dầu ăn, sau đó nêm xì dầu xo và rắc vừng giã dập lên trên. Còn củ cải tôi dầm nước tương để tận dụng làm món nhậu. Khi Kou đi làm về, tôi gấp củ cải ngâm ra bát để anh nhắm rượu. Nhà mình như quán ăn thu nhỏ ấy, anh vui sướng thốt lên. Để chia sẻ niềm vui đó, tôi đến bên cạnh rót rượu cho anh.

Mimi-chan này, em thấy anh có gì hay ho vậy? Ngày nào anh cũng hỏi tôi một lần như vậy. Nhiều cô chỉ cần biết anh làm cái việc này thôi đã ngán rồi. Có những đồng nghiệp nói dối họ là công chức nhà nước, có lần anh từng nghe thấy mấy anh khác tự nhận là làm việc tại văn phòng chính phủ hay cái gì đại loại thế. Sao phải nói dối như vậy, tôi hơi ngạc nhiên. Còn tôi chỉ cần nghĩ tới việc được gặp Kou ở bãi tập kết rác là đã hồi hộp rồi. Mỗi sáng tôi lại háo hức muốn được nhìn ngắm đôi tay ấy khéo léo gom rác. Tôi không còn nghĩ được gì khác. Trong suốt một thời gian dài tôi đã quên mất cảm giác hy vọng. Tôi hàm ơn công việc của anh vì nó giúp tôi nhớ lại cảm giác đó. Tôi mỹ miều mọi thứ lên chăng? Dẫu vậy, đúng là có sống cùng Kou tôi mới thấu được những vất vả trong công việc của anh. Để tới công ty trước 7 giờ 40 phút, anh phải dậy lúc 5 giờ. Tôi đã cố gắng dậy sớm để nấu cơm cho anh nhưng đôi khi vẫn ngủ quên. Có hôm tôi thức giấc đã thấy anh chuẩn bị ra khỏi nhà. Tôi cuống cả lên nhưng anh nhẹ nhàng bảo, Không sao đâu em, không sao đâu. Rồi anh ghé hôn tôi. Tôi thấy mình thật vô dụng. Tôi không an tâm, anh không ăn sáng, lỡ xảy ra chuyện gì thì biết sao đây. Mặc dù anh có đi găng cao su, nhưng cũng chẳng đảm bảo an toàn được mấy. Anh kể có đôi khi tình cờ gặp phải những thứ nguy hiểm lẫn trong rác. Nào là thủy tinh vỡ, que xiên thịt nướng, kim tiêm... Tôi nghe mà xây xẩm mặt mày. Nhưng ngẫm nghĩ lại, rất có thể thứ nguy hiểm nhất trong tay anh có khi lại chính là tôi. Anh đã

vô tình cứ mang phải một ả đàn bà không nơi nương tựa. Với công việc hiện giờ của anh mà phải cáng đáng thêm một người nữa thì vô cùng vất vả. Trong khi ấy, trái tim tôi càng ngày càng hướng về anh. Từ đó dần nảy sinh một mối gắn kết không gì có thể thay thế. Về phía tôi thì đúng là như vậy. Tình cảm của anh đối với tôi có lẽ cũng thế. Bởi vì ánh mắt anh ngắm nhìn tôi thật trìu mến, như viên kẹo ngọt ngào đang tan chảy vậy. Thế là tôi cũng bắt chước anh, khi được anh ôm, tôi cũng tan chảy ra như kẹo.

Nước sốt Genova tôi mua ở siêu thị. Nhà không có máy xay nên tôi không tự làm được. Tôi rưới nước sốt lên khoai tây nghiền và bào pho mát Parmigiano Reggiano của Ý rắc thêm vào. Sau đó, tôi phết hỗn hợp lên bánh mì lát bỏ vào lò nướng. Nấp lọ nước sốt Pesto Genova tôi vớt vào thùng rác không đốt được. Tôi súc sạch lọ nước sốt, bóc hết nhãn mác định cho vào thùng rác tái chế được. Nhưng đúng lúc ấy, tôi lại nghĩ, cái này có khi tận dụng được vào việc gì đó. Có thể dùng để đựng mấy món như táo bẹ kho khô hay ruốc cá. Tôi không muốn vớt rác khi chưa thật cần thiết và muốn đóng góp phần nào để giảm bớt gánh nặng công việc cho những người như Kou. Tôi là một phụ nữ sống lành mạnh chứ không phải một bà nội trợ chất bóp.

Bây giờ phải thả macaroni vào xúp minestrone. Đó là loại mì ống được tạo hình thành các chữ cái A, B, C... trong bảng chữ cái tiếng Anh. Chúng sẽ hút nước dùng và nở ra. Ta có thể xếp chữ ngay trong bát xúp của mình. Có lần tôi bày trò định xếp mấy từ này nọ lên đĩa. Anh không biết tiếng Anh đâu, Kou phản đối. Thì em cũng có biết đâu! Tuy nhiên, số chữ có thể ghép thành từ trên đĩa cũng rất ít. Thế là trong chốc lát, cả hai cũng loay hoay xong. A, được rồi, được rồi, anh reo lên và cho tôi xem đĩa của mình. Trên đó là chữ “FORGET”. Thế còn của Mimi-chan là gì? Anh định ngó sang đĩa của tôi, nhưng tôi liếc che đi. Em chơi kiểu gì thế? Đừng ăn gian chứ! Nói rồi anh gạt tay tôi ra. Trên đĩa của tôi có chữ “ME”. Chữ trên đĩa của cả hai hợp lại sẽ thành “Hãy quên tôi đi”. Dẫu chỉ là trò chơi, nhưng bất giác tôi không khỏi chạnh lòng, liếc cúi mặt xuống. “Hãy quên em đi” hay là “Hãy quên anh đi”? Không biết liệu có khi nào đó chúng tôi phải nói với nhau như vậy hay không? Anh hơi bối rối khi thấy tôi im lặng, liếc cố tìm các con chữ khác còn lại trong bát súp. Rốt cuộc anh lên tiếng: Nào, Mimi-chan, giờ đến lượt anh nhé, em nhìn này. Tôi chợt tỉnh ra và nghĩ, dù sao cũng chỉ là trò chơi, mình thật ngớ ngẩn khi biến nó thành nghiêm trọng

như vậy. Trong đĩa của anh có thêm chữ “NOT”. Tôi liếc mắt ngó ngác và thấy anh cười ra vẻ mãn nguyện. “FORGET ME NOT!” tức là hoa lưu ly đấy, anh nói. Có thật tiếng Anh người ta dùng thế không nhỉ? Anh đỏ mặt đáp, h ử cấp 11 anh đã học vậy mà, cô giáo dạy tiếng Anh h ử đó xinh ời là xinh nên anh chăm chú nghe giảng lắm. Tôi li ền tưởng tượng ra cảnh anh đang ng ử lắng nghe cô giáo giảng bài. Tên hoa lưu ly là do cô dạy từ h ử ấy mà sau bao năm anh vẫn còn nhớ, hay đấy là mối tình đầu của anh? Anh lắc đầu, không phải đâu! Dù đang dở bữa tối, tôi vẫn vòng ra sau, quàng tay qua cổ Kou và kéo anh ngã xuống. Kou cười méo mó nhưng vẫn ôm tôi. Làn hơi ấm mà tôi vô cùng thương yêu phả qua các mắt áo len. Mình ấy đi anh. Bây giờ á? Đang ăn cơm mà! Chưa hết ngạc nhiên, nhưng anh vẫn lu ền tay cởi cúc áo ngoài của tôi. Trong lúc đó, tôi thả sức hít hà ngực anh. Con người này đã biến sự lãng quên thành loài hoa không thể nào quên. Cả hai quần quýt lấy nhau mặc cho món xúp nguội ngắt nguội ngó tự lúc nào, những chữ cái xộc xệch bởi sàn nhà rung lên không ngừng và tên loài hoa vì thế cũng biến mất.

Khi dừng lại, chúng tôi ngắm cảnh mâm bát lộn xộn và cùng uống rượu vang. Với số ti ền lấy được khi bỏ nhà ra đi và số ti ền vội vàng rút từ cây ATM, tôi đã tiêu hơi sang một chút. Tôi mua gia vị, hương liệu, thực phẩm đắt ti ền và muối để nấu ăn bằng chính số ti ền đó. Kou cứ bảo, muối thì nhà có r ử, không dùng được hay sao? Anh thật chẳng hiểu gì. Muối hóa học đâu có tốt cho cơ thể. Loại muối mà sau đó sẽ toát ra cùng mồ hôi của anh phải là thứ muối cao cấp cơ. Hơn nữa, với muối thiên nhiên thì mỗi loại lại có vị khác nhau. Tôi rất thích chia các loại muối theo cách sử dụng. Nếu là món ăn Pháp nên dùng muối Guerande, món ăn Ý nên dùng muối Sicilian, hoặc nếu có muối Mineral Fino khai thác từ mỏ muối ngầm ở Pellegrino là tuyệt nhất. Với món ăn Nhật, cứ dùng muối Hakata hay Choja là ngon r ử, nhưng tôi thích muối vùng Okinawa hơn. Khi lần đầu tiên tận mắt thấy loại muối tuyệt nổi tiếng, tôi không khỏi ngỡ ngàng sao nó đẹp đến thế. Tôi muốn được tự tay mình biến nước biển trong vắt thành thứ bột trắng tinh kia. Được dùng muối đó nấu ăn cho Kou để bù vào phần muối thất thoát cùng mồ hôi của anh là mong muốn của tôi. Thế nhưng tôi không thể xài sang được nữa. Trước đây tôi có thẻ ngân hàng và rút ti ền từ tài khoản của ch ồng, nhưng sau đó có thông báo số PIN đã thay đổi. Chắc em cũng phải đi làm thôi, tôi thủ thỉ như vậy. Kou bảo, Mimi-chan không

phải đi làm đâu, khiến tôi cảm động rơi lệ. Thế nhưng đây lại chẳng phải hoàn cảnh để mà khóc lóc. Tôi vốn chưa từng phải lo nghĩ chuyện tự thân kiếm sống, nhưng để nấu được những món ngon thì chắc chắn phải có tiền, những thực phẩm nuôi sống cơ thể anh, tôi muốn tự mình mua chúng. Tôi muốn tự mình nuôi dưỡng thân thể anh. Và để làm được đi đâu đó, tôi phải có phương tiện.

Em đừng cố quá, đừng nghĩ là cứ phải làm gì đó có ích cho anh. Tan giờ làm, vừa tắm dưới vòi hoa sen trong nhà tắm của công ty anh vừa nghĩ, chắc giờ này Mimi-chan đang đợi ở nhà. Cứ nghĩ ở nhà có một sinh vật yêu quý đang đợi mình mà ấm cả lòng. Ở, sao lại bảo em là sinh vật! Thấy tôi phụng phịu, anh cười nói, Thì sao nào. Rồi anh hôn vào tai tôi thì thào. Ta được cùng chung sống, ăn uống, làm tình và ngủ cùng nhau là đủ rồi, không còn gì phải mơ ước nữa. Mimi-chan đã làm cho anh đi đâu mà không chú mèo, chú chó, chú chim nhỏ, thậm chí không người phụ nữ nào có thể làm được. Nhưng những đi đâu ấy tôi cũng đã làm với chính mình. Chính tôi chắc cũng chỉ cần như vậy thôi. Vậy rốt cuộc có gì khác nhau ở đây?

Tôi đảo mọi thứ trong nồi lên, những ngọn rau mới lúc trước vẫn còn chưa chín nay đã quện vào nhau. Sắp đến lúc phải cho cà chua, tôi cắt túi nilon, lấy cà chua ra rửa sạch. Bây giờ không phải mùa, nhưng tôi cũng chọn mua được những quả đỏ mọng. Thế mà vẫn không đủ độ ngọt, tôi đành phải cho thêm cà chua hộp. Cà chua Ý hình quả chuông. Tôi lại phải vứt túi bọc cà chua đi. Sao người ta lạm dụng túi nilon và nhựa lan tràn đến thế?

Cái này có cần thiết không ạ? Rồi còn nhỏ mỗi khi phải mặc áo mưa, tôi hay thắc mắc vậy và được trả lời là: Cần chứ! Sau này, tôi rón rén cãi lại: Thực ra nó cũng chẳng cần thiết lắm! Càng lớn tôi càng hay nghĩ những thứ chỉ cần thiết một chút thôi thực ra đều không quan trọng.

Tôi dùng nĩa xiên cà chua hơi nóng trên ngọn lửa, vỏ nứt là phải thả ngay vào nước lạnh. Như vậy dễ bóc vỏ hơn. Sau đó, tôi dầm nát và trút toàn bộ chỗ cà chua vào nồi. Thêm một hộp cà chua thành ra nồi đầy ắp. Mỗi lần như vậy thế nào Kou cũng bảo, lần này em lại nấu nhiều quá! Nhưng tôi nghĩ nhiều cũng chẳng sao. Nếu thừa tôi sẽ cho thịt hun khói và thịt băm viên vào để nấu cà ri. Nếu vẫn dùng không hết tôi sẽ cắt vào ngăn đá để dành làm nhân bánh mì cà ri hoặc korokke. Kou vô tư đến nỗi không nhận ra nhiều món ăn như vậy hóa ra chỉ được chế biến lại từ một món cũ. Anh

lại còn rất hào hứng trông đợi vì tưởng tôi đang nấu món mới. Tôi luôn thay đổi cách nấu ăn khiến anh cứ luôn miệng tấm tắc khen ngon. Lời khen mới êm tai làm sao?

Tiếp đến là vo gạo và tãi ra rá để ráo. Thế nào cũng phải nấu cơm cho Kou. Dù có làm món Pháp hay món Ý, rốt cuộc vẫn phải có cơm trắng cho anh. Nên trộn thêm cả các loại ngũ cốc khác nếu muốn bồi bổ sức khỏe, nhưng Kou bảo phải là cơm trắng anh mới ăn. Thế là tôi chỉ nấu riêng phần cơm cho Kou. Khi tôi xới cơm, anh lim dim mắt thốt lên, gạo trắng giniari vẫn là nhất. Từ “jari” trong ginjari ấy, viết chữ Hán là “xá lợi”, nghĩa là xương cốt của Phật. Khi hỏa thiêu các cao tăng, xương người đó sẽ tan vụn ra, trong trắng trong như những hạt gạo, từ đó người ta mới có tên gọi như thế đấy. Có lần tôi đã giải thích như vậy khi đang ăn khiến anh suýt mắc nghẹn, bèn đưa mắt lườm tôi.

Có bà vợ một ông sếp ở công ty cùng tôi tháng nào cũng mở tiệc trà tại nhà một lần. Vợ cấp dưới trừ khi có việc bất khả kháng, còn lại không ai được vắng mặt. Ai cũng phải đem theo thứ gì đó sang sang làm quà đáp lễ, nhưng lại không được lẻo loẹt. Tôi vốn không thích đồ ngọt, nghĩ mãi rốt cuộc tôi quyết định làm bánh ohagi, nhưng khi mang đến lại bị họ cười nhạo. Trên đời chỉ có mỗi người bà đã mất là luôn chiều tôi, hồi nhỏ bà từng dạy tôi cách làm các món ăn từ đậu đỏ. Đã đến lễ Higan đâu mà làm bánh ohagi sớm thế, có ai đó giễu vậy khiến mọi người cười òn lên. Người khác còn nói, Sao cô không làm nhỏ đi một chút? Cũng có thể bánh ohagi tôi làm hơi to. Và cũng có thể quá ngọt nữa. Nhưng dù có vậy tôi cũng không thể tưởng tượng ra được trên đời lại có loại đàn bà thích ăn nói cạnh khóe chẳng khác gì trong phim truyền hình như thế. Tôi vô cùng ngạc nhiên trước lối nói năng ám chỉ quá lộ liễu đó. Tôi còn nhận ra mấy người ấy tưởng tôi không hiểu họ đang nói kháy và cho rằng tôi không bức mình. Trong phút chốc, những chiếc bánh ohagi trông như những nắm bùn, giá tôi được cầm chúng lên rồi ném vào đám đàn bà kia, được như vậy để chịu biết bao. Đúng lúc ấy có một cô ngồi cạnh lên tiếng. Mình rất thích bánh ohagi đấy! Chỉ cần một câu nói đó, tôi đã có thể tha thứ ngay cho cô ấy. Đó là vợ một đồng nghiệp của cùng tôi. Cô ấy không biết về quan hệ của tôi với Kou. Đúng vào lúc tôi vô cùng bối rối không biết phải cư xử ra sao trong tình huống đáng ghét kia, sự dè dặt của cô đã khiến tôi dịu lại.

Tình trạng bất ổn của tôi nhanh chóng bị chồng và mẹ chồng tôi chú ý. Vì nghĩ mọi chuyện chỉ là thoáng qua nên họ tá hỏa lên khi bỗng nhiên tôi đồng ý tuyên bố: Tôi đã có người yêu, nên hãy cho tôi ly hôn. Họ định thẩn lại trong phút chốc rồi phì cười. Quyết tâm của tôi chùn lại trước tiếng cười đó. Từ đó, hẳn tôi có chuyện gì là mọi người xung quanh lại như thể nén cười. Bởi vậy hẳn thấy người ta tụ tập bàn tán là tôi bỗng dưng hơi ngượng thẹn. Chẳng sao đâu, tôi nghĩ. Những chuyện liên quan đến mình có bao giờ là quan trọng đâu, tôi cố nhún thẩn như vậy. Chẳng sao cả, họ có bao giờ quan tâm đến chuyện của mình đâu. Mọi sự cứ tiếp diễn mãi như thế. Tuy nhiên, sức chịu đựng rồi cũng tới hạn, nhờ có Kou, rốt cuộc tôi cũng dám đi khỏi ngôi nhà đó.

Tôi định lau mặt bếp xong sẽ quay sang chuẩn bị món cutlet kiểu Milano. Vừa vớ tay lấy cái khăn lau, tôi sợ ý làm vỡ tan ly rượu vang. Phí quá! Tuy chỉ là chiếc ly rẻ tiền mà quán rượu tặng cho khách nhưng tôi rất thích. Đôi khi tôi còn dùng chiếc ly ấy để đựng món tôm nấu đông. Lần đầu tiên tôi dùng như thế, Kou tò mò đưa chiếc ly lên ngắm nghía. Tóm được lũ tôm rồi nhé, anh nói. Trông ngon ghê! Lớp thạch nấu đông trong vắt sáng lấp lánh dưới ánh đèn bàn vàng óng. Bên trong là những con tôm lẫn giữa các loại rau củ màu bầm nhỏ. Chúng đang mong đợi được vào miệng anh. Mà không, chính tôi mới là kẻ mong đợi điều đó. Tôi muốn các hương vị bao quanh những con tôm đó sẽ tan chảy trên lưỡi anh.

Tôi thận trọng nhặt những mảnh ly vỡ thả vào túi. Bên ngoài tôi dùng bút dạ viết dòng chữ: Ở trong có mảnh ly vỡ. Tôi nghĩ nếu chẳng may chúng cửa phải tay những nhân viên đi thu gom rác thì tội quá. Quả thực, hai tay Kou lúc nào cũng đầy vết xước. Trước đây thì thoảng tôi cũng bị lưỡi dao mài quá sắc cửa vào tay. Thấy thế em chồng tôi nói, Kinh quá, chị làm ơn đừng dùng cái tay ấy để nấu cơm nữa. Tôi liếc nhìn ngay ngón tay bị đứt lên miệng mút. Nhưng giờ tôi có Kou mút hộ. Tôi rất thích được như vậy nên luôn cố gắng không để bị đứt tay khi anh không có nhà. Nhờ thế mà tôi dần biết thế nào là cẩn trọng. Tôi không sử dụng dao làm bếp vì ai khác ngoài anh.

Cô sẽ hối hận, chồng tôi nói. Có lẽ anh ta cũng biết tôi định ra đi vào sáng sớm hôm sau và cho rằng con người mù tịt về cuộc đời như tôi sớm muộn gì cũng sẽ phải quay lại. Anh ta muốn nhìn cảnh tôi quỳ xuống van xin mới chịu đồng ý ly hôn. Cho đến trước khi ấy, anh ta thậm chí chẳng

thèm nhìn tôi hòng để tôi phải nếm trải cảm giác tổn thương khi bị ruồng bỏ. Tôi muốn nhìn cái vẻ thảm hại về sau của cô lắm đấy. Anh ta nói vậy, cười khẩy rồi đập chén trà xuống sàn nhà. Tôi là người nhặt sạch những mảnh vỡ. Rồi cứ thế, tôi bỏ chúng vào túi rác không đốt được và ra đi, nên chẳng biết túi rác ấy đã được đưa đến bãi tập kết nào. Rất có thể nó đã cửa vào tay của một công nhân vệ sinh gom rác ngày hôm ấy. Giờ gom rác sáng hôm sau, tôi đã ở trong chăn với Kou.

Không khí trong vòng tay của Kou có mùi hương thật dễ chịu. Tựa như tỏa ra từ vết nứt của chiếc bánh nhân đỗ đỗ ngọt ngào. Tôi say mình trong men tự nhiên, cơ thể tôi như được nướng giòn lên. Người Mimi-chan đang nóng lên đấy, anh bảo. Trước đó, tôi không hề biết rằng cơ thể mình có khả năng đó. Anh thực hiện bước dạo đầu nhẹ nhàng khiến tôi lâng lâng kỳ lạ. Tôi muốn có anh. Tôi chực muốn khóc.

Lau xong mặt bếp, tôi đặt miếng thịt lên thớt dầm mỡ ra. Vì không có dụng cụ, nên tôi phải dùng chai rượu vang để dầm thịt. Với món cutlet kiểu Milano, chỉ cần vắt chút chanh là ngon, nhưng Kou lại rắc nước sốt Worcester lên. Món ăn kiểu nước nào cũng thế, chẳng gọi cho anh bất cứ đi đâu gì. Dường như với anh, tất cả những món tôi nấu đều là món riêng của Mimi-chan thì phải. Kou chưa bao giờ đi du lịch nước ngoài. Bởi anh không dư dả tiền bạc lẫn thời gian, thứ nữa là vì không biết ngoại ngữ, anh không muốn bị lúng túng khi ra nước ngoài. Tôi thấy anh thật tội nghiệp, nhưng không thể nào ngăn mình khỏi những suy nghĩ như vậy. Tôi không thể giúp anh vượt qua đi đâu đó, mà chỉ có cách nấu món ăn của các nước trên thế giới cho anh. Sau này nếu có khi nào đó anh lang thang ra nước ngoài mà không có tôi, chắc chắn anh sẽ gặp những món mà từ trước đến nay đều nghĩ là do Mimi-chan sáng tạo ra. Lưỡi bao giờ cũng phản ánh trung thực quá khứ. Tôi khi ấy không chừng đã chia tay anh hoặc đã từ giã cõi đời lại được tái ngộ trên lưỡi của anh. Hai chúng tôi sẽ mãi như thế không rời. Tôi âm thầm thực hiện ý đồ đó. Bởi vì tôi không muốn lại trở thành người đàn bà bị bỏ rơi.

Có một lần tôi làm món nikujaga. Ngon không kém gì do mẹ anh nấu đâu, tôi đang mẫn nguyện nói bỗng để ý Kou chăm chăm nhìn tôi rất khó hiểu. Mimi-chan có phải mẹ anh đâu chứ? Với cả, anh chẳng thích cái kiểu vị này món kia của mẹ đâu. Tại sao thế? Mẹ anh còn khỏe mà phải không? Cực khỏe, giờ mẹ vẫn đi làm đấy. Vào ngày nghỉ thỉnh thoảng mẹ anh có

nấu cơm, nhưng mà rất vụng. Có hôm đang nấu dở mà mẹ phải bỏ đi và bảo cả nhà ra quán ăn gia đình. Không chỉ anh với em gái mà cả bố anh đầu mừng hết sức, ai cũng háo hức được ra quán Royal Host hay Dennys. Các món mẹ cho anh ăn thường bố hơn là ngon. Nhưng, nhưng mà chắc phải có món mà chỉ mẹ nấu anh mới thấy ngon chứ? Anh cười ra vẻ cố nhớ lại và bảo, những món như là rau xào lóng bóng nước ngâm đầy gia vị hóa học ấy à?

Khi ấy tôi nhớ ra ch ồng mình có những món chỉ thích được mẹ nấu cho. Dẫu tôi có nấu cẩn thận thế nào cũng chưa bao giờ vừa miệng anh ta. Tôi luôn cố nấu theo đúng công thức, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện những thứ mình nấu sẽ trở thành máu thịt của ch ồng. Tôi chỉ nấu ăn như đang làm thí nghiệm pha các chất hóa học với nhau, thái rau thái thịt chẳng khác gì đang cắt quần áo theo mẫu có sẵn. Thật là một người vợ nhạt nhẽo. Không yêu mà vẫn kết hôn nên mới thành ra như vậy. Chỉ biết lựa chọn đối phương theo một mớ tiêu chuẩn sẵn có sẽ gặp phải cảnh bàn ăn tẻ nhạt như thế đấy. Thật đáng thương cho ông ch ồng nông nổi của tôi!

Kou còn hiểu món ăn do mẹ mình nấu hơn cả ch ồng tôi, Anh thường khen, Đ ồ ăn Mimi-chan nấu quả là ngon tuyệt! Cơ mà, với anh thì có không ngon cũng chẳng sao. Nhưng anh cứ lặp đi lặp lại như vậy, thật quá đáng. Như thế có khác gì hạ thấp khả năng của tôi cơ chứ. Một gã xấu xa! Được lắm, đã thế tôi sẽ cho anh biết tay. Cứ miên man nghĩ vậy, tôi lỡ tay d ần thịt mạnh lên từ lúc nào không hay. Thôi chết, nát hết cả những gân thịt s ần sật mất r ồi! Sao mình lại dễ bị kích động đến thế?

Bột chiên xù tôi dùng là thứ bột tự làm. Tôi đem bánh mì thừa ra nắng phơi khô. Sau đó cho vào cối giã vụn. Với món cutlet kiểu Milano làm hôm nay tôi phải giã bánh mì kỹ hơn. Làm vậy rất mất công. Hiên nhiên có máy xay là hay nhất. Có đi ầu, bột bánh mì giã d ối lạo xạo có vẻ khiến món ăn có vị ngon hơn. Khi nâng chày lên tới cảm giác như mình đang lao động thực sự. Tôi yếu đến mức chỉ nâng mỗi chiếc n ồi hiệu Le Creuset thôi đã chật vật, nhưng khi vung chày tôi bỗng cảm giác mình như mạnh mẽ hẳn lên.

Tôi giữ chiếc túi nylon có nẹp kín ở đầu để l ần sau dùng tiếp. Như vậy cũng giảm được chút ít lượng rác thải ra. Giờ sẽ rắc hạt tiêu vào thịt. Tất nhiên tôi dùng hạt tiêu xay sẵn. Tôi lăn thịt qua bột mì. Chỗ nào bột bám quá dày thì phải bớt đi. Trứng đập ra âu, vỏ trứng giã nát để bón thêm dinh

dưỡng cho ngọn dưa. Tôi mua quả dưa còn nguyên ngọn về lấy ngọn giâm vào đất, nhưng không biết có nảy mầm được không. Trò thí nghiệm ngớ ngẩn đó nếu ở nhà chồng chắc chắn tôi không bao giờ làm. Nhưng từ khi chuyển đến sống cùng với Kou, tôi đâm ra để ý đến cả những việc nhỏ nhặt như vậy. Công việc của Kou rất vất vả, nên tôi còn treo cả hình nộm cẩu nhúng. Chẳng rõ có phải nhờ thế mà chỉ vào các ngày nghỉ trời mới mưa. Những khi ấy, tôi nằm dài bên Kou đang ngủ nướng và lắng nghe tiếng mưa rơi. Rồi tôi mơ màng nghĩ, ngoài nơi này ra, trên thế gian chẳng còn chốn nào để mình nướng thân. Yêu thương trong tôi trước hết dành cho chính mình. Tiếp đó là dành cho Kou, người đã phải làm việc 40 tiếng một tuần và đang say ngủ. Cuối cùng là cho người chồng tôi đã làm tổn thương đến lòng tự trọng. Cha sinh mẹ đẻ đến giờ, đây mới là lúc tôi được tự do sống với chính mình. Vậy mà chính lúc này, tôi lại đang muốn trở thành vật sở hữu bất ly thân của một người đàn ông.

Tôi lăn miếng thịt đã nhúng trứng đánh tan vào bột chiên xù. Kou về tôi chỉ việc cho vào chảo rán là xong. Dầu để rán tôi trộn từ một nửa bơ và một nửa là dầu olive. Đúng ra là phải rán hoàn toàn bằng bơ, nhưng làm vậy dễ cháy thịt, nên phải trộn hai thứ vào với nhau. Người ta bảo chỉ nên dùng váng bơ để rán, nhưng đây là bơ cao cấp hiệu Calpis nên không thể lãng phí như vậy được. Lá rau răm hồ ăn kèm thịt rán phải rửa sạch thái sẵn. Khay nhựa xếp thịt sau khi rán xong cần rửa sạch lau khô. Giấy bóng và túi nilon đựng rau răm hồ tôi bỏ vào thùng rác không đốt được. Sau cùng món cutlet kiểu Milano hoàn hảo sẽ được bày lên đĩa trên mặt bếp. Tôi rất thích ngắm những món ăn chín dần và tỏa ra hương vị mình mong đợi. Ngồi ngắm một lúc, tôi bỗng nhớ ra sự tồn tại của chiếc đồng hồ. Tôi để ý tới nó vì từ giờ cho đến khi Kou về, tôi chỉ có mỗi chiếc đồng hồ làm bạn. Tôi quý trọng từng giây từng phút như thế đó là thời gian nghỉ giải lao giữa giờ làm việc. Sắp có món ngon rồi đấy, tôi tưởng tượng Thần Bếp nhắc mình như vậy. Tôi được giải thoát trong giây lát. Hễ cứ đứng trong bếp là tôi lại đắm chìm trong thú say mê nấu nướng, tự mình không cách gì thoát ra. Từ cái muôi múc canh, đôi đũa nấu, chiếc thớt đến cái kẹp gấp thức ăn,... những dụng cụ làm bếp ấy lúc nào cũng khiến tôi hứng khởi. Tôi tận dụng chúng cho tới khi hỏng mới thôi. Dùng tận tiện như hầu bếp thế chứ, Kou ca thán. Tận tiện cái gì, tiết kiệm thì có gì xấu. Mà tôi cũng đâu có muốn trở thành hầu bếp. Với cả Kou chắc cũng chẳng cần một cô hầu bếp làm

gì. Tôi đoán chắc vì anh vốn không ưa nón ăn do mẹ nấu nên mới thích tất cả những món của tôi.

À, bây giờ mới nhớ phải đi luộc lạc. Mớ lạc nguyên vỏ của trường phòng kỹ thuật Okabe tặng Kou. Đó là lạc nhà ông ấy tự trồng. Tôi thích lạc luộc nguyên vỏ hơn lạc rang tẩm gia vị. Kou hình như chưa ăn thế bao giờ, nên khi lần đầu tôi luộc lạc đem ra, anh e dè bóc vỏ và bỏ vào miệng. Thế nào, tôi nhìn như dò hỏi, anh gật gật và cười. Hạt lạc vừa luộc vẫn còn nóng hổi khi cắn tỏa ra vị béo ngậy từ trong nhân. Nước và dầu lạc hòa lẫn rồi tan trong miệng. Kou bảo, Vỏ hạt lạc lại có hình dáng kỳ cục thế này sao? Trên đời này có vô khối thứ hình dạng kỳ quặc nhưng ăn lại rất ngon. Nhưng những thứ trông đẹp đẽ mà ăn vào dở cũng có vô vàn. Tôi bèn trả đũa, cái đó của Kou mà hình thù chẳng kỳ quặc à. Chỗ đó của Mimi-chan mà hình thù chẳng kỳ quặc à, anh đáp. Đã thế anh còn bĩ thêm, Trái tim của Mimi-chan cũng có hình dáng kỳ quặc lắm! Tôi cố nghĩ ra những thứ hình thù quái dị khác. Rất nhiều, rất nhiều thứ hiện lên trong đầu. Nhưng không có gì kỳ quặc bằng quan hệ của hai chúng tôi.

Có một lần hết giờ làm mà mãi Kou chưa về Tôi lo quá vì không lâu trước đây có vụ cháy xe rác do ai đó quên không khóa bình ga. Tôi thành ra ngổ tương tượng đủ thứ sự cố có thể xảy ra. Nào là lái xe say rượu gây tai nạn. Nào là bệnh đau lưng, một trong những bệnh nghề nghiệp của Kou, bất ngờ tái phát. Nào là anh xô sát với đồng nghiệp cùng tổ và bị đánh ngất.

Hôm đó, tôi còn nhớ rõ là mình làm món lẩu oden. Tôi tổng vào nĩa cả mớ gân bò bác hàng thịt cho thêm. Cánh gà chặt ngắn nướng sẵn. Tất cả đều được phết mật ong, ướp hạt tiêu và xì dầu. Tất nhiên không thể quên rau. Tôi cho vào nĩa luộc rau cải thìa chút dầu vừng, vớt ra lại rưới thêm dầu hào.

Khoảng thời gian yên tĩnh mà Thần Bếp ban cho tôi sắp trôi qua. Cứ mười phút tôi lại ngó đồng hồ một lần. Rồi cũng đến lúc chiếc đồng hồ không còn làm bạn với tôi nữa. Nếu có chuyện gì xảy ra thế nào cũng có người liên lạc. Nghĩ đến đó tôi bỗng giật mình hoảng hốt. Kou mà rơi vào tình trạng không thể liên lạc được thì ai sẽ thông báo cho tôi đây? Tôi ở đây không ai hay biết. Mà chắc Kou cũng không thổ lộ với ai anh đang chung sống với một phụ nữ đã có chồng tình cờ gặp được ở bãi rác. Tôi là người không ai biết đến, là kẻ có một không hai trên đời.

Nồi trên bếp sôi lục đục. Tôi ngồi bệt dưới sàn nhà. Cứ ngẫm nghĩ mãi về ý nghĩa của việc mình dần hết tâm huyết để nấu ăn cho Kou. Đó không phải một khái niệm mơ hồ. Tôi muốn sống bù quăng đời đã bỏ phí từ trước đến nay. Tôi muốn khẳng định mình là người phụ nữ thích hợp nhất chăm lo cho việc ăn uống, chuyện làm tình, kể cả giấc ngủ của Kou. Tất cả bắt đầu từ việc lấp đầy cái dạ dày luôn trống rỗng của anh. Tôi muốn độc chiếm anh. Nếu được như vậy, hai chúng tôi có thể ở bên nhau mãi mãi. Thậm chí có thể cùng chung một giấc mơ. Cứ như vậy những thứ chỉ có ý nghĩa riêng giữa hai người sẽ dần hình thành, và anh không thể không đón nhận. Khi ấy tôi mới thực sự được hồi sinh.

Mình đang lợi dụng Kou. Thế nên mình mới lo cuống lên khi nghĩ đến chuyện anh ấy không còn trên đời này. Nghĩ vậy tôi an lòng hơn đôi chút. Mình thật xảo trá, tôi tự nhủ và cười ngu ngơ. Nói thì nói thế, chứ khi thương nhớ một người đang vắng mặt, chỉ một làn hơi nước cũng có thể làm ta yếu lòng, món ta nấu ra mà không ai ăn cũng khiến ta đau nhói. Vì tin rằng sẽ được gặp anh nên tôi mới háo hức ngóng đợi. Món tôi nấu chắc chắn anh sẽ ăn, đó mới là hạnh phúc tối thượng. Anh mà không về, tôi quyết không tha thứ. Sau này nếu cần, anh cứ lợi dụng em thế nào cũng được. Thế nên bây giờ anh hãy để em lợi dụng chút xíu thôi.

Đợi chờ mãi, lo lắng dần biến thành tuyệt vọng. Tôi định sẽ gọi điện đến văn phòng của Kou. Vì hay nghe anh kể chuyện nên tôi biết được tên vài đồng nghiệp của anh. Khi tôi định mở cuốn giới thiệu về Hội Vệ sinh Môi trường 23 Quận Nội thành Tokyo ở góc bếp ra tra số điện thoại, vừa hay có tiếng khóa tra vào ổ.

Lúc thấy khuôn mặt Kou không gì khác so với mọi ngày xuất hiện, tôi nhẹ cả người nhưng lửa giận cũng phùng phùng bùng lên. Tôi thấy mình giống hệt một cô vợ cáu gắt khi chồng về muộn. Dù thực tế tôi chưa phải chịu tâm trạng đó bao giờ. Lão này, đi về muộn mà cứ thản nhiên như không ấy. Tôi định lại gần kêu ca, anh lấy tay ngăn lại bảo, Đừng em, đừng đến gần thì hơn. Hôm nay anh bị nước bắn giội từ trên đầu xuống, đang làm dở phải quay đi tắm, xong việc anh đã giội lại lần nữa mà vẫn còn mùi hôi, nước thải từ nhà ăn đấy. Đáng ra họ phải gạn hết nước đi chứ! Để ý kỹ đúng là có vẻ hơi hôi thật. Nhưng sao anh về muộn quá vậy? Cứ để người hôi như vậy mà về nhà, anh sợ Mimi-chan khó chịu, nên đành nán lại văn phòng ngồi chờ mùi hôi bay bớt đi, anh Okabe thấy tội nghiệp bèn rửa đi

uống một chút, thế cho nên... Tới đó tôi suýt nổi xung. Đợi cho bay bớt mùi đi ư? Lý do gì ngớ ngẩn vậy. Chắc chắn anh không chỉ uống có một chén. Tỉu lượng của anh thế nào em biết thừa rồi! Nhưng rốt cuộc tôi dụ lại và lao vào anh. Ấy, dừng em, để anh đi tắm thêm lần nữa đã! Không, em không đợi được! Anh định đẩy tôi ra, nhưng lại thôi và ôm siết tôi vào lòng. Em không thấy hôi à? Không, chẳng hôi tẹo nào! Em thấy có mùi gà nướng đấy chứ. Anh miễn cưỡng thú nhận, Anh chỉ ăn một chút thôi. Thế anh ăn mấy xiên gà nướng? Hai xiên! Nói dối, thế nào mà anh chẳng ăn đến năm xiên! Anh đành gật đầu. Nhưng tất nhiên anh vẫn để bụng để về ăn cơm của Mimi-chan. Hôm nào không ăn cơm tối của Mimi-chan anh không thể kết thúc ngày đó được. Tôi liếc ngẩng mặt lên hỏi. Ờ, sao không phải là bắt đầu một ngày mà lại là kết thúc một ngày? Tôi là người mở đầu, anh là người kết thúc một ngày. Nếu tình trạng lợi dụng này kéo dài mãi, không chừng sẽ thành tình yêu vĩnh cửu mất. Tôi cọ cọ mũi vào ngực Kou. Mimi-chan này, em bỏ chớ đi. Chúng mình sẽ chính thức đến với nhau! Anh nói, vẫn ôm tôi bằng một tay, tay kia với ra mở vung nồi. Ôi, lâu oden à? Trông ngon thế! Anh reo lên. Tôi quay ra bếp mới để ý, trong thời gian đợi anh, củ cải đã ngấm gia vị và vàng rộm lên từ lúc nào, còn tôi hiện vẫn nguyên thế này không thay đổi.

Từ sau hôm đó, hễ trễ giờ ăn tối là thế nào Kou cũng gọi điện về Tôi mượn nợ vì anh rất biết tuân thủ “luật”. Còn tôi, chính ra đang phạm một tội rất lớn. Tất nhiên từ trước đến nay tôi vẫn vứt rác đúng quy định.

Đã gần đến giờ Kou về Anh bảo hôm nay sẽ về đúng giờ. Xúp minestrone vừa chín tới. Tôi nêm thêm chút muối tiêu cho đủ vị. Còn ngò tây tôi thái nhỏ và cho thật nhiều vào nồi. Sau đó mới nêm thử, Ngon tuyệt! Đúng lúc ấy có tiếng điện thoại réo.

Chắc là Kou gọi. Không phải chứ đừng nói là anh lại đi uống với bạn bè đấy. Lò vi sóng đã bật sẵn rồi. Chiếc lò vi sóng ấy Kou phải mua trả góp.

Hóa ra là em gái tôi. Số điện thoại mới này chỉ mỗi em gái tôi được biết. Nó vẫn giữ bí mật cho tôi. Mặc dù không ủng hộ nhưng nó đã hứa sẽ không báo cho bố mẹ hay chớ tôi biết số điện thoại này. Đầu có lý do cả thôi. Nó sắp lấy chớ. Theo lời nó, đấy là anh chàng nó tự tìm hiểu, bố mẹ có vẻ hài lòng, một người đàn ông tuyệt vời. Vì không muốn vướng phải bất kỳ trở ngại nào cho cuộc hôn nhân này, nên nó mới không tỏ ra gay gắt trong chuyện của tôi.

“Đại tỷ thân yêu, còn nhớ ngày cưới của em đấy chứ?”

Nó gọi trêu mình là đại tỷ, khó chịu quá, tôi nghĩ. Tôi ghét tất cả những gì liên quan đến gia đình, đặc biệt là lối nói năng của em gái tôi. Đồ đồng đánh! Đã vô số lần tôi bị mắng như vậy. Nhưng bản chất tôi vốn yếu ớt nên không cãi lại được.

“Chị sẽ đến đám cưới em chứ?”

“Chưa biết được.”

“Chưa biết cái gì mà chưa biết? Nếu chỉ có mỗi anh rể tới dự thì khách khứa người ta nhìn vào kỳ cục lắm. Cả bố và mẹ đều đã biết gì đâu. Những việc chị làm bên đó, nhà kia họ đều giữ im lặng cho chị đó!”

Giữ cho tôi á? Họ giấu nhem chuyện của tôi đi chẳng phải là để giữ thể diện với thiên hạ hay sao? Tôi im lặng. Vì biết mình không thể lý sự được cỡ nó.

“Chị đã làm một việc tày đình như vậy cơ mà. Em cũng hiểu là chị không muốn giáp mặt với gia đình nhà bên đấy.”

“Không phải thế!”

Có tiếng em gái tôi thở dài.

“Chị à, chị nói gì đi nữa cũng vô ích thôi. Thế sao chị lại đưa cho mỗi em số điện thoại này? Chẳng phải vì muốn giữ chút liên hệ với cuộc sống cũ hay sao? Đạt được đi đâu mình muốn hiển nhiên là mãn nguyện rồi, nhưng để phòng hờ, chị vẫn muốn giữ lại một lối thoát đúng không? Chị khôn quá đấy. Cứ đường hoàng mà ra mắt xem nào. Hãy đến dự đám cưới của em và tỏ vẻ như không có chuyện gì xem. Chỉ cần chị làm thế là em sẽ không kêu ca gì nữa. Nếu chị muốn, em sẽ xóa cả số điện thoại này đi.”

Nó nói đúng. Thậm chí tôi còn không có cơ gì để tranh cãi nữa. Hoàn toàn đúng là đằng khác. Đến mức tôi muốn úp mặt xuống sàn mà lay. Mà lay ai cơ chứ? Tất cả những người xung quanh tôi. Tất nhiên, trong đó có cả Kou nữa. Với bố mẹ tôi vốn không yêu quý gì. Đứa em gái và gia đình nhà chồng thì tôi vô cùng ghét. Nhưng tôi cũng phải cúi đầu xin lỗi họ như đối với người mình yêu thương vậy.

“Nói thật nhé, anh rể đã gọi em ra để tâm sự đấy. Anh ấy bảo em đừng có kể với ai. Em cũng phải tỏ ra không biết chuyện gì cả. Anh rể biết rõ việc chị có quan hệ với một kẻ thế nào và hiện cả hai đang sống ở đâu.

Anh ấy đã nhờ thám tử tư đi điều tra. Thậm chí anh ấy còn biết gã đàn ông đó từ trước khi chị bỏ nhà đi cơ.”

Tôi cũng mơ hồ đoán được như vậy. Cái con người đó, chừng nào chưa biết hết mọi chuyện của tôi tuyệt nhiên anh ta chưa chịu yên. Những loại người như anh ta chắc chắn không đời nào chịu lụy tôi đâu.

“Em nhắc lại một lần nữa nhé. Đám cưới em chị phải đến! Chị mà không đến em sẽ hận cả đời đấy!”

“Thế... anh ta còn nói gì nữa không?”

“À, anh ấy bảo nếu chị trở về vì muốn hàn gắn như xưa thì đến chết cũng sẽ không tha thứ. Nhưng nếu chị quay về để cắt đứt quan hệ, anh ấy sẵn lòng tặng chị luôn cho gã đàn ông kia. Anh ấy nói muốn biết xem chị đã ném đủ mùi của cuộc sống thiếu tự do chưa? Chị thấy thế nào?”

Thay vì trả lời, tôi hỏi lại. “Sao anh ta lại đi tâm sự với em nhỉ?”

“Biết đâu được đấy. Không chừng anh ấy muốn vứt bỏ lòng kiêu hãnh đi chẳng? Mà chỗ để vứt thứ đó đi chắc chỉ còn em chứ ai. Anh ấy bảo hai người không thể hợp nhau. Chị là đờich kỷ!”

Cuối cùng nó nhắc tôi phải có mặt trong đám cưới của nó rồi dập điện thoại. Tôi đứng lì người vào bàn bếp hồi lâu. Đáng ghét! Tôi nghĩ về chồng mình. Nhưng tôi cũng hơi biết ơn vì anh ta đã chịu xuống nước. Đột nhiên tôi nhận ra mình còn đang bị khinh bỉ hơn anh ta, Xúp minestone hơi quá lửa. Tôi vừa ném lại lần nữa và tắt bếp thì Kou về Mimi-chan, giúp anh một chút được không? Tôi chạy ra xem, thấy ngoài cửa có một chiếc sofa dành cho hai người. Có chuyện gì vậy anh? Cái này được đấy chứ? Anh nói về đặc ý, tay xoa xoa lưng chiếc sofa. Thứ này là rác khó tái chế nên thấy anh muốn nhặt người ta mừng rơn, Là Love chair – ghế tình yêu đấy! Rất hợp với bọn mình phải không? Tôi rón rén thử ngồi xuống. Chiếc ghế bọc da nhuộm màu hồng đã cũ. Đôi chỗ rách lòi cả mút. Kou ngồi xuống cạnh tôi. Chiếc ghế to đến nỗi cả hai ngồi lọt thỏm. Em thấy thế nào? Thay vì trả lời, tôi ngồi nhích lại gần và ngả đầu lên vai anh. Kou choàng cánh tay qua người tôi rồi nói, cái này là sofa đặc biệt chỉ dành cho anh và Mimi-chan thôi đấy! Giờ đây tôi mới hiểu ra. Cuộc sống thiếu tự do mà chồng tôi nhắc đến ấy, nó khác hoàn toàn với suy nghĩ của tôi. Anh ta không có lỗi gì cả. Em tôi đã đúng khi gọi tôi là đờich kỷ. Tôi là một con đàn bà xấu xa, thế mà lại được ngồi trên chiếc sofa này. Tôi sẽ đến

đám cưới đưa em gái. Đó chính là thời điểm tốt để bù đắp cho những sai trái tôi đã phạm phải.

Chúng tôi cùng nhau khiêng ghế sofa vào phòng và dọn dẹp đồng bàn sưởi, TV... để có được một khoảng trống vừa đủ cho chiếc ghế. Kou ngồi luôn xuống sofa uống bia. Tôi mang lạc ra cho anh nhắm, cho crostini vào lò vi sóng và hâm nóng xúp. Sau đó tôi trút gạo đã vo để ráo vào nồi cơm. Lady for dinner!

Kou vẫn tưới nước xốt lên thịt rán để ăn như mọi khi. Sự quên mùa, thô kệch đó thì tôi bỏ qua được. Lọ nước xốt này, sao mà chảy nhỏ giọt thế nhỉ? Anh tỏ vẻ bức bối. Gia vị hiệu Lea and Perrins làm sao có thể để anh dùng lãng phí được.

Thấy Kou hào hứng ăn, tôi lại nghĩ đến chuyện đó. Mình sẽ đi dự đám cưới em gái. Ý nghĩ đó lặp lại lần nữa trong đầu tôi. Màu hồng của chiếc sofa tình yêu khiến tôi nhức mắt. Để không phải rời xa nó, tôi sẽ phải từ bỏ chính mình. Mimi-chan không ăn à? Người đàn ông ngồi trước mặt không hề biết đến quyết định đang dâng lên trong lòng tôi, anh cứ phùng má lên nhai xương cốt của Phật.

Phong vị tuyệt vời

Khi Shiro rút từ túi áo đông phục ra một hộp kẹo caramen sữa hiệu Morinaga màu vàng.

Ai vô tình nhìn thấy hộp kẹo đó đâu có vẻ b ố h ớ nhớ lại chuyện xưa. Thời nay khó mà kiếm được loại kẹo này lắm, họ sẽ nói vậy. Sau đó là những câu như, “Ngày xưa cứ đi dã ngoại là mang một hộp thế này theo” hay “Nhớ h ớ nhỏ quá đi mất”. Nhờ thế Shiro mới biết, rằng chiếc kẹo caramen ấy có khả năng gợi nhắc quá khứ xa xôi trong lòng người. Cho đến tận bây giờ, bà nội Fujiko của cậu vẫn gọi hộp kẹo caramen là người tình của bà. Trong túi bà luôn có sẵn một hộp caramen, thỉnh thoảng bà lại lấy một viên cho vào miệng. Shiro mà nhắc bà kiêng ăn kẹo để tránh bị tiểu đường thì thế nào bà cũng bảo vớ vẩn và vặc lại: Dinh dưỡng trong não tổng hợp được là nhờ đường cả đấy! Cái thứ có hình thù kỳ dị sống nhờ đường chính là não người đấy! Bà dài giọng, 21 tuổi đầu mà không biết à, ôi cháu tôi, thật là idiot quá! Cậu không buồn hỏi bà idiot là gì. Vì có lần bà đã gi ngón tay vào trán cậu than, cháu ngốc quá đi thôi! Bà khỏe đến mức không thể tin nổi là một người đã 70 tuổi lại có sức như vậy. Nếp nhăn trong não bà tăng lên là nhờ ăn loại caramen này đấy, bà còn nói vậy. Thế nếp nhăn trên mặt thì tăng lên nhờ cái gì? Cậu đã toan đáp trả thế, nhưng lại sợ không biết sẽ phải hứng chịu đi đâu hải hùng gì tiếp theo nên đành ngậm miệng. Bà gọi kẹo caramen là “người tình”. Vậy “người tình” là gì, Shiro thắc mắc. Là thứ thiết yếu chứ còn gì nữa, bà đáp ngay. Cháu tôi thiệt idiot quá thôi, bà thốt lên rồi quay lưng đi. Thôi, tới đây cháu phải tự động não đi chứ. Không nhớ là từ lúc nào, Shiro đâm ra có thói quen ngậm một viên kẹo caramen khi bị bà mắng. Có đi đâu, cậu không yêu quý những viên kẹo caramen đến mức coi chúng như người yêu. Đối với bà cậu, đó là thứ hương vị gợi lại những kỷ niệm của quá khứ xa xôi. Shiro có thể hiểu chuyện đó. Nghĩ lại, cậu nhớ là ngay từ thuở mới bắt đầu nhận thức được

thế giới xung quanh, cậu đã bị bà rèn cho quen với những thứ gây nghiện như trà, cà phê, thuốc lá... Khi lớn lên, Shiro xấu hổ nên luôn muốn giấu những ảnh hưởng từ bà, ấy thế mà cũng có đôi lần cậu vô ý thể hiện ra ngoài. Một trong số đó là lần rút nhàn trong túi ra hộp kẹo caramen thay vì bao thuốc lá.

Khi bà nội đến trạm xăng nơi Shiro làm việc ở Tachikawa, cậu vô tình gọi bà là grandma.

Lần đầu tiên thấy Shiro gọi như vậy, cửa hàng trưởng nhìn Shiro hết sức thán phục. Yamashita, cậu vừa nói gì thế? Có phải cậu vừa gọi cái bà từ nước ngoài về kia không? Shiro chợt bối rối không biết làm sao. Không có gì đâu, cậu định trả lời bỗng dưng ý tại cửa xe ngay gần đó, bà cậu không ý tứ gì mà rút ra một chiếc gạt tàn đầy tàn thuốc.

“Bà ơi, việc gì phải cất công đến tận nơi này vậy? Bà tới trạm ss khác có phải hơn không?”

“Hừm, đến đây mua xăng để tăng doanh thu cho cửa hàng của cháu ta thì có gì xấu nào? Mà đừng có dùng từ ss với ta! Phải dặn đến bao lần cháu mới chịu hiểu đây? Trả lời đi, chỗ cháu ta làm việc gọi là gì?”

“Gọi là gas... gas station ạ.”

Shiro đáp, cố nói nhỏ để mọi người xung quanh không nghe thấy. Bà cậu có vẻ hài lòng, liền bóc một viên kẹo caramen cho tọt vào miệng. Dù đang hướng dẫn cho xe ra, Shiro vẫn để ý thấy gã trai trẻ ngỗ bên ghế phụ cũng bóc kẹo caramen ra ăn như bà. Tới khi tan giờ làm thế nào đám đồng nghiệp cũng khoái chí vì được chứng kiến cảnh đó và đem cậu ra trêu ghẹo, chỉ nghĩ đến đó thôi Shiro đã ngán ngẩm.

Shiro nhớ rất rõ cái ngày cậu lắp bắp hai từ “bà, bà” khiến bà cậu mừng rỡ vỗ tay. Đó có lẽ là kỷ niệm xưa cũ nhất của cậu về bà. Rồi bà nội lớn tiếng nói khiến cậu suýt khóc: Hãy gọi ta là grandma! Bà nói với đầy vẻ quyền uy khiến người đối diện không thể trả lời có hay không theo ý mình. Mẹ cậu bên cạnh làm mặt ngao ngán. Mẹ ơi, cháu nó là người Nhật cơ mà. Cậu nhớ rõ rành rành những lời tiếp theo của bà là:

“Im đi, cô không gọi ta là mama hay mother thì thôi, chứ Shiro nhất định phải gọi ta là grandma!”

Đầu óc bà không bình thường đâu con! Mẹ cậu nói vậy không biết bao nhiêu lần, hẳn là mẹ muốn lôi kéo cậu về phía mình. Nhưng mẹ càng nói xấu bà nội Shiro lại càng muốn gần bà hơn. Dưới góc nhìn thơ trẻ của cậu, người nào đầu óc không bình thường chắc hẳn rất thú vị. Còn bố mẹ cậu vì nghiêm chỉnh quá nên đâm ra nhàm chán. Ý nghĩ đó hình thành khi cậu quyết định không thi đại học mà vào làm việc ở một trạm xăng dịch vụ hay còn gọi là ss.

Bố mẹ cậu đương nhiên phản đối quyết liệt, họ không hiểu nổi tại sao con mình không thử thi đại học mà muốn đi làm ngay ở ss, chính bản thân Shiro cũng không hiểu. Chẳng qua cậu cảm thấy mình không cần thiết phải học đại học. Cậu chỉ muốn làm công việc gì đó liên quan đến xe hơi. Bố cậu bảo, con cứ học xong đại học rồi xin vào làm tại một công ty liên quan đến xe hơi có phải hơn không? Bố cậu rất biết nhìn xa trông rộng, nhưng xa quá khiến cậu mờ cả mắt. Để làm được như vậy, ngay bây giờ cậu phải lao đầu vào học ôn thi, chỉ nghĩ thế là Shiro đã ngán ngẩm. Điều Shiro muốn tránh nhất chính là ôn thi đại học. Cách cậu lựa chọn con đường lập nghiệp trong tương lai cho mình cũng bắt đầu từ ý nghĩ đó.

Ước chế vì những cuộc tranh luận không hồi kết với bố mẹ, Shiro liền đến Fussa nơi bà nội đang sống. Cậu nghĩ mình cần có được sự ủng hộ của ai đó. Đứa em gái còn đang học cấp II, chắc chắn chẳng giúp ích được gì. Ông thì đã mất. Quay đi quay lại chỉ còn một người có thể nhờ cậy. Hơn nữa, người đó chắc chắn sẽ là một “đồng minh” nặng ký. Mặc dù bố cậu không bao giờ chấp nhận được lối sống tự do của bà.

Bà cậu hiện là chủ một quán bar nhỏ ở khu mà người ta hay gọi là Khu Đèn Đỏ gần căn cứ Quân sự Yokota. Đến tận bây giờ, những người sống lâu năm đây vẫn gọi nơi này là Khu Đèn Đỏ. Nhưng khác với trước kia, hồi mà khu phố tập nập nhờ toàn khách là lính Mỹ, giờ đây khách Nhật càng ngày càng đông. Tuy thế, ảnh hưởng của người Mỹ vẫn còn ghi dấu tại nơi đây. Cứ mỗi cuối tuần là người dân từ trung tâm thành phố lại lui tới khu này ăn chơi. Dọc theo con đường số 16 chạy ngang khu căn cứ mọc lên hàng dãy quán ăn, quán rượu và cửa hàng bán đồ trang sức, lưu niệm.

Cửa hàng của bà tên là Phú Sĩ. Trên tường treo bức tranh núi Phú Sĩ do một lính Mỹ vẽ. Shiro nhủ thầm, chẳng có nhà tắm công cộng ở đây. Nhưng thực ra cậu chưa tới nhà tắm công cộng bao giờ mà chỉ tưởng

tượng ra như vậy thôi. Hay nhỉ, lại có những người thích ở tr ần tắm cùng người khác nơi công cộng cơ đấy, cậu nghĩ.

Về cách Shiro lựa chọn sự nghiệp tương lai cho mình, bà nội hoàn toàn ủng hộ, nhưng bà cũng nói thêm:

“Nếu bay đổi cách gọi cái nơi đó là gasoline stand, ta sẽ không tiếc công nói hộ với bố bay đâu.”

“Thế cháu gọi là service station có được không? Mọi người đều gọi tắt là ss mà.”

“Đồng ý ngắn!”

Bà dùng chiếc thìa pha cocktail gõ lên mặt bàn. Shiro thu người lại, đợi câu nói chắc hẳn sẽ rất kỳ quặc tiếp theo của bà.

“Vậy hãy gọi là gas station!”

Bà phát âm chữ gas nghe cứ như là gyas. Lúc đó Shiro lại nhớ đến về khi bố cầu nhau, cái trò pha Mỹ ấy chẳng ra làm sao. Bố cậu còn không quên căn dặn mẹ, Em mà cãi bà là bà mắng lại cho té tát luôn, cứ ậm ừ cho qua đi thì hơn.

H ồi còn trẻ bà từng làm b ả bàn cho Club Officer tại Khu căn cứ Quân sự của Mỹ, ở đó bà có một mối tình n ồng thắm với một lính Mỹ, nhưng cuối cùng lại bị ông ấy bỏ rơi. Chuyện có một mối tình n ồng thắm là do bà kể, còn chuyện bị bỏ rơi là do bố kể. Thế r ồi ông nội Shiro say mê người con gái đẹp đang ở tuổi độ đôi mươi vẫn mang nặng vết thương lòng của mối tình cũ, ông li ền cầu hôn bà và sau đó bố của Shiro ra đời (theo lời bà kể). Nhưng cũng có chuyện rằng, ông thương hại cô gái trẻ bị bỏ rơi, r ồi chẳng may lại rơi vào bẫy khiến cô mang bầu nên đành phải cưới cô về làm vợ (theo lời bố kể). Nhưng dù thế nào, chuyện bà nội từng có mối tình n ồng nàn với một lính Mỹ và ôm mối tình đó suốt cuộc đời chắc chắn là có thực. Còn ông nội mãi âm thầm đi theo che chở cho bà (theo lời bà kể), hoặc bị buộc phải tìm kiếm hạnh phúc trong hoàn cảnh đó (theo lời bố kể) và đã qua đời khi Shiro còn nhỏ. À, mà không, theo lời của bà thì: Ông ấy đã lên thiên đường. Lạy chúa! (Dù gia đình Shiro không theo tôn giáo nào).

“Làm việc ở gas station là một ý tưởng rất hay! Đúng là cháu của bà! Ở đó có cái l ăng mạn riêng của nó đấy. Đấy chẳng phải là nơi để những kẻ phiêu dạt dừng chân sao?”

“... kẻ phiêu dạt ư?”

Shiro ngờ rằng bà hiểu lắm mình đi đâu gì đó, nhưng cậu vẫn im lặng. Cậu dám cá rằng bà có thể áp đảo bất kỳ ai. Và đúng như mong muốn của Shiro, bà đã thuyết phục được bố cậu. Tiếp đến cậu sẽ phải chuẩn bị cho cuộc sống đơn độc, bươn chải kiếm tiền và tính toán chi li từng đồng một. Tại sao cứ phải trải qua các bước như vậy mới có thể sống tự lập được nhỉ? Trước hết phải làm sao để khách gọi rửa xe và thay dầu nhiều hơn người khác đã. Có như vậy mới kiếm được tiền. Nghĩ thế nên cậu không hề chểnh mảng trong công việc. Ấy nhưng làm việc tại ss hóa ra đòi hỏi nhiều nỗ lực hơn Shiro tưởng, cậu xấu hổ vì sự trễ nải của mình. Lúc này cậu quên không đóng nắp bình xăng, lúc khác lau kính trước xong lại quên không hạ cần gạt nước xuống. Hồi đầu Shiro toàn mắc phải những lỗi như vậy. Có cả khi lẫn xăng thường với dầu hỏa và suýt bơm nhầm vào xe khách. Những khi ấy cứ về phòng nghỉ nhân viên là cậu bị mắng sa sả, may sao có mấy anh thông cảm vì trước đây cũng từng mắc lỗi như vậy và chỉ bảo rất tận tình. Vì mọi người ai cũng thông thạo về xe hơi và các mặt hàng bày bán ở cửa hàng hơn Shiro rất nhiều nên cậu đành nín nhịn. Cậu thầm nghĩ, những người học đại học hay có trình độ tương đương chắc không ai lại chọn nơi làm việc như thế này.

“Đừng bàn lùi, không có cửa đâu! Có câu: Đứng trên đá ít nhất cũng phải ba năm, Sau ba năm mà chân chân mỗi gối thì hãy bỏ. Nếu chán công việc hiện giờ, hãy thử vào lò luyện thi mà học ôn xem! Là cháu của ta thì phải cứng rắn lên chứ!”

Từ lần bị bà mắng như vậy thối tháo đã ba năm. Shiro đã quen với công việc, giờ cậu còn có thể chỉ bảo cho nhân viên mới nữa. Cậu có bạn thân, được trạm trưởng yêu mến, ngay cả việc hàng ngày tiếp đón những vị khách khó tính cũng khiến cuộc sống của cậu thú vị hơn. Giờ cậu đủ sức thuê được một căn hộ ở gần ga Nakagami, chuyện với cô bé làm bán thời gian cũng khá suôn sẻ. Vấn đề hiện giờ chỉ là bà nội kỳ quái của Shiro rất hay lui tới nơi cậu làm việc.

Khi buộc phải thân nhiên chấp nhận việc bà quả phụ bảy mươi tuổi chở theo “thứ thiết yếu” trở mắng bên cạnh.

Lần nào tới nơi Shiro làm việc, bà nội cũng dẫn theo một cậu thanh niên chừng tuổi cậu. Đã thế, mỗi lần lại là một người khác. Họ hàng với Yamashita Shiro đấy à? Ban đầu khi đồng nghiệp hỏi vậy, Shiro chỉ lắc đầu. Họ càng tò mò hơn, Bà cậu kinh doanh quán bar, vậy mấy cậu thanh niên ấy là nhân viên ở đó à? Shiro cũng lại phủ nhận. Thế mấy cậu choai choai đó là gì của bà cậu?

“Bà tôi bảo đó là boyfriend của bà!”

Nói xong, mặt Shiro đỏ lựng. Mọi người xung quanh ò lên. Có ai đó nói, Bà cậu được lắm! Cửa hàng trưởng nói, Tuổi nào mà người ta chẳng cần có bạn khác giới, việc gì phải ngạc nhiên như thế? Nhưng cô bé làm bán thời gian lại cười nói, Cơ mà, trông vẫn thế nào ấy! Cuối cùng, cửa hàng trưởng phải kết thúc câu chuyện, Thôi, thôi, có tuổi mà khỏe mạnh như vậy là quý lắm rồi còn gì!

Shiro thấy mọi người đều hiểu sai hết. Người mà bà cậu đã gọi là boyfriend không đơn thuần là bạn khác giới. Đương nhiên cũng không chỉ là bạn kiểu uống trà, nhắm rượu với nhau.

Trước đây, ở quán bar, đã có lần bà mắng té tát một cô gái trông hơi nhút nhát. Khi một người Mỹ ngỗ bên hỏi, Em có boyfriend không? Có nhiều lắm ạ, cô gái bẽn lẽn trả lời. Bà liền nổi giận đùng đùng, quật chiếc thìa pha cocktail xuống bàn dẫn giọng:

“Nói như thế là không được! Chỉ những anh nào ngủ với mình mới được gọi là boyfriend chứ!”

Cô gái vội khe khẽ xin lỗi. Ngồi trong góc chứng kiến cảnh ấy, Shiro ngao ngán lo lắng. Bình thường quán vốn đã vắng, bà làm thế chỉ tổ đuổi khách. Bà cậu không hề ý thức được rằng, số phận quán bar này ngọn đèn mong manh trước gió.

Thế nhưng, ngược với dự đoán của Shiro, từ đó cô gái lại trở thành khách quen của quán. Giờ thì con bé mới thực sự có nhiều boyfriend, bà cậu nói. Việc coi trọng những người có năng lực tình dục cao dường như là một thứ tôn giáo đối với bà.

Tuy nhiên, nhiều khi Shiro vẫn phải tự nhủ, có lẽ giữa bà nội và những cậu thanh niên bên ghế phụ kia không hề có chuyện quan hệ xác thịt. Họ đơn thuần chỉ là những “thứ thiết yếu” đối với bà. Giống như những viên kẹo caramen sữa kia mà thôi.

“Này, anh muốn gọi bà cậu là mình tinh của ss này lắm đấy!”

Anh Muramatsu, đồng nghiệp của Shiro nói. Cứ hễ thấy xe bà cậu xuất hiện và được ra hiệu dẫn xe của bà đỗ trước máy bơm xăng là anh hẫ hẫ hộp ghê lắm. Ừ, mình cũng thế đấy, nhiều người khác cũng tỏ ra đồng tình. Chuyện gì vậy chứ, Shiro không hiểu nổi. Đó là một chiếc xe cũ màu sắc lòe loẹt do một người lính Mỹ mãn hạn ở Nhật nhượng lại, chỉ riêng việc bà nội thích đi cái xe đó thôi đủ khiến Shiro cảm giác chính cậu cũng bị người ngoài nhìn vào như một vật thể kỳ quặc. Dù xước chẳng chịt, nhưng nó vẫn đồ chỏi lỏi. Nó còn tương phản với bộ tóc xoắn nhuộm trắng toát của bà, trông thật hết sức kỳ dị.

Nhưng chính anh Muramatsu, người luôn tận tình tiếp đón bà, cũng có lần bị mắng té tát. Lần đó trước khi nhập mã số và nội dung dịch vụ vào máy, anh hỏi:

“Bà nội ơi, cháu cứ ghi như mọi lần nhé?”

Tức thì, thay vì chiếc thìa pha cocktail, bà cầm chiếc quạt giấy đập mạnh vào cửa xe quát:

“Ta đây không phải bà nội của bay đâu nhé!”

Muramatsu lộ rõ vẻ ngạc nhiên, không hiểu sao tự nhiên bà lại nổi đóa, nhưng cứ im lặng bơm xăng và lau cửa xe. Trong khi ấy, bà vẫn khoanh tay hằm hằm nhìn anh. Shiro đứng ở máy bơm xăng bên cạnh đã chứng kiến hết cả. Cậu tự nhủ, chốc nữa mình phải ra xin lỗi anh ấy. Bà đã già rồi còn quá quắt! Người ta phục vụ tận tình như thế mà còn bắt bẻ.

Thế nhưng khi cùng nhau quay vào thanh toán, anh Muramatsu vẫn tươi tắn. Còn bà cậu nhún vai cười. “Thứ thiết yếu” ng ẫ trên ghế phụ cũng gật đầu nhẹ nhẹ. Sau đó anh Muramatsu bước chân sáo đưa xe bà ra đến ngoài đường rồi mới quay lại. Shiro rón rén nói:

“Anh ơi, bà em, có gì không phải...”

“Không có gì đâu mà,” anh Muramatsu vỗ vai Shiro nói.

“Bà em bảo anh gọi bà là Fujiko! Anh mới hỏi, Vậy mấy cậu boyfriend kia gọi bà bằng gì? Bà nói họ gọi bà là Fuji-chan. Bà nói anh gọi bà như vậy cũng được. Thế là từ nay anh sẽ được gọi bà em là Fuji-chan đấy nhé!”

“Fuji-chan à? Nghe dễ thương thế!” Có ai đó nói xen vào.

“Ừ, dễ thương thật!”

“Vậy tớ cũng gọi như thế!”

“Em cũng sẽ gọi thế!”

“Không, không được! Chỉ mình tôi được gọi như thế thôi!”

Thế là từ hôm ấy, bà nội Shiro được đồng nghiệp của cậu gọi là Fuji-chan. Cậu tối tắm cả mặt mũi, Ác mộng phải chăng cũng chỉ đến thế này là cùng?

Khi mất công nhường nhịn phụ nữ nhưng lại khiến họ khó chịu, tệ hơn là bị tưởng lầm rằng mình thích họ.

Bà nội luôn quán triệt với Shiro rằng: Bao giờ, ở đâu cũng phải ưu tiên phụ nữ! Ngay từ nhỏ, bà đã dạy dỗ cháu mình như thế. Khi đi đâu bằng tàu hoặc xe buýt cùng bà, Shiro không bao giờ ng ẩ ng ẩ ghế. Nếu có chỗ trống cậu nhường bà. Có hai chỗ trống thì nhường một cho người phụ nữ đứng bên cạnh. Thế là chẳng bao giờ cậu được ng ẩ ng ẩ ghế. Cứ hễ sắp có ghế trống lại có phụ nữ lên xe. Shiro chán ngán vì chân mỏi nhừ. Sao trên đời này nhiều phụ nữ thế! Nhiều không đếm xuể! Và cậu ngộ ra rằng hễ trên đời còn có phụ nữ thì đàn ông còn khổ. Nhưng dần dần cơ thể cậu cũng thích ứng với việc đứng suốt trên tàu xe mà không thấy mỏi, dường như nó đã trở thành một thói quen.

Bà rèn cho cậu nhiều đi đâu vô kể. Nào là không được để phụ nữ mang vác nặng, nào là phải đứng giữ cửa nhường phụ nữ vào trước, nào là không được để phụ nữ rót rượu cho mình. Bà bảo như bà rót rượu cho khách ở cửa hàng là khác vì đó là công việc kiếm tiền. Nhưng cũng có nhiều khi bà đòi khách hàng rót rượu cho mình.

Hình như bà cũng dạy bố Shiro như thế. Thế mà ở nhà bố gia trưởng như ông lớn. Khi ra ngoài mẹ cậu vẫn cứ phải cun cút đi theo sau. Lúc bố đi tắm, đương nhiên mẹ phải vào kỳ lưng. Xong xuôi mẹ lại vội vàng chạy ra chuẩn bị đồ ăn và sắp sẵn ra mâm cho ông lớn ng ẩ ng ẩ nhấm rượu. Nhìn cảnh bố mẹ như thế, Shiro thầm nghĩ, thà nhường nhịn phụ nữ như bà nội dạy có lẽ còn dễ chịu hơn nhiều. Chỉ tưởng tượng đến cảnh chăm chăm ng ẩ ng ẩ đợi phụ nữ phục vụ mình, Shiro đã thấy vô cùng khó chịu.

Vậy mà, con người như bố, mỗi khi đứng trước bà lại ra vẻ trượng phu, khiến Shiro càng thấy nực cười. Vừa làm bộ như vậy, bố vừa đánh mắt sang mẹ con Shiro đầy ngụ ý. Kiểu như muốn nói “đang giả vờ đấy thôi”. Bà có vẻ như cũng nhận ra, đập tay bố mắng: Bay chẳng có tâm với phụ nữ chút nào! Mẹ cậu lại ra chiều bênh vực. Mẹ làm khó nhà con vậy! Bà nội chán không nói gì nữa. Có lẽ bà hợp với Shiro hơn với bố cậu. Bà là người duy nhất bố chịu khuất phục. Shiro và em gái cậu biết vậy, nên mỗi khi bị bố bắt ép đi đâu gì, hai đứa đều nhờ bà bênh vực. Trẻ con cũng biết cách phân biệt uy quyền của người này với người khác dù chỉ qua lời nói.

Không hiểu từ lúc nào, Shiro đã hình thành thói quen làm theo lời bà. Càng lớn cậu càng nhận thức rõ hơn về điều đó. Nó trở nên quen thuộc đến nỗi trong nhà không còn thứ gì đáng sợ hơn uy quyền của bà nữa. Ngay cả lúc này Shiro cũng thấy rõ như vậy. Mỹ không phải là đất nước cậu ngưỡng vọng. Tuy nhiên nó cũng không đến nỗi đáng ghét như đối với nhiều người. Với những người sinh ra và lớn lên gần khu căn cứ quân sự, việc chịu ảnh hưởng ít nhiều từ lính Mỹ là đương nhiên. Cũng giống như cần đi xa đâu đó người ta phải lên tàu điện thôi. Những cửa hàng bán đồ trang sức nhập khẩu, những quán ăn kiểu Mỹ, những quán bar đèn mờ ở bên kia hàng rào... Kể cả những người đam mê mấy thú vui đó hay những người ghét cay đắng chúng đều chẳng mấy may can hệ gì đến Shiro và bạn bè cùng trang lứa. Cậu nghĩ bà nội cũng vậy. Tính cách của bà không phải do bị ảnh hưởng từ cả một đất nước, mà có lẽ chỉ hình thành nên bởi một người đàn ông. Bà cảm phục người đàn ông Mỹ ấy và cố giữ nguyên những ảnh hưởng từ người đó cho đến tận bây giờ. Shiro suy ngẫm như vậy.

Cũng có lần Shiro bị mắng vì làm theo những gì bà dạy. Hồi đó cậu đang học cấp III. Lần ấy, cậu vừa định cầm hộ cặp cho một cô bạn lần bị cô nói cho té tát vào mặt:

“Lần nào cũng thế, hể tớ định làm gì là cậu đều sẵn đón làm trước. Cậu tưởng tớ không biết làm gì à? Thôi ngay cho tớ nhờ!”

Trước khi Shiro kịp mở miệng phân bua, cô đã giật lại cặp sách.

“Cậu ấy, khó chịu quá đi mất! Cậu không thể đàn ông hơn một chút được à? Tớ thích người quyết đoán buộc con gái phải theo mình cơ!”

Nói vậy thôi, Shiro thầm nghĩ, chứ giả dụ có cô nào leo đèo theo sau mình chắc oải lắm. Vì mình có biết chỗ nào đâu mà dẫn người ta đi.

Shiro còn đang lúng túng cố thanh minh, cô bạn đã bỏ đi và ném lại một câu: Tớ ngấy cái kiểu ga lăng của cậu lắm rồi! Riêng Shiro vẫn chưa hiểu nổi ga lăng thực chất có nghĩa gì.

Cũng có lần người ta bảo thích cậu vì cậu rất ga lăng. Cũng vào dạo Shiro học cấp III. Thực ra, bản thân cậu không hề có ý giúp đỡ hay tỏ ra tốt bụng với cô bé đó. Chẳng qua hai đứa tình cờ ăn trưa cùng bàn, cậu đỡ khay cơm hộ cô bé mà thôi. Hình như cậu còn giúp cô bé mặc áo khoác nữa thì phải.

Rất có thể, Shiro thầm nghĩ, giữa phép lịch sự mình cho là nên làm với cái gọi là ga lăng qua con mắt người khác có những điểm tương đồng nhất định chẳng. Dù vậy, về căn bản chúng rất khác nhau. Có vẻ như phép lịch sự với phụ nữ mà bà dạy chẳng giúp ích được gì cho mình. Nhưng khi Shiro nhận ra rằng sự nhường nhịn ấy không cần chỉ giới hạn ở nữ giới, cậu bắt đầu thành công hơn trong công việc. Yamashita tiếp khách chu đáo thật đấy, cửa hàng trưởng thường khen cậu. Những lúc như vậy cậu rất khoan khoái. Cuộc sống tự lập của Shiro bắt đầu đi vào một quỹ đạo ổn định. Hồi trước bà cậu từng dạy, nếu một cô gái có điểm nào tốt, cứ nên khen ngợi đúng như mình thấy. Shiro nghĩ có lẽ với đàn ông con trai cũng áp dụng được. Khen chê là gì mà ảnh hưởng lớn đến người ta thế? Lời dạy của bà giờ có ý nghĩa biết bao.

Khi chịu khó lắng nghe phụ nữ tâm sự, bất ngờ lại có những điều tốt lành xảy đến.

Ở cạnh anh Yamashita dễ chịu lắm đấy! Cô bé nhân viên bán thời gian tên Watanabe Noriko nói với Shiro. Trong lúc hai người đang trên đường tới quán rượu sau giờ làm. Cô bé nói làm việc xong người đầy mùi xăng dầu, về nhà tắm một chút sẽ ra ngay. Shiro ngửi đợi trong quán cà phê Starbucks gần ga Tachikawa và hồi tưởng sự việc ngày hôm ấy.

Vừa thoáng thấy bóng một chiếc xe Audi vào trạm xăng, Noriko liền chạy ngay vào phòng nghỉ dành cho nhân viên, cô bé mãi không trở ra dù thời gian nghỉ trưa đã hết từ lâu. Trời đang nắng ráo sau một ngày mưa. Mà

những ngày như vậy thường rất bận vì đông khách đến rửa xe. Chưa kể lại có xe chở təc xăng đến. Cửa hàng trưởng nén bực dọc trước mặt khách, nhưng cuối cùng không chịu được, đành sai Shiro đi gọi cô bé trở ra làm việc.

Bước vào phòng nghỉ, Shiro thấy Noriko đang ng ấ vắt người trên ghế, đầu hơi cúi xuống.

“Watanabe, mau quay ra làm việc đi!”

“Em biết r ấ, nhưng đợi thêm chút nữa đã!”

“Có chuyện gì liên quan đến cái xe Audi kia à?”

Noriko ngẩng lên.

“Em chỉ không muốn đụng mặt cái người kia thôi!”

Shiro chợt nhớ ra khuôn mặt cậu con trai thò đầu khỏi cửa xe và sầm soi nhìn vào trong tận cửa hàng như tìm kiếm gì đó.

“Thế anh Yamashita không có người nào như vậy à?”

Shiro nhìn Noriko tỏ ý chưa hiểu thì cô bé nói tiếp:

“Người mà anh không muốn nhìn mặt ấy!”

“Không, có lẽ vậy.”

Cô bé cười và đứng dậy.

“Thế chắc anh cũng chưa yêu ai thực lòng bao giờ nhỉ?”

Thoạt tiên, Shiro tưởng cô bé chọc quê mình, nhưng cậu nhận ra không phải vậy. Cô bé vỗ vỗ vào lưng Shiro r ấ chạy ra khỏi phòng.

“Thế mới bảo ở g ần anh Yamashita rất dễ chịu mà. Phát ghen với anh đấy!”

Shiro thấy cô bé đáng yêu quá. Thế nào cũng phải tìm cơ hội rủ cô đi ăn mới được. Nhân viên của hàng ai cũng quý mến cô bé. Shiro rất thích ấn tượng mà cô để lại trong mọi người. Một cô bé rất ngoan ngoãn, dễ bảo. Cậu không thấy cô có chút tì vết nào. Khi cô bước ra khỏi phòng nhân viên, trong lòng Shiro dâng lên một xúc cảm lạ lẫm, dường như chỉ trong khoảnh khắc cô đã biến thành một người khác hẳn. Đằng sau nụ cười tươi tắn ấy ẩn giấu gương mặt một người đàn ông cô không muốn gặp mặt. Càng nghĩ, Shiro càng tò mò. Noriko không còn là một cô bé làm bán thời

gian hơi hơi hấp dẫn nữa. Với Shiro, cô bé đột nhiên có sức cuốn hút đến mức cậu đâm ra có mong muốn tìm hiểu về cô.

Ở quán rượu, Noriko và Shiro ăn uống rất tự nhiên. Hai người nói chuyện về các loại xe hơi ưa thích, buôn chuyện này nọ về đồng nghiệp.

“So với chỗ em làm trước đây, ở đây vui hơn rất nhiều! Mọi người đều rất tốt!”

“Watanabe à, không hẳn đâu. Vì mọi người đều quý em đó mà.”

“Em thấy mọi người cũng rất quý anh Yamashita đấy chứ!”

“Thế à? Thế ra hai đứa mình đều rất hấp dẫn à?”

“Ừ, cả hai đứa mình!”

Shiro phồng mũi sung sướng. Cậu thấy nơi mình đang làm việc bỗng trở nên thân thiết không gì thay thế được. Người khách nào khó chịu đến mấy ghé qua cũng chẳng khiến cậu phiền hà nữa. Ngay cả mấy bản nhạc cổ truyền Enka mà ông cửa hàng trưởng hay nghe cũng không còn làm cậu ức chế như trước. Chẳng bao lâu, cảnh tượng nhộn nháo mù mịt khói thuốc trong phòng nhân viên vào giờ nghỉ và giờ ra chơi thời cấp III đùa vui cùng bạn bè bỗng thành ra không khác gì nhau. Như thế cả hồi cấp III ấy ai cũng quý mến cậu. Như thế không ai có ác ý với một kẻ ngây ngô như Shiro. Kể cả những cô bé từng tỏ vẻ khó chịu với cậu.

“À thế Fuji-chan có khỏe không ạ?”

“Hả? Bà anh à? Bà khỏe lắm! Anh chưa thấy bà không khỏe bao giờ!”

Noriko cười bảo:

“Sao anh lại gọi là bà? Chẳng phải trước đây anh gọi bà là grandma hay sao?”

Shiro đang uống rượu hâm nóng, má đã đỏ lại càng đỏ hơn, “Đấy... là bà bắt gọi thế nên anh phải theo!”

“Gọi thế cũng được chứ sao? Trước nay anh vẫn gọi bà như thế còn gì? Em rất thích Fuji-chan. Em quý anh Yamashita lắm, cả Fuji-chan nữa! Fuji-chan giống như món nước tương đã thấm đẫm cả con người anh vậy. À, anh ăn thử cái này đi!”

Noriko ấn đầu đũa vào miếng đậu koya trong chiếc bát nhỏ. Nước rỉ từ ruột miếng đậu ngấm tương phồng lên. Cô bé cho miếng đậu vào miệng nhai và lim dim mắt.

“Món kỳ công nấu kỹ mới ngon làm sao!”

“Không phải em đang ám chỉ anh đấy chứ?”

“Đâu có, em nói đậu koya đấy chứ! Em thích những thứ ninh lâu trong nước dùng lắm, như là ganmodoki trong món lẩu ấy.”

“À, vừa rồi em nói là thích bà anh đúng không?”

“Vâng, thế có gì xấu à?”

Shiro lắc đầu. Đó chẳng phải chuyện gì không hay. Chẳng qua hình như đây là lần đầu tiên cậu gặp một cô gái có thể đương nhiên chấp nhận cá tính của bà cậu. Cũng lâu lắm rồi cậu mới có dịp kể về bà mà không phải xấu hổ. Noriko chịu lắng nghe, còn không hề ngượng ngùng mà thốt lên khâm phục: Em rất thích Fuji-chan! Ở phải rồi, Shiro giờ mới nhận ra. Yêu mến người khác thì có gì xấu đâu. Mọi người xung quanh chẳng phải đều muốn được ai đó yêu quý hay sao?

Không lâu sau đó, Shiro lần đầu rủ Noriko đến quán Phú Sĩ. Hôm sau cả hai đều làm ca muộn nên tối đó khá rảnh. Thường ngày quán vốn đã vắng người, tối hôm đó như im lìm chờ hai người ghé đến. Trên ghế cạnh quầy bar, chỉ có một người Mỹ ngồi chơi bài một mình.

Bà và Noriko có vẻ hợp gu, bèn đuổi Shiro ra ngồi một góc riêng để nói chuyện với nhau. Cậu vừa định xen vào liền bị mắng: Ra chỗ khác, đây đang bàn chuyện đàn bà con gái! Cậu hậm hực lăm lăm, đàn bà con gái gì mà miệng lại phì phèo thuốc lá Lucky Strike.

“Có người hỏi ta: Cô tên là Fujiko nhỉ? Thế có liên quan gì đến núi Phú Sĩ không? Ta mới vuốt tóc trên trán lên và cho xem vầng trán như núi Phú Sĩ của mình. Rất nhiều người trong số họ còn nói: Vậy hãy cho anh hôn lên vầng Fuji nhỏ bé ấy đi! Nếu có cảm tình với người đàn ông nào, ta sẽ cho anh ta thơm lên một vầng núi khác...”

Nói rồi bà ghé sát vào tai Noriko thì thầm thì đi đầu gì đó. Noriko giã nảy và cười phá lên. Shiro ngán ngẩm nhìn, chẳng cần nghe cũng biết bà cậu đang đùa bậy.

“Grandma, làm ơn đừng dạy linh tinh cho em Watanabe chứ!”

Hai người phụ nữ liếc xéo Shiro rồi nhìn nhau cười phá lên.

“Chỉ là nói đùa thôi, có gì đâu!”

“Chắc Shiro lại tưởng tượng bậy bạ rồi chứ gì?”

Shiro đành rút bia vào cốc và phẩy tay ra ý: Thôi tùy mọi người! Ông khách người Mỹ hình như đã chán chơi bài, liền bước đến bên chiếc máy hát cũ mà đám lính Mỹ bán lại để chọn bài hát. Giọng nữ ca sĩ Millie Jackson cất lên khiến thời gian trong quán như ngược về quá khứ. Tại khu căn cứ quân sự Mỹ bây giờ, hẳn là người Nhật đầu bị kiểm tra kỹ mới được phép vào. Vậy mà vẫn còn có người sùng bái Mỹ đến thế. Bố cậu thường nói vậy và bảo bà là kiểu người lập dị từ trong máu. Cậu nghĩ nói vậy tuy có lý, nhưng cũng chẳng đúng lắm. Bà nội chỉ là người trân trọng miền đất vĩnh cửu đã định hình trong tâm trí bà mà thôi. Ở đó có những người bà từng yêu và cả những người đã yêu bà. Họ vẫn có thể thay đổi đôi chút theo thời gian nhưng vẫn luôn ở đó. Họ vẫn luôn dịu dàng bà cho tới tận ngày hôm nay. Nhờ vậy bà mới có thể để những “thứ thiết yếu” trẻ ng ă ở ghế bên xe ô tô và tán gẫu với bạn gái của cháu mình như bạn bè đồng trang lứa. Giờ bà cậu đang say sưa nói về mỹ phẩm với Noriko. Bà phát âm Revlon thành Rivlon và nhận xét màu son theo cách nghĩ của mình. Mỹ hóa thì có gì xấu nhỉ, Shiro nghĩ. Đó là kết quả của những đi ều đã thấm sâu vào bà. Cũng giống như việc bà ảnh hưởng sâu sắc đến cậu nhường nào vậy. Shiro ngộ ra rằng, bà nội cậu bị Mỹ hóa, còn cậu thì bị bà nội hóa. Không gian quán Phú Sĩ do bà tạo ra và mùi hương lan tỏa từ bà là những thứ mà Shiro không bao giờ ch ối bỏ được. Bà đã quên đi dòng chảy tháng năm, hay nói đúng hơn bà đã thay đổi dòng chảy ấy theo ý mình. Ở cạnh một người như thế, Shiro tưởng như cái sự thực rằng hiện tại đang là năm 2004 đã tan biến khỏi tâm trí. Cậu không thể bắt mình nghĩ được rằng người phụ nữ tóc bạc trắng kia đã rất cao tuổi. Shiro nghĩ, giờ đây mình có thể ngoan ngoãn chấp nhận tính cách của bà, không chống đối gì nữa và thậm chí cậu còn muốn thốt lên cậu yêu quý bà biết bao. Phải chăng là vì Noriko đang ở đây? Khi ở trong một không gian có người ta yêu, mọi thứ bỗng đẹp đẽ đến lạ kỳ. Shiro mơ hồ nghĩ.

Tiến Noriko ra ga lên chuyến tàu cuối xong, Shiro quay trở về quán Phú Sĩ. Cậu lại muốn tận hưởng bầu không khí khi Noriko hiện diện ở đó. Nhưng ng ă bên quầy bar, Shiro cảm nhận rõ có đi ều gì đó đã rất khác. Ghế ng ă lạnh tanh. Bà hỏi uống gì, cậu cũng chỉ trả lời qua quýt gì cũng được.

“Trông cháu có vẻ bất c ần nhỉ? Vừa đi cùng cô bé dễ thương thế mà lại...”

“Cháu có vẻ bất cần sao?” Shiro ngần ngừ.

Không, không phải là bất cần, Shiro nghĩ. Chắc vì trong thâm tâm đang lẫn lộn gì đó thôi. Có đi đâu cậu không muốn cảm xúc ấy tan biến đi. Nếu để vượt mất nó, không chừng Shiro sẽ chẳng biết mình nên làm gì tiếp theo.

“Khi cô ấy ở đây cháu thấy mọi thứ đều hoàn hảo, vậy mà... Hay vì lúc ấy cháu say nhỉ?”

“Cháu say hay là ngộ nhận hả cậu bé?”

“Cũng có thể. Lúc ấy cháu cảm giác bà là một người vô cùng đáng quý. Thế mà khi cô ấy về mất, cháu lại thấy bà chỉ là một bà già chẳng thể nào mà nhá nổi.”

“Hừm!”

Bà âm ừ ừ cho một viên kẹo sữa caramen vào miệng, sau đó bỏ vào tay Shiro một viên khác. Cậu liền bóc ra ăn. Cả hai ng ồi im ngậm kẹo một lúc. Bỗng nhiên bà gọi: Nhìn này! Ngoảnh về phía tay bà chìa ra, Shiro thấy một con hạc giấy gấp từ vỏ kẹo caramen.

“Cháu cũng thử gấp xem nào!”

“Bà kệ cháu!”

Shiro buông lời và nghĩ, người già thật là tẻ nhạt.

“Cháu ấy, cực kỳ ghét những công việc tỉ mẩn như thế này. Thế mà có người còn ng ồi gấp cả cái kê đĩa từ bao giấy đựng đĩa ấy. Bà mà cũng thế sao?”

“Ôi, vậy là bà làm phiền cháu r ồi! Nhưng mà những lúc buồn, cử động chân tay sẽ tốt hơn đấy!”

Buồn ư? Hóa ra tâm trạng thế này người ta gọi là buồn à? Nếu gõ đồng rồi bời đây ắp trong lồng ngực mình bây giờ, có khi sẽ nhìn ra nỗi buồn thật. Mỗi bất an này có lẽ bắt ngu ần từ đó chăng?

“Cháu chán mình quá đi mất! Đa sầu đa cảm thật không ra dáng đàn ông.”

“Đó chẳng phải là điểm tốt của cháu hay sao?”

“Thật thế à? Thế bà có lúc nào buồn không?”

“Có chứ! Mỗi ngày khoảng một lần gì đấy.”

“Mỗi ngày một lần cơ á?”

“Mỗi ngày buồn một lần là bí quyết để yêu người ta hơn đấy.”

Nói rồi bà lại đặt trước mặt Shiro thêm hai con hạc giấy nữa.

“Cô bé ấy nói có ý định lên giường với Shiro đấy!”

“Thật à?”

“Thật đấy. Cô bé nói là chỉ với Fuji-chan mới thổ lộ được đi đâu ấy thôi. Cứ ngày nào cháu nghỉ là cô bé lại thấy buồn. Có khi bà phải dạy con bé cách gấp hạc giấy mới được.”

“Thôi, bà đừng nói nữa!”

Shiro gắt lên, chợt cậu thấy bánh xe của nỗi buồn như vừa lăn đúng vào vết đau ghê gớm cũ.

Khi ta buộc phải chấp nhận rằng, “không” cũng có nghĩa là “có”.

Lần đầu tiên Shiro biết tới cái trò vòng vo của bọn con gái kiểu ngoài mặt nói ghét mà thực ra trong lòng lại thương là hồi tiểu học. Một nghệ sĩ già trên TV đã nói như vậy. Khi đó cậu nghĩ, sao mà khó hiểu thế! Chẳng hạn như cậu ghét gỏi cá thì làm sao mà nói ngược lại là thích được. Cậu hỏi mẹ thế nghĩa là gì, nhưng mẹ nói đó không phải là đi đâu trẻ con nên biết. Nhưng những gì bố mẹ tránh không muốn nói, bà cậu lại giải thích rất rành rọt. Thế nên, cậu đã thử thách mẹ với bà. Bà xì mũi bảo:

"Đấy chỉ là bọn đàn ông lảm tưởng mà thôi! Làm gì có chuyện không nghĩa là có được! NO chỉ có nghĩa là NO!"

Lúc đó Shiro không hiểu lắm, nhưng chỉ đoán người ta nói không thích có nghĩa là không thích. Sau đó bà lại nói bằng nói quơ tiếp làm đầu óc cậu càng rối tung.

“Shiro không ăn được gỏi cá, nhưng nếu đem nấu chín cháu sẽ thích đúng không? Vậy cứ đem ninh hay nướng tùy ý. Nếu không biết cách hãy bảo đối phương làm cho.”

Nghĩa là phải có đối phương. Shiro hiểu rằng cách nói đó dùng trong mối quan hệ giữa người với người. Thế nhưng cậu lại không biết sử dụng trong tình huống nào. Tạm thời, Shiro chỉ cố gắng làm sao để người khác không khó chịu. Cậu cũng muốn thử trên đầu những cô bé dễ thương.

Nhưng những lúc đó, lời của bà lại vang rõ mồn một bên tai: NO chỉ có có nghĩa là NO!

Gần đây, mỗi khi đến trạm mua xăng bà đều dẫn theo cùng một “thứ thiết yếu”. Bản thân đi đầu đó đã đáng ngạc nhiên. Hơn nữa bà lại ngồi ở ghế phụ. Thế là nhân viên cửa hàng được dịp xôn xao: Fuji-chan sắp theo chàng về dinh rồi đây! Họ chẳng nề đưa cháu là mình đang ở đây chút nào, Shiro nghĩ. Cậu đành mặc nhiên im lặng trước những lời bàn tán ấy.

Dẫu vậy, Shiro cũng không hiểu nổi cậu trai trẻ kia có ý định gì mà kè kè suốt ở bên bà cậu như thế? Trông cậu ta mỉm cười có vẻ hiền lành, nhưng trong tâm thế nào chẳng có ý đồ gì đó. Nhưng ý đồ đó cụ thể là gì khi mà bà chẳng có một gia sản đáng kỳ vọng và cũng chẳng phải chủ một quán bar đông khách? Hơn nữa, bà nội cậu lại không bình thường cơ mà. Cậu trai trẻ đó không chỉ đơn thuần là người có thể ngồi tiếp chuyện với bà như một đứa cháu được. Chỉ còn một lý do là cậu ta thực sự thích bà. Shiro không muốn nghĩ đến, chẳng lẽ họ yêu nhau thật? Duy có một đi đầu Shiro có thể chắc chắn, cậu trai trẻ đó làm như vậy hoàn toàn không phải là từ thiện hay không công. Shiro chợt ngó ra, bà nội của cậu là người có sức hút đến mức đồng nghiệp cùng cửa hàng phải chú ý và vui sướng khi được gọi bà thân mật là Fuji-chan. Có lẽ ở bà cậu toát ra đi đâu gì đó đặc biệt mà những người trong gia đình không nhận thấy. Từ cách nhìn của một đứa cháu, Shiro thấy bà quả thực là một người thú vị. Những người bình thường khác có lẽ chỉ coi đó là một bà già khác người. Giờ đây Shiro mới nhận ra những gì độc đáo bà mà trước đây cậu luôn bỏ qua không để ý tới. Phải chăng chính đi đầu đó đã thu hút các đồng nghiệp của cậu và cũng là động cơ khiến cậu trai trẻ kia ngày ngày cặm vô lăng chở bà? Trong lúc đợi rửa xe, bà nội xuống xe và ghé vào tai Shiro nói:

“Quan hệ với Non-chan vẫn tốt đấy chứ?”

Bà cậu gọi Noriko bằng tên thân mật là Non-chan không chút ngượng ngáp. Trong khi Shiro chẳng hề biết gì, hai bà cháu họ đã trao đổi số điện thoại và thỉnh thoảng liên lạc với nhau. Có lần Noriko hớn hờ khoe, Fuji-chan là người bạn lớn tuổi nhất của em, nói chuyện với Fuji-chan khiến em hào hứng vô cùng! Shiro có cảm tưởng mình như kẻ bị bỏ ra ngoài rìa.

“Sắp đến lúc hôn cô bé được rồi đây! Hôn rồi là có thể tiến tới bước tiếp theo. Cứ phải lịch sự thực hiện từng bước, từng bước như thế mới

được! Hãy tỏ ra là một người đàn ông lịch thiệp!”

Nói rồi bà bỏ mặc Shiro lại với vẻ mặt ngây ngô và đi về phía cậu trai trẻ đang thanh toán tiền. Nhìn kỹ ra, Shiro thấy bà đi một đôi xăng đan lòn lẹt không quai. Đôi xăng đan ấy hợp với bà đến ghê người!

Nhưng tại sao con gái cứ thích đi tâm sự chuyện yêu đương của mình với người khác thế nhỉ? Shiro bức dọc nhìn Noriko đang vẫy tay theo xe của bà. Phải chăng đó là đi đâu không thể không thổ lộ khi bọn họ tỉ tê với nhau? Những cô gái cậu từng có quan hệ đều báo cáo tỉ mỉ mọi chuyện cho bạn thân của mình. Có lần Shiro lên giường với bạn thân của girlfriend của cậu khi ấy. Cô gái đã nổi đóa lên khi thấy cậu làm tình khác với các bước mà girlfriend của cậu kể lại. Sau đó Shiro thắc mắc lại với girlfriend của mình và bị mắng té tát rằng, kể đi ngoại tình còn xấu xa hơn kể tiết lộ chuyện riêng cho người khác. Shiro đành phải nhận phần sai về mình. Cậu đã có những kinh nghiệm như vậy với phụ nữ.

Vậy, việc tiếp theo phải làm vẫn là hôn Noriko hay sao? Ở tuổi đó chắc cô gái nào cũng muốn được hôn một cách nồng nàn. Mặc dù đã chán ngán với những đi đâu bà nói, nhưng khi nghĩ đến những chuyện sẽ làm với Noriko, Shiro không thể không mỉm cười.

Ít lâu sau, cậu rủ được Noriko đi xem phim ở Cinema City. Sau đó, họ đi dạo trước khi ăn tối, về phía công viên Showa Kinen. Cơn gió chiều đầu hạ mát lành thoảng chút bụi đường. Ánh đèn đường bật sớm khiến lòng người lâng lâng. Shiro nghĩ, một buổi tối thế này chắc sẽ rất trọn vẹn đây. Không nổi buồn nào có thể len vào giữa hai người. Như để xác nhận lại đi đâu đó, cả hai liền nắm chặt tay nhau. Cả khi xem phim cũng vậy. Hễ Shiro nắm mạnh tay một chút, Noriko liền nắm lại chặt hơn. Shiro coi đó là dấu hiệu từ phía cô bé. Cậu lợi dụng ánh sáng của màn hình, định ghé sát vào hôn cô, nhưng Noriko hất tay ra và nói: Không! Trong giây lát cậu xấu hổ vô cùng, đành quay ra ngó lại nghiêm chỉnh trên ghế.

Khi đi dạo, Shiro nghĩ đây mới đúng là cơ hội dành cho mình và vội vàng muốn hôn cô, ánh sáng nhấp nháy như kẻ đồng lõa. Shiro liền ôm chặt lấy bờ vai Noriko. Bình thường cứ gượng gạo sao đó, nhưng trong giây phút này Shiro mới hiểu rằng tình cảm nam nữ sẽ dẫn hai người yêu nhau tới mức dám làm chuyện đó mà không mảy may xấu hổ. Dường như thế giới này chỉ có hai người họ là chủ thể. Thậm chí họ còn dám “diễn”

cho xung quanh xem hết. Nếu diễn chán quá, hiển nhiên những người xem có thể đi qua. Nhưng hai người họ muốn diễn sao cho thật nòng nòng. Họ còn tin rằng “vở diễn” của mình sẽ vô cùng hấp dẫn, dẫu có đang đứng trên sân khấu lem nhem đến thế nào.

Một tay Shiro không ôm Noriko nữa mà nâng cằm cô ngược lên. Noriko lại kêu lên phản đối: Không! Shiro đâm ra bối rối. Cậu không thể tiến thêm nữa, nhưng lại tiếc không muốn bỏ cánh tay đang siết chặt Noriko ra. Shiro đành giữ nguyên thế và căng óc nghĩ xem nên làm gì nữa. Cậu xấu hổ vì sự vụng về của mình. Lên giường luôn với nhau thì đơn giản quá, nhưng bắt đầu từ việc hôn thôi sao đến là khó khăn.

“Yamashita, sao lúc nào anh cũng cụt hứng giữa chừng thế?”

Noriko cất tiếng, cô vẫn đang lọt thỏm trong vòng tay cậu. Lốp vải áo cô phập phồng hơi thở ấm áp.

“Em bảo ‘Không’ có nghĩa là đồng ý đấy!”

“Thật vậy sao?”

“Đúng thế, chỉ duy nhất với anh thì ‘Không’ cũng có nghĩa là ‘Có’ đấy!”

Đáp án trào vào lòng ngực Shiro. Noriko liến choàng tay qua cổ cậu, Shiro cảm nhận được nụ hôn nòng nòng thấm từ phía cô. Cậu hạnh phúc đến nỗi không kiềm chế nổi liến hồi hả đáp lại. Cậu thấy cánh tay mình bỗng ghi chặt cô vào lòng bằng một sức mạnh ghê gớm. Thoáng chốc cậu nhớ đến món đậu koya hồi trước họ cùng ăn ở tiệm. Món đậu ấy thấm đậm thứ nước tương tuyệt hảo. Cơ thể Noriko lúc này cũng như đang có một thứ nước tương nào đó thấm đậm. Nó vừa mềm mại, vừa ngọt ngào. Shiro lại nhớ đến món bánh kiêu Pháp của bà. Chỉ cần cắn vào là sữa và bơ liến trào ra. Ngay lúc này đây, cậu muốn nói với bà rằng: No có nghĩa là Yes. Chỉ cần thử qua lửa là những thứ tưởng chừng không ăn được cũng trở thành món ngon tuyệt hảo. Chắc chắn rồi. Thân hình hai người như đang rực lửa.

Sau khi ôm hôn thấm thiết, họ quay lại con đường đã qua, đi ăn tối và uống rượu. Shiro hiểu cậu phải làm gì. Họ định chia tay nhau đây nuôi tiếc ở ga Tachikawa. Kết cục không cưỡng lại được đã xảy ra: Noriko không lên tàu về nhà mà theo Shiro về chỗ cậu. Vừa đi về phía khu chung cư của mình ở ga Nakagami, Shiro vừa nghĩ đến thứ tự các bước làm tình. Bắt đầu là phải từ nụ hôn. Mình phải theo đúng trình tự, cậu nghĩ. Bởi dẫu điem

đến chỉ là một đi nữa, làm như vậy cũng khiến cậu cảm thấy mình lịch thiệp hơn.

Khi Shiro lấy câu nói của ai đó làm điều răn: Đàn ông mà không vừa dịu dàng vừa cứng rắn thì không thể tồn tại.

Câu nói đó chẳng phải quá cũ rĩ hay sao? Một cô gái đã nói với Shiro như vậy. Cũng có thể, bởi đó vốn là câu răn dạy của người xưa mà, cậu nghĩ. Shiro không ghét phải trở thành một người đàn ông vừa cứng rắn vừa dịu dàng. Vấn đề ở chỗ cậu không biết lúc nào mình nên cương quyết và lúc nào nên dịu dàng. Đặc biệt là trong chuyện tình yêu.

Anh hiên lành quá, Noriko nói. Đó là ba tháng sau khi họ lên giường lần đầu với nhau. Không hiểu từ lúc nào mà cậu và Noriko gọi nhau thân thiết là Non-chan và Shiro. Hai người không còn giữ ý như khi gọi nhau bằng họ nữa. Khoảng cách giữa họ như tan biến. Shiro bắt đầu cảm thấy thật khó mà xa cô bé. Cả khi đi làm, ánh mắt của cậu cũng dõi theo từng bước chân của cô. Cậu không ngớt lo lắng cho Noriko. Shiro cứ hoảng hốt lo sợ mỗi khi cô dẫn xe ra vào, nhớ đâu khách hàng nhàn lẩn giữa còi còi và thắng phanh rĩ ãm phải cô bé thì biết làm sao. Lúc nào cậu cũng muốn cô ở trong tầm mắt để còn biết mà liệu che chở. Cậu bắt đầu cầu mong cho cô bé luôn ở những nơi cậu có thể kiểm soát sự an toàn cho cô. Dưới bộ đồng phục cứng nhắc sắc mùi xăng dầu kia có một thứ nhỏ bé vô cùng mong manh mà chỉ riêng cậu biết.

Lần đầu tiên lên giường với Noriko, cậu ngạc nhiên vô cùng vì phần xương hông của cô quá nhỏ. Như thể có một thứ gì đó quá mong manh nằm dưới lớp da mà họ sắp quấn lấy nhau. Cậu không thể thô bạo với cô được. Shiro nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể Noriko như khi nhón chân bước lên thăm củi mục mềm nhũn. Chỉ với em anh mới nhẹ nhàng thế này thôi, Shiro thì thầm. Em thích suy nghĩ đó của anh, cô nói. Anh có làm mạnh hơn nữa cũng được! Dù được cô cho phép, nhưng với một cơ thể như vậy, Shiro chỉ có thể nhẹ nhàng mà thôi.

“Đàn ông mà không biết lúc nào nên mạnh mẽ lúc nào nên dịu dàng là dễ bị con gái bỏ lăm đấy, cháu có biết không hả anpontan?”

“Anpontan nghĩa là gì ạ?”

“Nghĩa là kẻ khờ đấy!”

Bà nội nói với Shiro như vậy khi cậu tâm sự rằng gần đây cậu và Noriko ít có dịp được ở gần nhau. Shiro bức bối sao bà cậu không tỏ ra thương cháu mình hơn, nhưng không biết phải nói thế nào.

Từ dạo đó, Shiro đã mang máng nhận ra rằng Noriko muốn lảng tránh cậu. Ban đầu, lúc bị Noriko từ chối khi cậu rủ đi chơi vào ngày nghỉ, Shiro cũng không nghĩ ngợi gì nhiều. Nhưng chuyện đó lặp lại hai lần, và đến lần thứ ba thì quả thực cậu không thể không nghi ngờ. Cứ bốn tuần lại có sáu ngày nghỉ. Lịch làm việc của cả hai khá trùng nhau, nên trước đây vào những ngày nghỉ họ thường đi với nhau. Khi nào chỉ Noriko được nghỉ, Shiro lại dành thời gian đến với cô sau giờ làm. Hễ cô muốn, dù ở nơi đâu cậu cũng dẫn đi. Những ngày cô bé kêu mệt, họ cùng nghỉ lại căn hộ của cậu ở gần ga Nakagami. Cô bé nói, vì cứ gặp là được anh chiều em đam hư. Tuy nhiên Shiro lại không nghĩ vậy. Cậu chỉ muốn làm đi đâu gì đó khiến cô mỉm cười hạnh phúc mà thôi.

Shiro muốn biết chắc đó là niềm hạnh phúc chính cậu đã tạo ra cho cô.

Có lần bà nội nói với Shiro:

“Shiro này, con gái vừa ngọt ngào vừa chua cay đấy. Bà lúc nào cũng dạy cháu phải ưu tiên phụ nữ, là bởi xét về thể lực thì đàn ông mạnh hơn. Lý do chỉ có vậy thôi, chứ phụ nữ tuyệt nhiên không phải là sinh vật yếu đuối.”

“Grandma có thể rất mạnh mẽ, nhưng cô ấy khác chứ!”

“Úi giời, không biết cô bé mà ở đây lúc này sẽ nói gì nhỉ.”

“Thôi, grandma đừng nói nữa! Cháu chán lắm rồi!”

Thế rồi, một buổi sáng sau hôm không hẹn được với Noriko, Shiro nhận ra mình đúng là idiot đến đâu. Bữa đó Shiro đi làm từ sáng sớm, cậu giúp anh Muramatsu ra ngoài. Sau khi hỏi han sức khỏe Fuji-chan, anh ghé tai Shiro nói thầm để cửa hàng trưởng khỏi nghe thấy:

“Cậu có để ý thấy Watanabe hay trốn vào phòng nghỉ khi có chiếc Audi màu trắng xuất hiện không? Chủ chiếc xe ấy đứng đâu một ss hần hoi, nghe đâu trước đây từng là bạn trai cô bé đấy!”

“Có lẽ vậy.”

“Ô, ra cậu cũng để ý thấy à? Cậu ta thường xuyên tới đây mua xăng, chắc là còn lưu luyến với cô bé lắm. Chai lì thế con gái mới thích. Hình như họ quay lại với nhau rồi đấy. Hôm qua, khi Watanabe vừa xong việc cậu ta đã đến đón. Cô bé leo lên xe, thấy vui vẻ lắm. Cậu ta giàu thế mà lại!”

Nói xong, anh Muramatsu quay trở lại phòng nghỉ nơi cửa hàng trưởng đang ngồi, để lại một mình Shiro bàng hoàng ngây người. Khi bừng tỉnh ra, cậu thấy mình tức tối đá đồng lõa xe vừa mới xếp vắng tung tóe. Cả cậu và Noriko trước đây đều được các bạn đồng nghiệp quý mến. Nhưng đến thời điểm này tình cảm về phía cô đã khác rất nhiều. Cậu không còn muốn nhìn mặt cô nữa. Con gái đúng là vừa ngọt vừa chua cay. Vị nào cũng gắt như nhau.

Đêm đó bước vào quán Phú Sĩ, cậu thấy bà nội và “thứ thiết yếu” đang ngồi chuyện trò vui vẻ. Shiro ngồi phịch xuống ghế, không thèm để ý có hai người ở đó. Họ hỏi uống gì, cậu không trả lời mà chỉ chỉ tay vào chai rượu Scotch Whisky ngay trước mặt.

“Rượu đắt đấy, không cho trẻ con uống được đâu!”

“Thế thì bia vậy!”

Bà đem bia Heineken ra đặt trước mặt Shiro. Cậu thấy mình thật tệ hại vì không nói nổi một câu nào.

“Cứ nếm thử đi, nếu không ngon đừng có mua. Cứ mặc thử đi, nếu không vừa thì mua làm gì.”

Bà nói rồi nhìn “thứ thiết yếu” trẻ của mình và cười. Nỗi bức dọc trong cậu trào dâng. Shiro cảm giác mình như đang trở thành trò cười cho họ.

“Nếu lơ ngơ lơ mua về mất rồi, thôi thì đành đem theo biên lai ra trả lại vậy. Này Shiro, cháu thành hàng loại rồi phải không?”

Shiro tức giận bật dậy. Không lẽ Noriko nói với bà cậu cả đi đâu đó.

“Đưa con gái như thế cháu không thèm nhìn mặt nữa!”

“Cũng được đấy chứ! Vậy là cháu đã có một người không muốn gặp lại rồi còn gì!”

“Bà đừng nói thay cháu như thế có được không? Cháu là cháu bà đấy, nhưng cháu không thích bị kiêu người từng từng như bà lên lớp đâu. Đến

cháu mình bà còn muốn Mỹ hóa. Mà bà đã đến nước Mỹ lần nào đâu cơ chứ. Chẳng phải quá ngược đời hay sao?”

Shiro không kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Tự dưng cậu ngã ngửa ra sàn nhà. Mặt đau nhói, cậu đưa tay lên xoa mới thấy có máu rỉ ra trên bờ môi rách. Shiro gạt máu định đứng dậy liền ngay lập tức bị “thứ thiết yếu” trẻ của bà chặn lại.

“Mày có biết đến nay người phụ nữ này đã phải bỏ lại sau lưng biết bao nhiêu người bà không muốn gặp lại không? Mày ngu đến tội nghiệp! Mày là cháu bà, nhưng lại chẳng nhìn ra đi đâu gì ở bà cả!”

Nói rồi cậu ta đưa tay kéo Shiro dậy.

“Tao không muốn tử tế với mày. Nhưng vì mày là cháu của Fuji-chan. Xin lỗi vì đã đánh mày. Thực ra tao còn không muốn xin lỗi. Nhưng vì mày là cháu của Fuji-chan...”

Shiro lồm cồm bò lên ghế ngồi lại. Bà và “thứ thiết yếu” trẻ lại tiếp tục nói chuyện như không có gì xảy ra.

“Grandma!” Nghe Shiro gọi, bà quay ra phía cậu.

“Những người mà grandma không bao giờ muốn gặp lại, nhiều lắm ạ?”

“Nhiều lắm.”

Vẫn sục sục không ngừng, Shiro hơi ngẩng đầu lên. Bà liền ném cho cậu hộp kẹo caramen sữa và bảo:

“Còn một chiếc đấy, lấy mà ăn đi. Ăn rồi trí não sẽ hoạt động. Nó cũng như khí gas dùng để sưởi ấm vậy. Không chỉ có con gái khi được âu yếm ngọt ngào mới chảy ra đâu.”

Shiro bỏ viên kẹo cuối cùng vào miệng, định bóp nát chiếc hộp giấy, chợt cậu nhận ra trên đó có dòng chữ Hán viết theo kiểu cổ: “Tư dưỡng phong phú. Phong vị tuyệt giai.”

Đầy đại dương

Hồi xưa ai hay dùng lá móng để nhuộm móng tay ấy nhỉ? Hễ Sakunami-kun nói vậy là mẹ tiếp lời ngay: Ờ vậy ai hay ng ồi dài cổ đợi quả khô bung hạt ra thế? Mẹ tằm tằm đá lại, Ấy còn nhớ từng hút mật hoa bốn giờ không? Ôi, thứ mật đó ngọt lợm cả giọng! Sakunami-kun cười ra vẻ đang h ồi tưởng. Còn vụ đem ngâm hoa thái lải trong chậu rửa mặt để chiết lấy nước màu, Sakunami-kun chăm chăm nhìn mẹ và nói. Lại còn đem rót đầy vào cốc nữa, mẹ kể tiếp. Thế hai người có uống không? Tôi vừa hỏi thì cả hai lập tức đồng thanh: Không đời nào!

Nào là hoa bóng nước, hoa bốn giờ, hoa thái lải và nhiều hoa nữa. Câu chuyện của hai người họ thường xuyên nhắc đến rất nhiều loài hoa. Những con vật nhỏ hay côn trùng cũng xuất hiện khá nhiều. Chúng dần trở lại với cuộc sống qua lời kể của họ, như những sinh vật tỉnh dậy sau một giấc ngủ rất dài.

Từ khi mẹ và Sakunami-kun không gọi nhau thân thiết là Sayo-chan và Tet-chan nữa, dường như họ luôn có đi ầu gì đó muốn giữ lại cho riêng hai người.

Mẹ và Sakunami-kun là bạn thân từ thuở nhỏ. Tôi gặp chú ấy lần đầu tiên vào mùa xuân năm ngoái. Hồi đó bố mẹ đợi tôi chọn xong trường cấp III rồi mới đưa đơn ly dị ra tòa. Hôm tôi và mẹ phải chuyển về ở nhờ nhà ông bà ngoại, người phụ trách nhóm nhân viên công ty vận chuyển lại chính là Sakunami-kun. Tuy nhiên chuyện đó hoàn toàn không phải tình cờ. Sakunami-kun kể rằng khi nhìn thấy tên và địa chỉ nhà tôi trong danh sách khách hàng, chú đã rất ngạc nhiên. Chú liền nhờ người phụ trách phân công lại để tới giúp nhà tôi chuyển đồ.

Đến ngày chuyển nhà rồi mà đồ đạc vẫn chưa được xếp hết vào thùng, tôi sốt hết cả ruột. Sở dĩ vậy là vì không lựa chọn nổi cái gì nên mang đi cái gì nên bỏ lại. Nếu có bố ở đây chỉ đạo chắc đã không đến nổi, tôi bức mình nghĩ. Bố viện cớ không muốn chứng kiến cảnh hai mẹ con ra đi, nên từ hai ngày trước đã ra trọ tại một khách sạn gần trung tâm. Còn mẹ lại không hợp với lao động chân tay vừa nặng nhọc lại vội vàng như vậy. Hết cần cuốn album trên tay là mẹ ngẩng ngắm ảnh, chạm đến bộ cốc hồng trà là mẹ thở dài.

“Hina-chan ơi, bình rót rượu vang này theo con nên thế nào? Mình mà mang đi, nhớ lúc nào papa con muốn uống rượu vang lại không có để dùng.”

Rõ chán! Rượu vang thì cứ rót thẳng ra ly mà uống chứ có sao đâu.

“Cái bình hiệu Riedel ấy à? Mình mang đi cũng có sao. Papa mua cái khác được ngay mà, mẹ con mình đâu phải giàu có gì. Đồi cao cấp thế chưa chắc sau này mình mua nổi đâu.”

Vừa gật gật đồng tình, mẹ vừa ra vẻ khó nhọc như mọi khi và cứ xoa xoa chiếc bình thủy tinh mãi. Mẹ chẳng có ý thức gì về chuyện sẽ trở thành gánh nặng cho ông bà ngoại đã già. Mẹ chỉ biết thương mỗi bố là nhân viên làm công ăn lương mà phải chi trả cả khoản bồi thường và trợ cấp sinh hoạt cho chúng tôi thôi. Về sau chắc cũng chẳng có dịp nào chúng tôi được ăn ngon đến độ phải dùng tới cái bình rót rượu vang sang trọng ấy. Nhưng bố cũng không có quyền kêu ca vì đã chạy trốn vào đúng những ngày cuối cả gia đình còn sống chung. Kiểu gì tối nay bố chẳng ngẩng nổi cốc rượu vang với gái. Ăn mừng nhân dịp trở lại cuộc sống độc thân mà.

Tôi bắt đầu nhận ra vết rạn trong cuộc hôn nhân của bố mẹ từ khi vào cấp II. Một ông bố quá ưu tiên cho công việc, một bà mẹ quá đa sầu đa cảm, đến một đứa trẻ như tôi cũng không nhìn ra được có gì gọi là hòa hợp vợ chồng giữa hai người như thế. Kỷ niệm ngày cưới mà bố lại dành thời gian ăn uống hội họp cùng cấp dưới, mẹ vừa nghe bố báo như vậy liền ùng ùng nổi khùng suốt ba tiếng liền. Tuần nào mẹ cũng ỉn đòi cả gia đình phải đi chơi đến phát chán, nhưng mà bố cũng quá đáng, lẽ ra thì thoảng bố cũng nên bỏ những buổi chơi golf xã giao để dành thời gian cho vợ con. Tôi kẹt cứng giữa hai người họ, chẳng biết phải làm thế nào. Có lẽ với bố mẹ, tôi là sợi dây duy nhất níu kéo cuộc hôn nhân. Nhưng những

đứa trẻ bất đắc dĩ phải làm cầu nối giữa cha mẹ luôn bị buộc phải trưởng thành sớm hơn bạn bè cùng lứa. Tinh thần tôi không bao giờ hoàn toàn được thả lỏng, lúc nào trong lòng tôi cũng canh cánh gánh nặng gì đó. Thế nên tin bố mẹ quyết định ly dị sau khi tôi đỗ vào cấp III lại khiến tôi nhẹ nhõm hơn là buồn tủi. Bởi vì, từ giờ tôi chẳng cần phải đắn đo giữa hai người họ làm gì nữa.

Tôi quen gọi người đàn ông bằng tuổi mẹ mình là Sakunami-kun vì mẹ gọi chú ấy như thế. Hôm đó, dù chưa gói ghém xong đồ đạc, tôi vẫn phải tặc lưỡi ra mở cửa cho nhân viên công ty vận chuyển. Cửa mở, người đứng trước mặt nhìn qua vai tôi rồi vẫy tay cười nói: Lâu rồi không gặp cậu. Tôi ngạc nhiên không hiểu liền quay lại, thấy mẹ đang đứng ngây người ra có vẻ ngạc nhiên lắm. Tôi buột miệng: Ai đấy ạ?

“Sakunami-kun.”

Có gì đó là lạ trong giọng mẹ. Bởi tôi chưa bao giờ nghe mẹ gọi ai thân mật bằng cách thêm -kun sau tên của họ. Trước giờ mẹ luôn được bố chỉ âu chuộng nên việc mẹ xưng hô thân thiết như vậy với người khác là đi đầu vô cùng lạ lẫm với tôi. Giây phút đó, gánh nặng mẹ vẫn gây ra cho tôi bỗng dừng vơi đi chút ít. Tôi tự nhủ mình phải hàm ơn cái cách gọi thân mật ấy. Nhờ thế mà kể từ lúc đó, đối với tôi không có ai khác hơn được Sakunami-kun.

“Cô bé này là con cậu đấy à, Yoshida? Lớn tướng nhỉ!”

Sakunami-kun nhìn tôi ra vẻ thăm dò. À, phải rồi, tôi nghĩ. Ly dị rồi nên mẹ lại dùng tên cũ là Yoshida Sayoko. Thế là từ đó, tôi cũng dùng họ Yoshida của bên ngoại.

“Con bé có giống mình hồi nhỏ không?”

“Chẳng giống tí nào.”

Tôi hơi bực mình, liền nói xen vào: “Cháu giống bố!”

Sakunami-kun bối rối quay sang nhìn mẹ. Mẹ bỗng mỉm cười rồi mời đám nhân viên của công ty vận chuyển vào nhà.

Tôi gói ghém đồ đạc dồn xộn trong phòng mình trong tâm trạng bức xúc. Bất luận chú ấy là người quen hay thế nào, nhưng rõ ràng là rất vô

tâm. Chắc chắn khi liên lạc với nhân viên phòng kinh doanh, chú ấy phải biết công việc lần này là chuyển nhà cho một gia đình đang ly thân. Ít nhất chú ấy cũng phải giữ ý cho một đứa trẻ đang gặp hoàn cảnh như tôi chứ! Xin lỗi vì lớn tướng đấy! Đương nhiên là, nếu so với mẹ, có thể tôi cao hơn, và cũng to hơn hẳn nữa. Ngày nghỉ tôi thường ra biển nên da bị cháy nắng. Người ta hay bảo bố con tôi giống nhau vì bố cũng bị cháy nắng do chơi golf. So với hai bố con tôi, mẹ vừa gầy vừa xanh xao nên người ngoài nhìn vào lại tưởng mẹ ốm yếu lắm. Nhưng thực ra, mẹ rất hay dựa dẫm, nũng nịu đòi hai bố con phải chiều chuộng này kia, nên trong nhà mẹ mới là người có quyền hành nhất.

Tôi lôi những đồ khó đóng hộp ra và thở dài. Tồn hại lớn nhất mà tôi phải gánh chịu sau khi bố mẹ ly dị chính là cái việc dọn nhà này đây.

“Ôi! Không được! Không được! Làm thế tới lúc dỡ đồ ra cực lắm. Những việc như thế cứ để bọn chú làm. Hay là cháu dán mép hộp carton nhé?”

Nhưng tôi cứ loay quanh làm vướng cả chân Sakunami-kun, thế là đành ngẩng một góc phân loại những đồ dùng cần thiết.

“Vất vả thế này, thà chọn dịch vụ chuyển nhà trọn gói cho xong. Yoshida à, từ xưa cậu cũng có làm được những việc thế này đâu, vậy mà còn không tự biết à. Cậu chẳng thay đổi gì cả.”

Nói rồi Sakunami-kun chăm chú nhìn tay tôi và bảo:

“Chú xin lỗi chuyện ban nãy nhé!”

“Gì ạ?”

“Chuyện cháu không giống mẹ ấy. Thực ra là giống lắm. Ngón tay cháu giống y hệt của Yoshida.”

“Chú biết rõ mama cháu đến thế cơ ạ? Thế, chú biết mama cháu từ khi nào vậy?”

“Từ hồi còn để chỏm ấy!”

“À, ra thế. Nên mama mới gọi chú là Sakunami-kun.”

“Ừ. Hồi đó mẹ cháu gọi chú là Tet-chan, vì tên chú là Tetsuo.”

Tới đó từ ngữ trong tôi biến đi đâu hết, tôi cứ ngơ ngơ nhìn chú.

Đúng lúc ấy, anh nhân viên trẻ đi tới xin ý kiến của Sakunami-kun. Hai người dùng từ chuyên môn gì đó tôi không hiểu, cứ thế nói chuyện một

h ồi. Hình như là do chúng tôi thu dọn đồ đạc chậm quá, nên họ không thể xuất phát theo thời gian dự kiến.

Chỉ tại mẹ cứ làm trò bày ra những đồ gọi lại kỷ niệm cũ. Anh nhân viên trẻ tất bật chạy về phía phòng khách, bọc bọc buong một câu: Người quen của sếp thì sao chứ, cứ thế này không biết bao giờ mới xong!

“Cháu xin lỗi vì l ề m ề quá! Tại mama cháu đấy chứ, đáng ra ngay từ đầu nên gọi dịch vụ chuyển nhà trọn gói.”

“Thôi, không sao. Chắc cũng có những thứ mẹ cháu không muốn để người khác đụng vào. À, cô bé, cháu tên gì?”

“Hina. Giờ cháu thành Yoshida Hina rồi.”

“À, vậy, Hina-chan, mấy thứ này cứ để đấy, cháu đến giúp mẹ đi.”

Tôi gật đầu đứng dậy. Bước khỏi phòng, tôi quay lại thấy Sakunami-kun đang nhìn quanh khắp căn phòng. Khu chung cư này xịn thật đấy, chú thỏ dài thốt lên. Câu nói phảng phất chút gì như thương cảm. Từ khi ấy trở đi, tôi không còn coi Sakunami-kun là người vô tâm nữa.

Sau đó, việc dọn đồ được thúc đẩy nhanh kinh ngạc, rốt cuộc tất cả cũng kết thúc trôi chảy. Giữa chừng mẹ có sụt sịt đôi chút, nhưng đám nhân viên vận chuyển làm ra vẻ như không để ý. Không chừng chính những giọt nước mắt của mẹ lại khiến họ tập trung làm việc hơn. Sau khi đồ đạc được chất hết lên xe tải, tôi mới thẫn thờ quay ra ngắm những đồ để lại cho bố. Đồ gia dụng hiệu IKEA, những bình hoa rỗng hiệu Conran... với tôi giờ này nom chúng như những bức tranh tĩnh vật vô hồn. Trên chiếc bàn nhỏ trong góc phòng, cạnh đèn bàn có đặt một khung thạch cao nhỏ l ồng ảnh bố. Đó là món quà tôi tặng bố hồi nhỏ. Nó được làm rất vụng về, nên đến tận phút cuối tôi vẫn phân vân không biết nên bỏ đi hay không, cuối cùng tôi quyết định cứ để nguyên. Nên như thế thì hơn. Vì có thể nào đi nữa, bố vẫn là bố của tôi. Tuy nhiên vẫn phải công nhận là nó quá xấu xí. Dẫu sao nó cũng từng là thứ đã kết nối gia đình chúng tôi lại.

“Giờ nói chuyện này hơi không nên, nhưng mà...”

Sakunami-kun đi qua và chìa ra một gói nhỏ. Tôi li ền vội vàng giật lấy. Không cần nhìn cũng biết trong đó có cái gì. Đó là gói bao cao su mà trong tương lai gần tôi sẽ phải dùng đến.

“Chú thấy nó trong cái túi ở đằng kia. Chú sẽ không nói với ai đâu. Yoshida mà biết được chắc là quay cu ồng mất!”

Tôi chấp tay tỏ vẻ cầu xin. May quá. Tôi không muốn bố mẹ can thiệp vào đời sống tình dục của con cái. Cho đến hơn một năm sau, Sakunami-kun không hề nhắc lại chuyện đó. Thực ra bây giờ, khi hai chú cháu đã thân thiết tôi cũng muốn thú nhận với Sakunami-kun rằng mình đã dùng thứ đó rồi.

Tôi còn nhớ rất rõ dáng điệu của Sakunami-kun khi xe chở đồ đỗ trước cổng nhà ông bà ngoại. Chú cúi đầu đi vào, bước quanh quẩn trong khu vườn. Rồi đột nhiên chú đứng lặng giữa khu vườn. Sếp làm gì vậy, đang bận túi bụi thế này mà, các nhân viên bốc xếp dưới quyền vừa khuân đồ bọc bọc cẩn thận. Họ bảo tôi, cháu ra gọi chú ấy hộ nhé? Tôi bèn chạy tới nói to:

“Hình như mọi người đang bọc vì chú đấy!”

Nhưng Sakunami-kun không đáp. Cứ như chẳng hề nghe thấy tôi nói gì. Sakunami-kun trông không giống như đang ngắm hoa. Có lẽ chú đang cố thu hết mọi cảnh vật vào trong tầm mắt, đôi mắt ấy mở trừng trừng nhưng cứ như thể chẳng thấy được gì hết.

“Sakunami-kun!”

Sakunami-kun sực tỉnh, quay lại tôi. “À, xin lỗi, gì thế?”

“Vẫn còn đang phải chuyển đồ kia!”

“Xin lỗi! Chú ngạc nhiên quá vì vườn nhà này vẫn chẳng hề thay đổi. Chú tưởng như trong phút chốc được quay trở lại ba mươi năm trước ấy.”

Nói rồi Sakunami-kun vội trở lại làm việc. Lát sau tôi cũng theo vào, ông bà ngoại đang niền nở tiếp đón Sakunami-kun, làm chú cứ ngượng ngùng gãi đầu mãi. Ông bà ngoại gọi chú là Tet-chan. Mẹ đứng cạnh nói, Ôi bố mẹ ơi, cậu ấy có phải là trẻ con nữa đâu. Lại cái nụ cười bối rối ấy. Ba mươi năm qua bỗng như tan biến sao, tôi nghĩ. Có lẽ giờ đây với mẹ, ba mươi năm qua cũng như tan biến mất rồi.

Ngôi nhà của ông bà ngoại là nhà Nhật kiều cổ. Khu vườn rất rộng, um tùm đủ loại cây cối cỏ hoa. Nhìn qua cứ như một khu vườn bị bỏ mặc

không được chăm sóc hay trông tỉa gì, nhưng thực ra đó là do gu thẩm mỹ của ông bà ngoại, và phải tốn bao nhiêu công sức mới được như vậy. Từng cây hoa ngọn cỏ nom như tự nhiên mọc lên đó đều do chính tay ông tôi cẩn thận chọn lựa và ươm trông. Một lối đi nhỏ lát đá dẫn đến căn nhà trong góc vườn, nơi bà ngoại dạy thư pháp. Học trò không nhiều. Sakunami-kun cũng là một trong số đó. Chú kể là vì hễ nhỏ viết chữ xấu quá, nên bố mẹ bắt phải tới đây học viết. Nhưng kết quả chẳng được là bao nhỉ, bà ngoại cười nói. Thời gian chủ vui chơi ngoài vườn còn nhiều hơn giờ học viết ấy chứ. Tôi bỗng thấy có một sự khập khiễng đến buồn cười giữa một Sakunami-kun lực điền dễ dàng vác được cả một hộp đồ hay tủ quần áo với một Sakunami-kun ngẩn nấn nét từng nét chữ. Cá nhân tôi thấy người viết chữ đẹp rất hay. Với một đứa quen dùng e-mail, cái gọi là thư pháp thật là xa lạ. Tôi định bụng tìm hiểu xem có phải bà dạy không hiệu quả mấy nên chú ấy mới thế hay không.

Từ khi lên cấp II là Sakunami-kun không đến học thư pháp nữa. Tuy nhiên, thỉnh thoảng chú vẫn ghé qua khu vườn để ôn lại những kỷ niệm xưa.

“Ngày xưa hai đứa thân nhau lắm cơ. Chẳng hiểu thế nào về sau lại không nói chuyện với nhau nữa. Giờ thỉnh thoảng nghe chúng gọi nhau bằng họ thấy khách sáo quá.”

“Thì chúng nó cũng đứng tuổi rồi còn gì!”

Đứng tuổi ư? Tôi cứ thấy buồn cười làm sao đó. Tại nơi này, cùng với không gian của một thời xưa cũ, những câu đùa tưởng đã chết dường như được thổi vào hơi thở mới. Trong bầu không khí tái ngộ sau ba mươi năm đằng đẵng, không hiểu khi này Sakunami-kun đã quan sát cái gì?

Gia đình Sakunami-kun sống ở gần đó có nghề xây dựng cha truyền con nối. Nhưng chỉ có người anh trai của chú chịu ở lại nối nghiệp. Sakunami-kun bảo chú cũng hay về thăm nhà, nếu tiện sẽ ghé qua đây thăm hỏi mọi người. Sau dịp chuyển nhà, chú rất hay đến nhà ngoại tôi chơi. Tất nhiên, chắc chắn chỉ là lấy cớ thế thôi. Bởi vì nói gì đi nữa, suốt ba mươi năm qua Sakunami-kun đã luôn bật vô âm tín cơ mà. Hay là nó lại muốn luyện chữ? Ông đắc ý đáp lại câu của bà, Không chừng vì nó nhớ khu vườn xinh đẹp này đấy. Những lúc đó mẹ tôi chỉ im lặng. Mẹ không bao giờ tham gia vào những câu chuyện về Sakunami-kun, chỉ có hai khế môi hơi

mấp máy. Trông như mẹ mỉm cười, cơ hồ trong lòng không có ý nghĩ gì sâu xa.

Vậy mà, mỗi khi Sakunami-kun đến, bước chân luống cuống của mẹ lại không giấu được hân hoan. Tiếng bước chân mẹ hồi hả vang lên trên hành lang gỗ hướng về cửa ra vào. Cứ như một chú cún con ấy, tôi nghĩ. Đằng sau lưng mẹ như có một luồng khí hân hoan, giống một chiếc đuôi vô hình đang vẫy vẫy. Con mèo đánh đá Semi Taro của ông bà nghe tiếng chân mẹ liền kêu meo meo. Thú vui của nó là vờn những con ve sầu yếu ớt trong vườn cho đến khi chán mới thôi.

“Semi-chan cũng cảm nhận được điều gì à?”

Tôi ghì chặt con mèo đang nghịch và hỏi. Lòng tôi chợt nhói nhói đau. Mẹ mừng vui đến vậy, thế mà vừa thấy mặt Sakunami-kun lại ra vẻ đi ầm tĩn. Mà cũng tại Sakunami-kun cơ. Mẹ hân hoan ra đón như vậy mà chú lại tỏ vẻ ngạc nhiên khiến mẹ cụt hứng. Đến tuổi này mà còn ngượng ngùng với nhau, thật là quá muộn. Đến nhà một người phụ nữ mới ly dị thì có gì đâu mà phải ra vẻ bối rối như thế.

Vậy là hai người họ ngồi bên hiên nhà, uống trà và trò chuyện nhát gừng. Chốc chốc khi ông bà ngoại xen vào, câu chuyện mới rôm rả lên. Khi còn riêng hai người với nhau, họ chỉ toàn nhắc đến cây cỏ, các loài hoa hay côn trùng. Cứ như thế chỉ còn biết bám víu vào những mẫu kỷ niệm, thay nhau ôn lại và kết nối chúng với nhau. Nào là hoa móng nước, hoa bốn giờ, hoa thài lài và nhiều loài hoa khác nữa...

Không chừng hai người bọn họ đang định nối lại mối tình đầu xưa cũ, tôi ngấm ngầm đoán. Vì thế nên tôi mới càng khó chịu. Mối tình đầu là thứ vớ vẩn! Tôi yêu đến lần thứ hai là đã kịp hiểu ra điều đó. Tôi không biết mẹ và Sakunami-kun trải qua bao nhiêu mối tình rồi. Tuy nhiên hai người đều đã đứng tuổi, chắc chắn rất nhiều kinh nghiệm. Vậy cư xử cứ như còn ít tuổi lắm ấy. Vừa uống trà họ vừa ôn lại những kỷ niệm xưa cũ như muốn được quay trở về tuổi thơ bé dại. Vẽ chuyện! Thật là kỳ cục. Sao họ không hành động sao cho hợp với lứa tuổi hiện giờ ấy? Thà cứ tỏ ra là một người đàn bà hay buồn phiền vừa ly dị với một người đàn ông đến tận công cô ta có khi tôi còn thấy dễ nuốt hơn. Nhắc đến hoa thài lài làm gì? Vô nghĩa. Tuy nghĩ vậy, tôi vẫn tò mò muốn biết thực sự đang có chuyện gì giữa hai người họ.

“Sakunami-kun với mama, có gì đó lạ lắm ấy!”

Sakunami-kun trở mắt nhìn cứ như tôi vừa nói gì đó rất kỳ quặc. Hôm đó hai chú cháu đi ăn kem ở tiệm Baskin Robbins. Từ khi có được số máy di động của Sakunami-kun, tôi rất hay gọi điện rủ chú đi chơi. Tôi định giấu mẹ, nhưng có vẻ lần nào mẹ cũng đều được báo cáo lại. Tôi trách Sakunami-kun không biết giữ miệng, chú cười xuê xoa đáp, chú không muốn Yoshida phải lo lắng, mẹ cháu vốn là người mong manh mà. Sakunami-kun rất hiểu mẹ. Phải rồi, mẹ là người lớn nhưng tâm hồn lại quá đổi trẻ con và mong manh. Với bố, đó là một gánh nặng. Ngay cả tôi là phận con mà đôi khi cũng phải nghĩ ngợi làm sao để bảo vệ mẹ được đây.

“Hôm nay mama mắng cháu, bảo không được gọi người lớn như chú là Sakunami-kun!”

“Đúng là không được rồi còn gì. Nếu không phải là Hina-chan, không chừng chú đã đánh cho mấy roi vì cái tội hỗn rồi đấy!”

“Mama gọi như thế nên cháu mới bắt chước chứ!”

Sakunami-kun giơ tay lên dọa đánh tôi. Nhưng trông không có vẻ gì là giận dữ.

“Tại sao hai người lại không gọi nhau là Tet-chan và Sayo-chan nữa?”

“À...” Sakunami-kun nghiêng đầu.

“Là vì cả hai đều không còn là trẻ con nữa, phải không?”

Từ sau khi lên cấp II, mẹ và Sakunami-kun bắt đầu ngại xưng hô với nhau như thế. Tôi cũng gọi các bạn nam bằng họ chứ không gọi tên. Hơn nữa lại còn hay gọi cộc lốc. Bọn họ cũng gọi tôi như vậy. Y như bây giờ Sakunami-kun gọi mẹ là Yoshida vậy. Nhưng tôi nghĩ, có lẽ Sakunami-kun muốn gọi mẹ là Sayo-chan hơn.

“Mama là mối tình đầu của Sakunami-kun đúng không? Sakunami-kun bây giờ vẫn chưa lấy vợ chỉ vì thế à?”

“Nhóc con suy nghĩ hay nhỉ?”

Sakunami-kun nói rồi quay ra nhìn người qua kẻ lại. Dưới phố rất đông người đi mua đồ. Tôi chống khuỷu tay lên bàn nhìn Sakunami-kun ngẩn trên chiếc ghế sắt bên cạnh.

Học cùng khóa với mẹ vậy năm nay cũng xấp xỉ bốn mươi lăm rồi còn gì, tôi nghĩ. Tức là trẻ hơn bố vài tuổi. Thế nhưng, Sakunami-kun lại là

kiểu người khác hẳn. Một người kỳ quặc! Là người lớn mà lại không ra vẻ người lớn. Khi làm việc chú dốc hết sức, làm đâu ra đấy, vậy mà ngoài công việc ra tất thấy đầu vô cùng ngu ngơ. Cổ áo phong bị tuột chỉ. Dây buộc giày tuột ra lòng thông. Râu trên cằm mọc tua tủa. Tất cả gây cho người khác cảm tưởng rằng chú cực kỳ lười thôi. Thậm chí ngay lúc này, Sakunami-kun cũng không mảy may để ý đến dù chỉ là một cái liếc mắt của người qua đường, cứ vô tư ng ẩ mút mút loại kem chắc chỉ có lũ con gái mới thích.

“Cứ yên tâm đi! Chú không có ý gì với mẹ cháu đâu!”

“Có ý đồ gì còn tự nhiên hơn ấy. Đẳng này cả hai người đều kỳ quặc thế nào đó!”

“Có khi là cả hai đều muốn ra vẻ kỳ quặc ấy chứ.”

"Đấy, hai người đã đạt tới mức quá kỳ quặc rồi đấy!

“Đừng có nói năng như thế!”

Thông thường, người ta vẫn mắng trẻ con nói leo chuyện người lớn là hỗn, nhưng Sakunami-kun tuyệt nhiên không làm vậy. Có vẻ Sakunami-kun cho rằng tôi chín chắn hơn mẹ. Với người đàn ông này, tuổi tác dường như chẳng có ý nghĩa gì. Tôi chưa từng gặp ai như vậy. Sakunami-kun không bao giờ dùng những từ ngữ thường dùng để nói với trẻ con khi trò chuyện với tôi. Thành ra lúc nói chuyện với Sakunami-kun tôi cũng không khép nép giữ lễ như khi nói chuyện với người lớn tuổi. Có vẻ như ngay từ lần đầu gặp nhau, giữa chúng tôi đã có một quy ước ngầm như vậy. Tôi quan niệm như thế về tất cả những mối quan hệ xung quanh mình. Kể cả việc mẹ và Sakunami-kun tái ngộ sau bao năm xa cách cũng vậy. Chuyện họ có một khoảng thời gian thân thiết với nhau nhờ khu vườn của ông đầu là tiền định. Chuyện bố mẹ gặp nhau và chia tay cũng là không thể tránh khỏi. Dường như có một sức mạnh to lớn nào đó đi đầu khiến các mối quan hệ giữa con người với nhau. Thứ uy lực đó lớn đến mức chúng ta không thể cưỡng lại. Nghĩ được như vậy sẽ dễ bằng lòng với mọi chuyện hơn. Tôi có thể từ bỏ và thôi không day dứt nữa đi đâu, những cơn sóng trong lòng cũng nhờ đó mà yên ả hơn.

“Làm gì có chuyện đó! Hôm hai mẹ con cháu chuyển nhà ấy, chú đã định nghỉ làm rồi. Nhưng nhìn vào phiếu ghi nhận chú liền giật mình nhận ra, mới nhờ vả để người ta đổi ca cho đấy! Hôm ấy nếu chứ không làm

theo ý mình thì đâu có ngày được ng ồi với Hina-chan thế này? Như Hina-chan cũng tự đi hỏi số điện thoại của chú còn gì. Mà cũng có phải ngẫu nhiên hai ta gặp nhau giữa đường r ồi cùng ng ồi lại ăn kem thế này đâu. Mỗi quan hệ giữa con người với nhau ra sao đâu do những nỗ lực của chính con người mà thôi!”

Sakunami-kun phản đối ý kiến của tôi như vậy.

“Cái từ nỗ lực ấy, cháu ghét lắm. Vì lỡ mà nỗ lực của mình không được đền đáp, rốt cuộc sẽ rất thất vọng.”

“Đừng nói thế. Hina-chan mà bu ồm cứ để chú an ủi cho!”

“Hừm, thế Sakunami-kun bu ồm thì ai an ủi cho nào?”

“Hiện giờ thì chẳng có ai cả.”

“Nói cho chú biết trước nhé, đừng có trông chờ vào mama cháu. Vì mama là chuyên gia cần được người khác an ủi mà!”

“Chú biết.”

Sakunami-kun nói khẽ r ồi nheo mắt. Cái kiểu nheo mắt của người bị cận thị khi tháo kính ra. Thỉnh thoảng Sakunami-kun hay làm thế. Dù chú ấy vẫn luôn đeo kính áp tròng. Tôi không thể lý giải nổi hành động đó biểu hiện đi đâu gì. Khi cần hãy cứ để Hina động viên Sakunami-kun, tôi muốn thốt lên như vậy.

Cứ mỗi lần nói chuyện bằng quơ kiêu đó, khoảng cách giữa tôi và Sakunami-kun dường như rút ngắn hơn. Còn giữa mẹ và Sakunami-kun vẫn luôn chỉ là những câu nói nhất gừng. Không phải hai người không quen trò chuyện với nhau. Tôi cảm nhận được bầu không khí giữa họ cũng tới độ không thể nào ép lại được. Họ gặp lại nhau đã một năm r ồi mà vẫn không có gì thay đổi.

Một chiều hè, vừa ở bãi biển về tôi bắt gặp hai người ng ồi uống trà Mugi lạnh và ngắm Semi Taro vờn một con ve.

“Semi, đừng làm thế! Khổ thân con ve s ầu!”

Mẹ nói nhẹ nhàng đến mức khó có thể nghĩ là mẹ thương con ve s ầu thật. Ngay lập tức, Sakunami-kun nhảy xuống vườn bế con mèo lên.

“Con mèo này giống Yoshida quá nhỉ?”

“Quá đáng! Semi còn vờn cả thần lẫn nửa cơ. Sao lại giống mình được chứ!”

“Yoshida đã có lần cắt cả đuôi thần lẫn r ồi đấy thôi. Chính mắt mình nhìn thấy. Nhưng nghe nói đuôi thần lẫn sẽ mọc lại nên mình cũng không ghê lắm.”

“Eo ời, cái đuôi mình cắt ấy, nó cứ ngoe nguẩy mãi.”

“Chắc ấy còn nhớ cái trò rắc muối lên ốc sên tr ần?”

“Sakunami-kun thấy hay hay liền bắt cả đồng v ề để mình chơi còn gì.”

“Ấy rắc cả đồng muối trắng như tuyết vào bọn sên. Đã thế còn cười nghiêng ngả, gai cả người.”

“Ừ, nhì ều muối đến nổi trông cứ như mắm ấy.”

“Từ đó trở đi mình không ăn nổi món mắm nữa. Tại ấy đấy, chịu trách nhiệm đi!”

Mẹ cười khúc khích r ồi phẩy phẩy chiếc quạt giấy trước ngực. Lọn tóc ở gáy mẹ khẽ bay bay. Sakunami-kun không nói gì, cứ đứng ngây nhìn mẹ, mặc con Semi Taro đang giẫy trên tay.

Thần lẫn, ốc sên ư? Đúng là dở hơi. Càng ngày tôi càng hay suy nghĩ tiêu cực như thế. Semi Taro quấy đập một h ồi, cuối cùng cũng vùng được khỏi tay Sakunami-kun r ồi rơi bịch xuống đất. Đúng lúc đó, con ve s ầu cũng đập cánh bay vù đi. Mẹ ngược nhìn theo, cười bảo:

“Chịu trách nhiệm thế nào, mình biết đâu được đấy.”

Sakunami-kun tiến một bước g ần v ề phía mẹ, nhưng r ồi chú dừng lại và đứng bất động. B ầu không khí quen thuộc giữa hai người chợt ùa v ề. Nó căng ph ồng đến mức không thể nào ấn xẹp. Mẹ thối vào đó một lời. Khẽ khàng và mong manh:

“Sakunami-kun chẳng thay đổi gì cả.”

Câu nói đó như một hiệu lệnh, chân Sakunami-kun bắt đầu cử động. Như để vá lại b ầu không khí căng ph ồng vừa bị xé toạc, Sakunami-kun quay trở lại hiên nhà r ồi ng ồi xuống.

“Yoshida cũng có khác gì đâu.”

Tôi ngạc nhiên thần thờ. Làm sao có thể được vậy nhỉ? Hai người không cùng nhau vui đùa ở khu vườn này đã ba mươi năm, mà lúc này vẫn

còn bị ma lực của nó cuốn hút hay sao?

Hồi nhỏ, tôi sợ đến thăm ông bà ngoại vì cảm thấy đây cứ như một ngôi nhà ma. Mùa hè, cây cối xanh um tùm tỏa bóng râm khiến nền đất luôn ẩm ướt. Sang đông, tất cả lại trằm mình dưới đất. Tựa hồ như ngoài con người ra còn có rất nhiều sinh vật khác cũng trú ngụ ở đó. Mùa xuân và mùa thu khu vườn rất yên bình. Những biến đổi của thời khắc cũng làm khu vườn biến đổi theo. Hoa nở, cây cỏ sinh sôi và tàn lụi. Lũ côn trùng sinh ra, chết đi rồi lại sinh ra. Đó chính là sức mạnh lớn lao mà tôi mơ hồ cảm nhận được qua các cuộc gặp gỡ và những mối quan hệ giữa người với người nảy nở từ đó. Trong mắt của một đứa sớm có phần nửa là người lớn như tôi, bầu không khí đầy ắp tâm trạng kia như thể đã bị phá tan chỉ trong chốc lát. Thế lực vô hình ngự trị ở khu vườn này cũng không còn nữa.

Tôi quay lại nhìn mẹ và Sakunami-kun, họ như vẫn đang đắm chìm trong thời thơ ấu. Họ nói chuyện chiết nước hoa thài lài và tưởng tượng về chuyện nhuộm móng tay sang màu tím xanh. Câu chuyện hoàn toàn gói gọn trong khu vườn. Trong những giây phút lắng đọng ấy, không hề có sự tồn tại của tôi và bố. Họ trở lại với chính mình ngày xưa, tận hưởng những giây phút đó như chưa từng trải qua những ngày tháng dài đằng đẳng không được sống bên khu vườn. Tôi bỗng hơi tủi thân. Không phải tôi muốn mẹ mãi đau buồn vì cuộc ly hôn, nhưng thế này thì nhanh quá. Những ngày cuối cùng gia đình tôi ba người còn sống với nhau, lúc nào mắt mẹ cũng ngân ngấn. Bởi mẹ mong lên vì chẳng thể nào khiến nước mắt trào ra. Vậy mà gặp Sakunami-kun là mắt mẹ ráo khô. Như thể nước mắt đã bốc hơi hết vậy.

“À, Hina-chan, về từ lúc nào thế?”

Bà đem thạch ra và gọi tôi. Mẹ và Sakunami-kun liền quay ra. Gương mặt hai người phản phát tâm trạng bối rối khi buộc phải trở lại cuộc sống hiện tại. Họ từng là đôi bạn thân, sau đó nổi người một phương, giờ mỗi người đều có mối liên hệ riêng với tôi. Tôi ngỡ xuống cạnh hai người.

“Hina-chan cháy nắng rồi kìa! Lại đi biển về hả?”

Sakunami-kun nói, nhưng chính chú ấy cũng cháy nắng đen thui.

“Anh trai bạn cháu chơi lướt sóng, cháu hay nhờ bạn ấy dẫn đi cùng. À, hay lần sau Sakunami-kun đi cùng cháu nhé. Gần lắm! Đi ô tô chỉ khoảng hơn hai tiếng một chút thôi!”

“Vào thứ Bảy chứ gì? Chịu thôi. Ngày mọi người bình thường nghỉ là ngày chú bận nhất mà.”

“Vậy bao giờ nghỉ hè, ta cùng đi nhé, hể khi nào chú rảnh đầu được.”

“Không được, Hina-chan, con phải ôn luyện thêm chứ. Trường còn là trường trực thuộc đại học, điểm kém quá là không lên đại học được đâu!” Mẹ đe ngay.

Phút chốc mẹ tôi bỗng trở lại thành một người mẹ bình thường. Vừa mới quay lại mối tình đầu, vậy mà...

“Tet-chan ở lại ăn tối luôn nhé!”

Sakunami-kun khéo léo từ chối lời mời của bà và đứng dậy. Chú không bao giờ ở lại ăn cơm cùng chúng tôi. Đã hai năm nay chú qua lại nơi này, nhưng chưa một lần quây quần cùng gia đình tôi. Kể cả những ngày đông lạnh buốt, Sakunami-kun cũng chỉ ngồi trên nệm với mẹ bên chiếc máy sưởi nhỏ sát hiên nhà. Thấy kính cửa bị mờ, chú liền đưa tay ra lau lớp hơi nước. Rồi chú quệt bàn tay ướt vào chiếc quần bảo hộ lao động. Cử chỉ đúng mực của một người đàn ông quên mang khăn mùi soa. Mẹ chỉ ngồi yên nhìn chứ không đưa chiếc khăn lau trên đĩa đặt trước mặt cho chú.

Với bọn chú, chuyển nhà là việc thường ngày, nhưng đối với khách hàng đó lại là sự kiện lớn, nên phải làm thật cẩn thận, Sakunami-kun nói. Khi ngồi với tôi chú hay nói chuyện công việc. Tôi cũng thích nghe những chuyện như vậy vì chúng có vẻ thực tế. Ngẫm lại tôi thấy mối quan hệ giữa Sakunami-kun và tôi chẳng giống chút nào với mối quan hệ của chú và mẹ.

Có lần chuyển nhà xong, chú còn được khách mời chụp ảnh kỷ niệm. Đôi khi chú còn được nhận thư cảm ơn của mấy đứa trẻ con. Những lần chứng kiến cảnh bạn bè bịn rịn trong giờ phút chia tay, chú cũng xúc động đến rơi nước mắt. Chưa kể những cô vợ vội vàng thu xếp đồ đạc đem trốn ngay sau khi chồng đi vắng, nơi chuyển đến có một cậu trai bao đang đợi sẵn. Xã hội có nhiều kiểu người. Nhưng xong việc là chú quên ngay. Nếu cứ nhớ hết đồng chuyện của khách hàng chắc phát điên mất!

Tôi thì lại nghĩ, riêng chuyện gia đình mình chắc hẳn Sakunami-kun vẫn để lại trong đầu. Bởi nhờ thế mà Sakunami-kun lại được thăm khu vườn này. Ở nơi đây không chỉ có mẹ, mà có cả thời thơ ấu của Sakunami-kun. Nếu nói việc chuyển nhà với người bình thường là sự kiện lớn, nhưng đối với Sakunami-kun chẳng phải cũng thế hay sao? Thay vì uống những vai

bia giải khát sau khi đi làm v ề mệt mỏi, giờ đây Sakunami-kun đang uống thứ nước ngọt cùng màu với nước chiết từ hoa thài lài năm xưa. Nhưng mẹ hay Sakunami-kun là người rót nước vậy? Tôi chỉ biết quan sát họ mà thôi. Chắc chắn không có chuyện họ chia sẻ thứ nước đó với tôi.

Đến kỳ nghỉ hè, Sakunami-kun lái xe đưa tôi ra biển. Anh trai bạn tôi không thu xếp được thời gian nên tôi cần người đưa đi. Bạn tôi mê lướt sóng, còn tôi lại thích ngắm cảnh bờ biển hơn. Đêm qua cô bạn ấy ngủ muộn, lên xe là ng ồi gà gật ở ghế sau, tôi ng ồi trên ghế phụ nói huyền thuyên. Tôi nhớ lại gương mặt lo lắng của mẹ khi tiễn tôi ra cổng. Tôi bối rối vì được mẹ quan tâm, nhưng cũng mừng khắp khởi trong lòng. Bởi không biết từ lúc nào, tôi đã rất muốn kéo Sakunami-kun ra xa cái khu vườn đó.

“Mama bắt đầu đi làm ở hiệu thuốc gần nhà đấy, Sakunami-kun biết không?”

“Ừ, có nghe r ồi.”

“Chú có nghĩ mama cháu kéo dài được không? Từ khi lấy bố đến nay mama chưa đi làm bao giờ.”

“Chắc không sao đâu, mẹ cháu có chứng chỉ dược sĩ r ồi mà.”

Vấn đề không phải ở đấy, tôi nghĩ. Mẹ là người dễ bị lung lạc. Trước mắt mà không có người giúp đỡ chắc mẹ không thể nào trụ được, mẹ đâu biết cách đối phó với những đi ều không hay xảy ra. Ở bên một người mẹ như vậy tôi đã học được cách xoay xở để chấp nhận được mọi chuyện. Tôi luôn tự bảo mình phải nhìn vào thực tại. Tôi không bị sốc với chuyện bố mẹ ly hôn cũng là vì vậy. Dù có ở xa, đối với tôi bố vẫn là bố, không có gì thay đổi. Tôi đi học đại học cũng là bố cho ti ền. Tôi trưởng thành không cần nhờ ai phải chăm chút. So với mẹ, tôi mạnh mẽ hơn nhi ều. Tôi đã tự vượt qua được rất nhi ều vấn đề chính là nhờ cách suy nghĩ này.

“Đến giờ Sakunami-kun vẫn yêu mẹ cháu à?”

“Lại chuyện đó sao?”

Sakunami-kun ngó sang tôi ra vẻ ngạc nhiên. Từ sau lần tôi nhắc đến mối tình đầu của họ, h ể tôi cứ đề cập đến mối quan hệ giữa hai người,

Sakunami-kun đầu lảng sang đê tài khác. Những lúc đó tôi thường bậm môi tức tối. Tôi có quyền được biết chứ! Bởi vì khi bước ra khỏi khu vườn, tôi còn thân thiết với Sakunami-kun hơn mẹ nhiều. Bởi vì khi ấy, chúng tôi đều là những người sống rất thực tế.

“Mà này, hơn bốn mươi tuổi người ta vẫn có thể yêu à?”

“Gì thế? Tự dừng lại...”

“Cháu hỏi thì chú cứ trả lời đi đã!”

Sakunami-kun trầm ngâm một lúc mới trả lời: “Có thể lắm chứ!”

Sakunami-kun nghiêm túc đến mức tôi cụt cả hứng.

“Không thể nào tin được.”

“Lúc bằng tuổi Hina chú cũng không thể tin được. Lúc đó cứ nghĩ hơn bốn mươi tuổi mình sẽ đi ầm tĩn và thành người lớn hẳn hoi. Nhưng mà trên thực tế mình vẫn ngốc như vậy. Cứ thế này, chắc phải đợi đến lúc thành ông già mới khôn ra mất. Nhưng chỉ e đâu có thành một ông già chú vẫn chẳng có gì thay đổi. Đáng lẽ phải làm một người đứng tuổi cho đúng nghĩa, vậy mà...”

“Thế là càng già càng thiệt à?”

“Cũng không hẳn thế. Người ta bảo mỗi tuổi lại có một khả năng khác nhau đấy.”

Nói rồi Sakunami-kun đưa tay ra vò vò tóc tôi. Khi lấy ra chiếc gương nhỏ mang theo để sửa lại mái, tôi thấy đầu mình còn nếp tóc rối từ lúc mới ngủ dậy. Mình vẫn là trẻ con, tôi nghĩ.

Đến nơi, cô bạn tôi đi lấy đồ lướt sóng gửi sẵn ở nhà người quen và biến ra biển. Lúc về, bạn ấy lại nhờ luôn người quen đó chở giúp vì họ tiện có việc phải lên Tokyo.

“Hina-chan không chơi lướt sóng à?”

“Hôm nay cháu thôi, kéo đê Sakunami-kun lại một mình hơi tội nghiệp.”

Hai chú cháu chọn chỗ sóng lặng để bơi và nhảy sóng. Chơi đến mệt mới lên bờ cát nằm nghỉ.

“Tắm ở đây thích quá!”

,

“Ừ, mà xung quanh lại không có nhà cửa gì cả.”

“Sakunami-kun có thích biển không?”

“Thích, nhưng lâu lắm rồi không đi. Ký ức của chú về biển chỉ là những tuýp dầu chống nắng màu vàng lẫn lóc trên bãi cát mà thôi. Chắc hẳn đó chú bằng tuổi Hina-chan đấy!”

“Tuýp dầu chống nắng màu vàng á? Đó là loại gì vậy?”

“Hình như là của Shiseido. Loại ấy ra đời trước cả dầu chống nắng Coppertone hay sao đó.”

“Từ khi chưa có dầu Coppertone sao? Không thể thế được. Tận thời xa xưa ấy cơ à?”

Sakunami-kun ngạc nhiên, chăm chăm nhìn tôi như muốn nói rằng, đó là đi đâu mà chú không ngờ đến.

“Cháu nói đi đâu gì không hay à?”

“Không, chú vừa nhận ra rằng tuổi tác chúng ta cách xa nhau quá.”

Thi thoảng những đụn cát được gió vun thành sóng lấp lánh lên trong ánh mặt trời. Sakunami-kun im lặng ngẩn ngẫm những người nhảy sóng đằng xa. Tôi biết có hai loại người thường hướng mắt ra biển. Đó là những người hướng về hiện tại và những người nhìn về quá khứ. Phải chăng Sakunami-kun đang nhớ đến một bãi biển xa xưa nào đó? Nếu vậy, tôi muốn kéo chú quay trở lại. Tôi muốn Sakunami-kun cũng nhìn vào cái mà tôi đang nhìn, cả hai đã cất công cùng nhau đến nơi này cơ mà. Hơn nữa, chúng tôi còn đang ở cùng dưới cái nóng của một mùa hè.

Hồi nhỏ năm nào bố mẹ cũng dẫn tôi ra biển và trọ ở nhà nghỉ của công ty bố. Chúng tôi nổi da gà trước những con sò màu tím bầm đậy trên đá, rùng mình khi chạm phải những con sứa biển và trầm trồ vì ở biển có nhiều sinh vật kỳ lạ đến thế. Khi đó, tôi không có quá khứ cũng như hiện tại. Những thứ nhìn được, chạm vào được và sờ thấy được là tất cả đối với tôi. Ở đó có cả bố mẹ. Rốt cuộc, tôi đã mất đi mùa hạ với những chuyến cả gia đình đi biển, nhưng tôi không nuối tiếc. Mùa hạ đã qua chỉ là mùa hạ của tôi thời thơ ấu, chứ không phải là của tôi lúc này.

Biển của tôi hiện giờ đang ở đây. Biển tuần trước tôi đã ngắm giờ đây không còn là của tôi nữa và biển mà tuần sau có thể tôi sẽ đến ngắm lại chưa phải là của tôi, Bây giờ và ở đây. Những con sò màu tím và sứa tôi

từng thấy trước kia giờ không có ở đây. Cả bố, cả mẹ cũng không. Thay vào đó có một người đàn ông đang lúi thúi ra biển, những chùm rong biển mới vớt và Sakunami-kun. Tôi thích thú ngắm cảnh biển trước mắt. Nhưng trong tương lai đâu có hoài niệm về thời khắc này, tôi dám chắc rằng mình không bao giờ muốn quay trở lại. Bởi nhớ về quá khứ luôn khiến ta cảm thấy mình đã mất đi một điều gì đó. Cũng giống như gia đình thân thiết từng cùng nhau dạo bộ bên bờ biển nay đã không còn.

“Sakunami-kun yêu mẹ của ngày xưa đúng không? Thế giờ không còn thích mẹ nữa à?”

“Không, đâu phải thế. Chú thích Yoshida của bây giờ hơn ấy chứ!”

“Không phải! Cả hai toàn nhớ về nhau thuở nhỏ thôi!”

“Cháu thấy thế à?”

“Thấy rõ là đang khác!”

Sakunami-kun thở dài.

“Hina-chan không hiểu rồi. Người chú nhìn không phải Yoshida hồi nhỏ, mà là cô ấy bây giờ. Lúc đã có tuổi rồi, cô ấy còn hấp dẫn hơn hồi xưa rất nhiều. Mẹ cháu có lẽ cũng mệt mỏi nhiều rồi. Trên má không còn nét mũm mĩm dễ thương của trẻ con, mà là những nếp nhăn. Nhưng mẹ cháu vẫn giữ lại cho chú một nơi để quay về. Chú muốn trở lại đó một lần nữa.”

“Nếu trở lại được, vậy chú sẽ làm gì?”

“Chuyện đó thì...” Sakunami-kun nhún vai. “Có khi là nhờ người ta gọi chú bằng tên Tet-chan một lần nữa.”

“Thế nghĩa là trở lại mối tình đầu rồi còn gì?”

Bất ngờ Sakunami-kun véo vào má tôi. Sao chú mạnh tay thế! Tôi kêu toáng lên. Có phải cháu vụng về nhiều quá nên chú bức không? Sakunami-kun chỉ xoa đầu tôi và cười.

“Chuyện người lớn trở lại với mối tình đầu, rốt cuộc chẳng phải vì mục đích bầy bạ hay sao?”

Tôi thấy xấu hổ với chính mình vì đã nói những lời ấy. Trong tương tượng, hình ảnh hai người tôi vẫn đứng ngoài quan sát như được phủ lên một tông màu hoàn toàn khác. Tôi chống khuỷu tay nghĩ, à, hóa ra là vậy. Không chừng bọn họ không muốn trở lại thời trẻ con trong sáng, mà là

đang cố để tiến tới mấy trò bày bạ của người lớn. Lại có thể sử dụng kỷ niệm theo kiểu đó sao? Thật bày bạ, tôi nghĩ. Bất giác tôi nhớ đến những cậu con trai mình từng có quan hệ, nhớ đến những việc đã làm với họ khi cả hai không còn một mảnh vải trên người, nhớ đến những chiếc quần sịp của họ và cả những động tác ấy... Nếu so những trò đó với quan hệ của mẹ và Sakunami-kun thì bày bạ có là gì... Không chừng mối quan hệ này sẽ kết thúc một cách buồn tẻ.

“Thế Sakunami-kun đã hôn mama lần nào chưa?”

Có vẻ như Sakunami-kun không định trả lời, tôi phải hỏi đi hỏi lại mấy lần.

“Sakunami-kun không trả lời là Hina tự tử chết đấy!”

"Đừng làm thế!

“Hina sẽ nhảy xuống biển, uống no nước rồi chết luôn.”

“Hina-chan bơi giỏi thế, không chết được đâu!”

“Thế Hina nhờ người đang lướt sóng kia đem Sakunami-kun ra vớt ngoài biển nhé?”

Nói rồi tôi đứng dậy, nắm lấy tay của Sakunami-kun kéo đi, nhưng chú liền dùng sức giằng ngược lại làm tôi ngã dúi xuống ngay gần đó.

“Chú chỉ hôn mẹ Hina có một lần thôi!”

“Ở đâu?”

“Ở căn nhà nhỏ trong vườn ấy. Sau đó chú không qua đó nữa. Rồi cả hai cũng không gọi nhau là Tet-chan và Sayo-chan nữa. Chú ghét luyện chữ, nhưng rất thích khu vườn đó. Từ khi vào cấp II, chú lại hứng thú với căn nhà nhỏ đó hơn khu vườn. Bây giờ chú thấy nó trông xinh xinh, nhưng hồi ấy cứ sợ.”

Tôi liền nhớ đến lớp học dạy thư pháp của bà, nơi có nhiều cây cối bao quanh đến mức cả vào mùa hè cũng rất âm u. Phải chăng cả mẹ tôi lẫn Sakunami-kun đều muốn quay lại nơi ấy để làm lại từ đầu? Đó sẽ là một quan hệ mới, không phải là mối tình đầu mà tựa tựa thế nhưng vẫn có nét mới lạ.

“Hina không biết phải nhìn quan hệ của mama với Sakunami-kun thế nào nữa.”

“Cứ giữ nguyên thái độ như trước cũng được chứ sao? Chuyện này đâu có gì to tát. Ba mươi năm trời còn không có gì nữa là...”

Sakunami-kun đưa tay ra phủi cát trên người tôi.

“Hina-chan đừng lo, Sakunami-kun không định làm gì với Yoshida đâu. Giờ đâu có còn là trẻ con mà canh chừng xem khi nào căn nhà nhỏ không còn ai nữa để chui vào?”

Vẫn là trẻ con đấy, trong đầu tôi bật ra một câu như vậy. Tôi muốn được gọi Sakunami-kun là Tet-chan. Sakunami-kun gọi tôi là Hina-chan, vậy tôi cũng có thể gọi Sakunami-kun là Tet-chan được chứ.

Trước khi mặt trời đứng bóng, chúng tôi trở lại khu đất trống nơi để xe ô tô. Trên đường, ở cạnh chiếc Volvo, có mấy cậu con trai đang tráng người bằng nước sạch từ các can lớn được chở đến. Một trong số đó gọi tôi. Đó chính là anh chàng dạy lướt sóng, tôi chạy lại gần chào anh ta.

“Hinako, sao tới đây mà không gọi anh?”

“Em không để ý thấy anh.”

Anh ta ngó Sakunami-kun đang đứng ở xa rồi nói oang oang.

“Lão già kia là ai đấy? Lúc trước thấy hai người cứ đi sát với nhau. Không được đâu! Chẳng hợp với Hinako chút nào!”

“Nếu thấy em trước anh phải gọi chứ?”

“Vì thực tình, anh khó chịu với lão già xấu xí kia.”

“Anh mới là lão già ấy! Đồ bạch tuộc!”

“Hả?”

Tôi bỏ anh ta lại với gương mặt sững sờ và lại gần chỗ Sakunami-kun. Mong là Sakunami-kun không giận khi nghe đoạn nói chuyện vừa rồi. Tôi liếc sang thăm dò, nhưng Sakunami-kun không nói gì, chỉ giục tôi lên xe.

“Sakunami-kun, Hina xin lỗi!”

“Sao Hina-chan phải xin lỗi. Sakunami-kun đúng là một lão già còn gì!”

Sakunami-kun nói và leo lên xe rồi cởi áo phông ra. Tấm lưng trần đỏ ửng lên vì cháy nắng. Người Sakunami-kun chỉ có những chỗ hở ra khi mặc đồ bảo hộ lao động là bị đen. Đúng như gã thanh niên kia nói, trông thật xấu xí làm sao. Tự dưng nước mắt tôi trào ra.

“Ôi Hina-chan sao thế? Sao thế?”

Sakunami-kun vội vàng lại gần, ôm lấy vai và ngó vào mặt tôi. Trong thoáng chốc đó, bốn mắt chúng tôi giao nhau. Đuôi mắt Sakunami-kun chảy xuống, như thể tại đáy sâu trong lòng, chú vô cùng bất lực. Tôi không sao ngăn được nước mắt. Một lão già! Thật đáng thương làm sao. Nhưng khi nghĩ đến ai đó và thấy họ đáng thương làm sao cũng có nghĩa mình rất yêu mến họ.

Trên đường quay về Tokyo, tôi vẫn khóc mãi không thôi. Thi thoảng Sakunami-kun cũng ngó sang nhìn, nhưng không nói gì. Mãi khi về đến nhà và cho tôi xuống, chú mới mở miệng:

“Khóc xong đã thoải mái hơn chưa?”

“Cũng đỡ phần nào.”

Tôi xấu hổ khùng khiếp. Như thể chống lại cảm xúc ấy, mặt tôi đành lại.

“Nén nước mắt lại không tốt cho sức khỏe đâu. Lúc nào muốn khóc cứ nói với chú. Chú sẽ giúp Hina-chan khóc bất cứ lúc nào!”

“Bằng cách nào?”

“Dẫn Hina-chan ra biển và để mấy thằng oắt con kia trêu là lão già.”

“Ngốc quá! Không có chuyện vì thế mà Hina khóc đâu. Sự thực là thế mà.”

Để mặc tiếng cười phía sau lưng, tôi bước ra đóng sầm cửa xe lại. Hai tiếng còi vang lên liên tiếp và Sakunami-kun phóng xe đi. Tôi quay lại dõi theo bóng chiếc xe nhỏ dần và tự nhủ thầm. Mình sẽ là người chở che cho Sakunami-kun. Lần sau lũ láo toét đó mà dám nói xấu Sakunami-kun nữa, nhất định mình sẽ là người an ủi chú ấy.

Vừa kéo cửa ra vào, tôi bắt gặp con Semi Taro đang ngẩn ngơ ở góc vườn. Tôi thích thú với bộ dạng ra vẻ không-được-quấy-rầy-ta-vào-lúc-này của con mèo. Tôi nhẹ nhàng đi vào căn nhà nhỏ trong vườn. Sau khi biết chắc không có ai trong lớp học thư pháp tôi mới quay lên hiên nhà chính ngẩn ngơ. Mình mấy tôi mỗi như. Hôm nào đi biển về cũng vậy. Nhưng tôi lại rất thỏa mãn, cơ thể rã rời khiến tôi có cảm giác mình đã làm được điều gì đó.

Vừa lau ván sàn ngoài hiên nhà, tôi chợt nghĩ có lẽ với Sakunami-kun hồi ấy, giữa căn nhà nhỏ với hiên nhà là một khoảng cách rất lớn. Không thể tới căn nhà ấy nếu không vượt qua hàng cây cối và lũ côn trùng. Tôi cố

tưởng tượng ra hình ảnh một đứa trẻ. Nó có đôi má lúm đờng tiền và luôn mỉm cười, nhưng lại không xinh xắn chút nào. Nghĩ lại mới thấy, kể từ lần đầu biết yêu người khác giới, tôi đã bao giờ suốt mướt thế này đâu. Chưa bao giờ tôi khóc trước mặt người khác nhiều đến vậy. Chỉ cần nhớ lại cũng đủ xấu hổ quá chừng. Nỗi xấu hổ ấy gợi lên hình ảnh những con sóng cao ở đằng xa, những hòn cuội lẫn lóc trên bãi cát và vầng mặt trời nóng bỏng chiếu sáng lóa cả bầu trời. Ở đó có cả Tet-chan, nhưng là một Tet-chan khác hẳn với Tet-chan ở khu vườn này. Tôi ngây ra trước cảnh tượng ấy, đến mức không thèm đưa tay lau dòng nước mắt đang lăn chã rơi. Nước mặn chảy vào miệng tôi. Nó không giống nước biển mà tôi đã nếm hồi xưa. Ngay cả cho đến bây giờ, vào giây phút này đây tôi vẫn không tin là mình có một bờ biển muốn quay về.

Semi, không được mang ve vào nhà. Tiếng mẹ vang lên. Khu vườn của mẹ, còn biển là của tôi. Tôi không còn nghĩ rằng những thứ trời ban đó đều là tiền định nữa. Cả khu vườn và biển đều do con người tạo ra. Thậm chí vị mặn hay ngọt cũng đều do con người tự ý thả vào. Mẹ và Sakunami-kun có thứ nước màu tím xanh chiết từ hoa thái lái, còn tôi, tôi có nước biển màu xanh đậm trong nắng hè. Nó sẽ còn lại mãi trong tôi. Nó đã trở thành “khu vườn” của riêng tôi. Không ai có thể vào được. Hay vì tôi không muốn cho ai vào chăng?

“Hina-chan về rồi đấy à? Mà con làm gì ở đấy thế? Thấy muộn nên mama lo quá, vậy mà con thì...”

Mẹ vừa ôm Semi Taro vừa nhón chân bước tới trên những phiến đá. Mẹ ấn nhẹ vào vai khi tôi định đứng lên và ngẩng xuống bên cạnh.

“Có chuyện cần nói với con đấy! Hôm nay papa con gọi điện đến hỏi con định học đại học thế nào? Nếu định thi trường khác, con có thể về nhà papa ở. Tùy theo địa điểm trường ở đâu.”

“Papa nói gì vậy? Giờ mà papa còn nói thế. Chẳng phải papa đang sống cùng người phụ nữ khác hay sao?”

“Ừ thì, mama cũng bảo papa đây không phải chuyện đùa. Không có Hina-chan ở đây, mama buồn lắm!”

“Mama có Sakunami-kun rồi còn gì?”

“Tet-chan không phải người như vậy đối với mama.”

Giữa những bóng cây nhuộm thẫm màu hoàng hôn, một chú ve kêu vang lên rồi vù bay đi. Semi Taro kêu meo meo cố trườn thoát khỏi tay mẹ. Mẹ liền chạy theo để ngăn con mèo khỏi vờn bắt lũ ve. Còn tôi ngẩng đầu tưởng màu nước biển của mình và đợi chiều buông. Tôi vẫn nghĩ, nếu có chuyển đi đâu đó, thế nào mình cũng sẽ nhờ Sakunami-kun. Trong tôi có một khu vườn trải rộng khắp Thái Bình Dương. Vậy mà một mối tình đầu để có thể trở về lại không có.

Tổ ấm

Không rõ đó là loài chim gì, chỉ biết nó luôn giấu mình ngoài cửa sổ kêu yun, yun, yun. Cứ hề nghe thấy tiếng kêu đó, tôi đều quay ra theo phản xạ tìm Mako. Tôi tưởng rằng Mako đang gọi mình. Tuy chẳng còn trẻ trung gì, tôi vẫn để Mako gọi mình bằng cái tên kiểu trẻ con là Yun-chan. Tất nhiên, trước mặt người khác, tôi bảo cô ấy gọi mình là Yuji. Tôi không muốn người ngoài thấy rằng, dù đã lấy nhau được năm năm mà chúng tôi vẫn như đôi vợ chồng mới cưới. Cả trước mặt bố mẹ cũng vậy. Nếu biết chúng tôi gọi nhau thân mật theo kiểu gì, một người vốn là dân lao động như bố tôi chắc chắn sẽ ngạc nhiên và tỏ ra khó chịu. Bố mẹ tôi đều nghĩ Mako yếu ớt và trẻ con. Dù vậy họ tuyệt nhiên không ghét bỏ gì cô. Đôi khi họ cũng nói gì đó gay gắt. Nhưng sau đó lại xuê xoa ngay. Có lẽ vì Mako cũng kiên nhẫn lắng nghe, nên họ chẳng thể nào lạnh lùng mãi được. Lần nào bị mắng, Mako cũng đứng ngây ra một chỗ. Chân cô run run như đứa trẻ mới chập chững tập đi những bước đầu tiên. Tôi nói khe khẽ, Em lại đây, lại đây rồi anh cho cái này. Cô liền ngược nhìn tôi và gọi, Yun-chan. Tôi không sao rời mắt khỏi hình dáng Mako vừa liên tục gọi tên tôi vừa lần bước đi tới.

Lần đầu tiên tôi gặp Mako là khi tới làm vệ sinh bể nước thải dưới tầng hầm của một tòa nhà nhỏ, Tôi phải dùng máy bơm hút hết phần bùn lắng đọng, sau đó mới làm sạch bể chứa. Nắp bể chứa ấy nằm trong quán rượu tại tầng hầm số 1 nơi Mako làm việc.

Chủ quán rượu yêu cầu chúng tôi làm vệ sinh bể ngoài giờ kinh doanh của quán. Ông ta bảo Mako ở lại chờ để mở khóa cho chúng tôi và đứng canh ở đó. Cô tỏ vẻ ngạc nhiên và chăm chú quan sát chúng tôi làm việc. Bình thường không ai biết rằng, chỉ cần tháo tấm gỗ dưới ghế ở quầy

rượu sẽ hiện ra một cái hố sâu đen ngòm. Chủ quán có nghĩa vụ phải cho vệ sinh bể sáu tháng một lần. Trong đó bồn kinh khủng, mở nắp ra là một đàn ruồi bọ và xú khí bay lên. Chắc những ai cho rằng cứ nước là phải sạch khi gặp cảnh tượng đó sẽ cực kỳ buồn nôn. Nước đã qua sử dụng rất bẩn. Nhất là khi nước không có đường thoát và đọng lại một chỗ thì thật khủng khiếp. Hồi mới làm công việc này, lúc nào tôi cũng bức xúc vì cái mùi đó, người nôn nao, không làm việc được. Kỳ lạ thay, không biết từ bao giờ tôi dần có suy nghĩ mình đang làm một việc đầy ý nghĩa đâu có phải bì bõm trong bể hay hút nước thải ra ngoài. Rất khác với cảm giác mãn nguyện khi làm vệ sinh một bể nước sạch, công việc này khiến tôi vô cùng hài lòng vì đã tạo ra được không gian sạch sẽ cho cái bể nước thải hôi hám. Mặc dù sáu tháng sau bể nước lại bẩn như cũ. Số phận của các bể nước thải chỉ có thế. Đâu phải hao tổn công sức cho những thứ bẩn thỉu như vậy, dần dần tôi dần có cảm giác mình là một người vĩ đại, có khả năng sáng tạo những tác phẩm nghệ thuật. Nếu biết tôi nghĩ thế, chắc thế nào bố cũng bảo, Thôi, con đừng viễn vông nữa. Bởi vậy, tôi chỉ luôn thầm nghĩ và tự khoai chí một mình: Mình là một nghệ sĩ chuyên sáng tạo ra không gian sạch đẹp tại những nơi mà người ta coi là bẩn thỉu, là người đợ những thứ bị người ta làm cho ô uế và cải tạo chúng thành không gian tinh khiết hoàn hảo.

“Lúc ấy nhìn Yun-chan như mặc bộ quần áo của các nhà du hành vũ trụ ấy.”

Mako có vẻ rất xúc động khi nhìn cảnh tôi chui xuống bể nước thải. Cô cười bảo, Em chưa thấy ai dũng cảm thế bao giờ. Có vẻ như Mako rất tán phục hành động và cử chỉ của tôi. Từ khi biết tôi, Mako mới vỡ ra thêm được rất nhiều đi ầu. Tôi không thể không tự hỏi, làm sao mà từ một người chẳng biết gì như trước đây, cô có thể thành người như bây giờ.

Xong việc, tôi quay lên cửa hàng để dọn những mảnh nilon rải dưới ống dẫn nước bẩn ra ngoài, Mako xắn tay áo lên định giúp. Nhưng thực ra mà nói, cô chỉ làm vướng chân vướng tay hơn mà thôi. Để người không quen việc làm, nhờ đâu lại dây nước bẩn ra nhà, chỉ e khách hàng sẽ phàn nàn. Thế nên, tôi gắt lên yêu cầu cô dừng lại. Không biết vì muốn thu hút sự chú ý của tôi hay vì xấu hổ mà Mako cứ ngẩng đầu ra đó. Cơ thể cô chùng xuống. Sao phải buồn đến thế nhỉ? Tôi sợ mình đã làm đi ầu gì không hay, nên chỉ ra hiệu cho nhân viên là đã xong việc, rắc thêm thuốc sát trùng vào bể rồi thu dọn ra về.

Cô bé ấy trông cứ ỉu xiu thế nào ấy, thế thì sao làm ở quán rượu được. Trên đường về bác Nakagoshi làm cùng công ty nói vậy. Tôi tỏ vẻ đồng tình và nghĩ, không biết cô gái ấy có trụ lâu được với công việc này không? Hình ảnh cô gái có thân hình mỏng mảnh và nụ cười ngu ngơ cứ như chưa qua tuổi dậy thì ấy, không biết từ lúc nào đã đọng lại trong tôi.

Công ty Matsumoto do bố tôi lập nên cách đây ba mươi năm, trở thành doanh nghiệp có tư cách pháp nhân đã được gần hai mươi năm. Đó là một công ty nhỏ, dưới bố chỉ có năm nhân viên, tính cả tôi, nhưng công việc khá nhiều và lĩnh vực hoạt động cũng khá rộng. Công việc đương nhiên bao gồm làm vệ sinh bể nước thải ở những nơi như lần đầu tiên tôi gặp Mako, ngoài ra còn có nhiều việc khác như làm sạch bể trữ nước hay bảo dưỡng thiết bị lọc. Sau này sẽ là tôi phải thừa kế công ty. Đáng lẽ ra anh trai Yuichi của tôi mới là người thừa kế. Nhưng anh luôn bắt đầu quan điểm với bố. Cuối cùng anh bỏ nhà ra đi. Trước khi bị tan xác bởi đồng thuốc khử độc ấy, nên nghĩ lại thì hơn, em trai ạ. Đó là câu nói cuối cùng của anh trước khi bỏ đi. Bố tôi không nói một lời nào về việc đó. Ông chỉ bảo, chẳng có việc gì cho những đứa chỉ thích an nhàn. Đúng là công việc này liên hệ với hiểm nguy vất vả, chứ không phải cứ đúng giờ phải tới làm và đúng giờ là ra về như công việc bình thường. Nhưng có vẻ anh không nhìn nhận công việc này như tôi. Từ xưa anh đã thích mày mò sáng tạo, thích cả chơi nhạc. Vậy nhưng anh không thấy được giá trị tương tự trong công việc này. Anh thật ngốc làm sao. Nhưng cũng rất có thể vì bố tôi đã lên lớp anh quá nhiều về niềm tự hào của ông, khiến anh bội thực và chẳng thể soi ra nổi ở nó có điều gì hay ho nữa. Nhờ vậy, tôi lại được tự do xây dựng một góc riêng cho mình. Kể ra cũng hơi kỳ cục.

“Lúc Yun-chan xuất hiện ở quán rượu, em cảm giác là lạ như có gì đó ngọt ngào tan ra trong miệng ấy!”

“Đến mức phát bu ồm ngủ lên phải không?”

Mako cười khúc khích. Cô rất thích những thứ ngọt và mềm. Khi đưa những thứ ngọt như kem vào miệng, cứ thấy ngon là cô bu ồm ngủ đến díp

cả mắt.

“Lúc đó em đâu có buồn ngủ. Em chỉ buồn ngủ khi đã ăn thật nạp thôi.”

Ý của Mako là, không chỉ ngọt là đủ đâu, mà còn phải tính đến cả lượng nữa. Lượng ít cũng không được. Cô bảo phải cho vào đây miệng đến gần tắc thở mới thích. Chỉ đến khi lượng đó bao chiếm hết vòm miệng cô mới cảm nhận được vị ngon và thấy buồn ngủ. Người thích uống rượu như tôi chỉ thấy món kem ngọt đến nổi cả gai ốc mà thôi.

Lần thứ hai thực ra tôi chỉ tình cờ đến quán rượu Mako làm việc. Hồi cấp III, tôi từng tham gia câu lạc bộ kiếm đạo. Hôm đó tôi đi mừng tân gia với vợ chồng người bạn, vốn cũng ở trong câu lạc bộ. Nhà mới của họ cách không xa quán rượu nơi Mako làm là mấy. Lâu lắm mới gặp lại, đám chúng tôi nói chuyện mãi không dứt, liền rủ nhau ra ngoài uống tiếp. Chúng tôi cuốc bộ qua khu phố san sát của hàng trong trạng thái ngây ngất men rượu. Khi đi quá quán đó tôi bỗng nhớ lại cô gái trông buồn buồn mà mình gặp lần trước. Thấy tôi định đi vào, một người bạn kêu lên, Ông biết quán đó à? Tôi gật đầu.

“Quán này có một cô gái trông buồn buồn.”

Mấy cậu bạn rất ngạc nhiên khi tôi muốn vào đó chỉ vì thế.

“Buồn buồn có cái hay riêng đấy chứ. Thời nay bọn con gái đã lắm đi đâu lại còn đánh đá nữa!”

Tôi nói vậy, và theo cầu thang xuống khu tầng ngầm mặc kệ đám bạn phản đối. Dù kêu ca, nhưng họ vẫn tặc lưỡi xuống theo tôi. Khi mở cửa quán, tôi thấy Mako đang đứng trong quầy rượu, cô dùng tay lau cốc nhìn tôi. Đúng như cô nói, lúc đó tôi thấy mình mới thật ngọt và mềm làm sao.

Chưa kịp nói với Mako lời nào tôi đã phải thôi vì mấy cậu bạn nhao lên đòi hát karaoke. Tôi cố chọn ghế xa chỗ hát karaoke, nhân thể đến gần quầy rượu nói chuyện vu vơ với chủ quán. Từ sau hôm vệ sinh bể nước thải, tôi cũng có gặp lại ông vài lần. Thỉnh thoảng tôi lại quay sang phía Mako, cô khi thì rửa chén bát, khi thì lau bàn. Đến khi không còn việc gì làm nữa, cô đứng dựa vào giá rượu bên thềm, tuyệt nhiên không chêm lời nào vào câu chuyện của chúng tôi. Khi mời rượu, cô cũng chỉ rón rén đưa chén ra, nhấp môi chút ít và để lên kệ trên quầy. Cuối cùng không biết có phải do hết giờ làm mà cô mất hút từ lúc nào không hay.

“Cô gái làm thêm vừa xong ấy, có vẻ hiền lành nhỉ?”

Ông chủ nhún vai:

“Xin lỗi vì trông nó không được tươi tỉnh lắm. Người quen nhờ vả nên tôi đành nhận nó vào dạy bảo. Nhưng đang tính xem có lý do gì cho nó nghỉ luôn vì sắp có người mới rồi. Nó cũng bất hạnh, nhưng cái sự buồn lại cứ trưng hết ra mặt, chẳng có chút sinh khí nào cả.”

“Cô ấy có gì mà bất hạnh vậy?”

“Tôi cũng chỉ biết thế, chứ chuyện của người khác biết chỉ thêm một người. Ngoài chuyện của khách hàng ra tôi chẳng muốn nghe chuyện gì khác.”

Tôi rất có thiện cảm với chủ quán vì ông nói chuyện thẳng thắn. Nhưng còn chuyện của Mako, không hiểu cô đã gặp phải những gì. Tự dưng tôi tò mò muốn biết cho bằng được. Tôi cũng không thể lý giải được tại sao mình lại để tâm đến cô, một người hầu như chưa từng nói chuyện. Duy chỉ có một điếu là ngay từ đó tôi đã có một dự cảm rằng, cô gái ấy sẽ giúp tôi thỏa mãn điếu gì đó mà chính bản thân tôi chưa thể nhận ra. Không hiểu có phải do trực cảm không, tôi bắt đầu qua lại quán rượu ấy nhiều lần. Đến lúc không có chủ quán, tôi dò hỏi Mako từng chút, từng chút về những khó khăn cô đã phải trải qua. Ban đầu Mako chỉ im lặng và trả lời qua quýt, nhưng dần dần cô bắt đầu chịu tâm sự về bản thân.

“Bố em nghiện rượu, ra ra vào vào bệnh viện suốt, không giúp gia đình được gì cả. Chỉ còn mẹ em làm phục vụ ở khu tập thể dành cho người độc thân của một công ty. Gia đình em lúc nào cũng nghèo túng. Từ nhỏ em đã bị bố xâm hại tình dục. Ngày nào em cũng nơm nớp lo sợ và chống đối trong vô vọng. Một hôm, mẹ phát hiện ra chuyện đó, bà liền mắng chửi ông ta thậm tệ. Mẹ lao đến liền bị bố đánh tới tấp đến ngất đi. Em trai em xông vào định can, vác dao ra để dọa, không may đâm chết bố. Đêm đó, trong tối cùng đau khổ, mẹ thất cổ giết em trai em. Bà cũng định giết cả em, nhưng em chống trả trốn thoát được. Lang thang suốt một đêm trong hoang mang, sáng hôm sau về nhà, em thấy mẹ đã thất cổ tự vẫn. Em hoảng loạn không biết làm sao, cứ đó ngơ ngác với ba xác chết trong mấy ngày liền. Cuối cùng có người hàng xóm phát hiện ra báo cảnh sát và cứu em.”

Tôi không khỏi kinh hoàng. Một chuyện tưởng như chỉ có trong phim chẳng lẽ lại là thực?

“Chuyện là thế đấy. Không biết em nói ra thế có phiền anh không?”

“Không sao. Chính anh muốn biết mà.”

Hai má Mako ửng hồng. Đó là lần đầu tiên tôi nhìn rõ được là có máu chảy trong cơ thể cô. Tôi cứ chăm chăm giương mắt vì trông cô rất lạ.

“Nhưng em nghĩ dù mình có trải qua những chuyện như vậy cũng không sao. Như thế mình mới an lòng được. Chuyện gì cũng có lý do riêng và chúng đều có ảnh hưởng lẫn nhau.”

“Chuyện gì cũng có lý do riêng...”

“Thật lòng mà nói, em chẳng nghĩ ngợi gì nhiều đâu. Chẳng có lý do đặc biệt mà tâm tư lúc nào cũng nặng nề, không biết có cái gì cứ tắc nghẽn trong lòng. Em không hiểu được. Gần đây em thường nghĩ những chuyện xảy ra trước kia không chừng chỉ là mình tưởng tượng ra để khỏi nặng lòng, nhưng mà chẳng biết tâm sự với ai cả... Anh thấy có ngớ ngẩn không?”

Đó là lần đầu tiên Mako nhìn thẳng vào mắt tôi mà nói. Lúc ấy nếu cô nói rằng những gì vừa kể đều là chuyện bịa thôi, có khi tôi cũng không lúng túng bằng. Tôi chợt nhận ra, mình dễ thông cảm với người không than thân trách phận hơn với những người ưa than vãn kể lể nhiều. Tôi rất thích được thông cảm với người khác. Điều đó đem lại cảm giác thật dễ chịu. Thật tuyệt biết bao nếu người khiến mình cảm thấy ấm áp luôn ở gần kề, hơn nữa lại là người khác giới.

“Vậy sao em lại nói với anh?”

Mako cụp mắt xuống, khẽ nói: “Vì anh cứ gặng hỏi.”

Tôi giật thót mình lo lắng sợ làm cô khó chịu. Nhưng đột nhiên lần đầu tiên tôi thấy Mako lúng búng cười. Cô bảo:

“Chẳng có ai muốn biết chuyện của em kỹ đến thế, nên em thấy hơi là lạ.”

Những chiếc răng khểnh lộ ra ở khóe môi hơi cong lên khi cô cười. Cô mím môi lại và quay về phía tôi ra vẻ bối rối. Đó là lần đầu tiên Mako biểu lộ thiện cảm với tôi. Trong tôi trào lên một cảm xúc đặc biệt, rốt cuộc tôi đã hiểu ra được ý nghĩa của việc mình qua lại quán rượu này.

Những lần sau đó tôi đến quán rượu lại không thấy Mako đâu. Tôi cho con bé nghỉ rỗi. Chủ quán lạnh lùng nói.

“Không hiểu nó nghĩ gì mà tự dừng lại mở nắp bể nước thải dưới sàn quây, chỗ mà cậu xuống để hút nước bẩn lên ấy. Thế là sâu bọ xông hết cả lên. Thật kinh khủng! Cả cửa hàng toàn ruồi với bọ. Tất cả đồ của quán đều phải đem ra ngoài để làm vệ sinh, quán đóng cửa mất một ngày. Tôi tức quá, không chịu được nên cho nó nghỉ luôn từ hôm đó.”

Chủ quán như lại lên cơn tức giận, giọng run run.

“Sao cô ấy lại làm thế nhỉ? Lúc làm ở đây tôi đã nhắc rồi mà...”

“Tôi biết đâu được đấy. Nó bảo trong nhà vệ sinh tự động có ruồi nhặng, chúng bay lên từ bể nước thải ấy. Tất nhiên đúng là thế, nhưng đây đâu có phải là việc dành cho người không có chuyên môn? Thật chẳng hiểu nổi con bé nữa. Nhưng may mà cũng có lý do đó để đuổi. Matsumoto à, tôi biết cậu có cảm tình với con bé, nhưng nó thì có gì hay chứ? Cậu thích loại phê phẩm à?”

“Ông thật quá đáng!”

“Tôi xin lỗi, nhưng độc thân như cậu thiếu gì những cô xinh xắn theo. À, để tôi giới thiệu cho cậu cô bé mới vào thay. Tính cách khá được, trông cũng rất hấp dẫn nữa.”

Cô gái mới vào làm đúng là đẹp và cũng khá dễ chịu, nhưng không để lại ấn tượng đặc biệt gì cho tôi. Không cần tôi chắc cô đã có hàng đàn vệ tinh rồi. Tôi hỏi chủ quán xem có cách nào liên lạc với Mako không. Ông ta có vẻ hơi khó chịu vì tôi không thèm đếm xỉa đến cô nhân viên mới mà ông đã mất công giới thiệu.

“Matsumoto, cậu khác người thật đấy. Thì đây, số điện thoại di động của Mako đây. Thường tôi không cho ai số điện thoại của nhân viên nữ bao giờ, nhưng trường hợp này muốn ra sao thì ra, tôi không quan tâm. Mà giờ con bé đó không ở đây nữa, chắc cậu cũng sẽ không đến đây nữa nhỉ?”

Không, làm gì có chuyện đó! Tôi cười đáp, nhưng trong bụng thầm nghĩ rất có thể mình sẽ không qua đây nữa. Tôi vốn không thích quán rượu đó lắm. Quán nào trông cũ kỹ và yên tĩnh hơn mới là gu của tôi. Tuy nhiên thích nhất là được uống rượu ở nhà. Với Mako nữa thì quá tuyệt. Ý nghĩ đó làm tôi đứng ngẩn không yên. Tôi nhắc điện thoại gọi cho Mako. Cô gái này là của tôi chứ không phải ai khác. Ngay từ khi ấy tôi đã nghĩ vậy.

Lúc mới cưới nhau, Mako không biết gì nhiều về công việc của tôi, có lẽ không công việc nào đòi hỏi phải chú ý giữ vệ sinh cho chính mình khắt khe như công việc này. Đặc biệt là lúc làm vệ sinh bể chứa nước. Trước khi vào bể phải mặc quần áo bảo hộ đã khử trùng, sau đó nhân viên đứng ngoài sẽ phun giúp thuốc khử trùng purelox lên toàn thân. Hơn nữa, lại còn phải kiểm tra nước tiểu định kỳ nửa năm một lần. Mako bảo, Nhìn các anh làm việc như vậy mới thấy nước mình uống hàng ngày thật đáng quý biết bao. Khái niệm nước sạch tuyệt nhiên không đồng nghĩa với nước thiên nhiên. Tôi ngày càng cẩn trọng hơn về chuyện nước nôi. Tôi muốn để Mako uống thứ nước do chính tay mình lọc ra. Nước đã qua xử lý và chảy ra từ vòi vốn đã sạch, nhưng tôi còn cho qua một dụng cụ lọc nước nữa. Không rõ có phải nhờ vậy không mà thi thoảng kiểm tra nước tiểu của Mako, tôi đều thấy trong suốt.

Bố mẹ tôi rất giận vì tôi tự ý nhập hộ khẩu của Mako vào với mình. Thế bố mẹ bên nhà kia thế nào? Khi mẹ hỏi tôi chỉ đáp, cô ấy không có họ hàng hay người thân gì cả. Mà quả thực tôi cũng có biết gì cụ thể về bố mẹ cô ấy đâu. Gia đình tôi cũng có chuyện ông anh trai bỏ nhà ra đi, nên cũng không thấy có gì khó hiểu lắm. Mà thế nào cũng được. Điều quan trọng là cô ấy phải ở trong tầm mắt của tôi.

Mẹ tôi có lần nói bóng gió, rằng bà khó chịu vì không biết gốc tích, bản chất Mako thế nào. Nhưng bà quá bận rộn với mớ giấy tờ trên công ty nên không có thì giờ nghĩ đến việc nhà. Vì thế, bà coi Mako như một người giúp việc vặt. Còn Mako luôn cố hết sức để quen được với cách sống của gia đình Matsumoto. Dẫu mẹ tôi luôn tặc lưỡi kêu ca Mako vụng về nhưng có vẻ bà cũng thích dạy cho cô đủ thứ.

Tôi không thể quên cái ngày lần đầu tiên Mako gọi tôi là Yun-chan. Chuyện cô đổi xưng hô từ Matsumoto thành Yun-chan với tôi là một điều vô cùng hạnh phúc.

Trước mặt bố mẹ, tôi làm ra vẻ lạnh lùng với Mako. Nhưng khi ở trong phòng riêng trên tầng hai, lúc nào tôi cũng phải chạm vào đầu gối cô mới được. Tôi làm đủ thứ. Vuốt tóc cô, giúp cô mặc hoặc cởi quần áo, bón cho cô những thứ ngọt ngào và mềm mại. Khi tôi bón caramen cho Mako, nét mặt cô dần ra, mắt lơ đãng theo tay tôi, trông thật là lợi. Tôi rất thích ngắm gương mặt cô lúc đó. Tôi nghĩ, niềm hạnh phúc này có thể xóa đi mọi ưu phiền.

“Có chuyện gì buồn phải nói với anh đây nhé!”

Tôi bảo Mako, nhưng cô không hé miệng đáp mà chỉ im lặng suy nghĩ. Những lúc đó tôi cố gắng làm cô vui. Tôi pha đủ trò để cô phải cười mới thôi. Ngày đếm những nụ cười ấy là việc làm không thể thiếu mỗi ngày của tôi. Hôm nào cô chỉ cần nở một nụ cười so với hôm trước, đối với tôi đó đã là một ngày đầy mãn nguyện. Khi tôi để cô gối đầu lên cánh tay mình và ngủ thiếp đi, thế nào trong giấc mơ tôi cũng gặp gương mặt rạng rỡ của cô.

Một hôm, mặc cho tôi cù thế nào Mako cũng không cười. Thôi đi anh, thôi đừng mà! Cô nói và vùng ra, nhưng tôi vẫn đề cô ra cù lấy củ đề. Cuối cùng không chịu được nữa, Mako cười phá lên và lăn ra sàn. Tôi khoái chí trêu là sẽ cù đến khi nào cô không chịu nổi mới thôi. Cô nằm dưới giày giữa như trẻ nhỏ tập bơi. Mồ hôi rịn ra trên cổ Mako, tôi ghé lên hôn và liếm sạch. Tiếng cười của Mako bỗng chuyển thành tiếng hờn hển. Lấy tay quay mặt cô về phía mình, chợt tôi bối rối vô cùng. Không phải Mako cười, cô đang khóc nức lên. Nước mắt cô tuôn trào hai bên gò má. Tôi luống cuống dùng hai bàn tay xoa mạnh lên đó.

“Có người hết lòng vì mình vừa vui mà lại cũng buồn làm sao ấy, anh nhỉ?”

Mako nhìn tôi nói, mắt ầng ậc nước. Tôi thè lưỡi liếm từng giọt một.

“Không sao, nếu em buồn anh sẽ cù, cù mãi để em không còn sức đâu mà buồn nữa.”

“Anh sẽ không dừng chứ?”

“Không, không dừng!”

“Anh hứa chứ?”

“Anh hứa!”

Mako thôi không khóc nữa. Tôi ôm gọn cô trong cánh tay. Cô áp mặt vào ngực tôi và bảo:

“Đôi khi cũng có kiểu buồn như thế anh ạ.”

“Như thế là thế nào hả em?”

“Em không diễn tả hết được, nhưng người cứ nhụt đi, không có sức chống đỡ với bất cứ đi đâu gì nữa. Lúc ấy mà ra ngoài chắc bị cảm gió mất.”

Thế rồi, cô thủ thi: “Đấy là tại Yun-chan cả!”

“Yun-chan? Em gọi anh đấy à?”

Mako bẽn lẽn cúi mặt. Cô nói đã muốn gọi tôi như vậy từ rất lâu rồi.

“Nhưng em sợ nếu gọi anh như thế, mọi chuyện giữa đôi ta chấm dứt mất.”

“Chấm dứt gì mà chấm dứt? Em yêu anh mà đúng không? Vậy cứ gọi như thế! Nghe hơi xấu hổ, nhưng không t ã chút nào.”

Yun-chan, tên gọi thân mật ấy không dẫn tới sự chấm dứt nào cả, ngược lại nó như tạo ra một khởi đầu. Tôi tưởng như từ bên trong Mako có gì đó tuôn trào khi cô gọi tên tôi như thế.

“Thế anh gọi Mako là A-chan nhé! Nghe như tên gọi của trẻ con và tràn đầy hạnh phúc.”

Mako ngượng đỏ tận mang tai, cô khẽ cúi đầu. Gần đây cơ thể Mako dễ ửng đỏ ở đâu đó. Không chỉ mặt mà cả trên thân mình nữa. Đó có lẽ là do máu dưới da được sưởi ấm. Trước đây không như vậy. Chân tay Mako lúc nào cũng lạnh, tôi luôn phải xoa bóp cho cô. Vậy mà giờ đây dòng máu trong cô dễ dàng nóng lên ngay lập tức và chảy tới tận đầu ngón chân, ngón tay. Chỉ cần ở gần cũng cảm nhận được hơi ấm từ cô phả ra. Cảm nhận được điều đó, cơ thể tôi bỗng dưng cũng ấm áp.

A-chan! Tôi gọi đùa Mako. Cô lấy hai tay che mặt, nằm lăn ra sàn nhà và rên khe khẽ:

“Em không đứng được lên nữa rồi! Tại anh đấy, Yun-chan ạ!”

Tôi ghé nằm sát Mako, vuốt tóc rồi hôn cô. Từ cô thoang thoang tỏa mùi thơm của trẻ còn hơi sữa. Ở dưới nhà hình như có tiếng mẹ gọi. Nhưng lúc này tôi chỉ có thể đáp lại tiếng gọi Yun-chan của Mako mà thôi. Trong căn phòng trên tầng hai, chúng tôi vừa mới khe khẽ bắt đầu những hành động riêng tư. Tôi tập trung đến mức đầu óc như trống rỗng. Hơi thở của hai chúng tôi phả lẫn vào nhau. Cách xưng hô mới làm trái tim chúng tôi đập cùng nhịp, tạo ra những khoái cảm vô bờ bến. Rất có thể trong đó còn pha cả chút nổi buồn mà Mako vừa nhắc đến.

Mãi mà mẹ vẫn không thân thiết được với nó. Trong suốt năm năm đầu mẹ tôi luôn miệt mài than.

“Mẹ chỉ nhắc nó để bát đĩa sai chỗ mà nó cứ lằm bằm như chực cãi lại. Đã thành mẹ con trong một nhà mà lại cứ phải nhịn lời nhau, chán quá đi.”

“Cô ấy giữ ý đấy. Như thế cũng tốt chứ sao. Mà nếu cô ấy có hay cãi cũng tại mẹ cả, lúc nào cũng hạch sách.”

“À, còn chuyện này nữa. Không chịu sinh cháu cho mẹ bế là thế nào. Được cháu gái thì tốt. Mẹ thêm ẵm một đứa cháu gái, dù chỉ một lần thôi cũng được. Con thấy sao hả Yuji? Hơn ba mươi rồi, cũng muốn có con rồi đấy chứ?”

“Được rồi, nhưng mẹ đừng nói thế với Mako. Cô ấy sẽ ức chế đấy.”

Tôi chưa bao giờ nghĩ Mako sẽ sinh con. Hằng đêm chúng tôi ôm siết lấy nhau, trên người không một mảnh vải, nhưng thứ chúng tôi muốn tạo ra không phải là con cái. Những gì sinh ra từ bên trong Mako cũng không phải như thế. Nếu ai đó hỏi, vậy thì đó là cái gì, tôi sẽ trả lời: Ước mơ của chúng tôi là một không gian hoàn hảo của riêng hai người. Chúng tôi muốn tạo ra không gian đó. Ở đó chúng tôi chỉ nghe được âm thanh do chính mình tạo ra, chỉ nhìn thấy mỗi thân thể của nhau. Không có tạp khuẩn do người khác đem tới. Ở đó chúng tôi vui đùa và cười sảng khoái đến mệt là mới thôi. Cuộc sống sẽ cứ tiếp diễn như vậy. Khi buồn ngủ chúng tôi bỏ lại đằng sau tất cả những thú vui đó, chẳng có gì phải lo lắng cả. Khi tỉnh dậy tất cả sẽ lại sẵn sàng như cũ. Duy trì đi đâu đó chính là sứ mệnh của tôi và để đạt được nó tôi sẽ không nề hà gì.

Mako vụng về và chậm chạp, cả ở siêu thị lẫn bưu điện cô đều khiến người khác bức mình. Những lúc người ta đang xếp hàng sột cả ruột, những ánh mắt giục giã nhìn chăm chăm, Mako lại lóng ngóng rút tiền rồi đánh rơi tung tóe. Đôi khi đang chờ tới lượt, người ta gọi tới số thứ tự của mình mà cô lại lơ đãng không nghe. Đến khi qua lượt rồi mới chìa số ra khiến mọi người lại tặc lưỡi bức bối. Có lần cô đi mua hàng, nhưng ra đến nơi thấy chen lấn ghê quá lại quay về nhà chẳng mua được gì. Hôm đó tôi và bố phải đi làm đêm, Mako không mua thức ăn về kịp bị mẹ tôi mắng cho một trận thậm tệ.

Những ngày đó, Mako gắng chịu trận cho đến khi mọi chuyện xong xuôi rồi mới leo lên tầng hai ngồi im một chỗ. Tôi không theo Mako lên ngay

mà phải ngồi lại uống trà chờ mẹ nguôi giận. Nhưng tôi tuyệt nhiên chẳng để ý mẹ nói gì, trong đầu chỉ nghĩ làm thế nào để giúp Mako hết khó chịu. Có nên vừa nghe cô phân trần vừa xoa bóp chân tay cho cô? Hay là vừa phê phán người đã làm cô tổn thương, vừa tỏ vẻ bức xúc đi tới đi lui trong phòng. Mà có khi không nói gì, chỉ lặng lẽ ôm chặt cô vào lòng sẽ tốt hơn. Nghĩ tới đó, trong tôi dâng lên một ham muốn kỳ lạ. Một xúc cảm không biết từ đâu trào lên khiến lồng ngực tôi căng ra. Tôi nhìn đồng hồ, đi lên tầng hai mở cửa. Ở đó có một người khiến tôi quặn lòng. Một sinh linh nhỏ bé phải lê lết đến chân tường, hiện đang nằm bất động ở đó vì không còn nơi nào khác, Một ham muốn mãnh liệt xâm chiếm lấy tôi. Tôi thầm nghĩ, Đợi anh, anh sẽ giúp em tỉnh táo và hờn hào trở lại.

Mako nằm ngậy ra trên chiếu, miệng thầm gọi Yun-chan, Yun-chan. Tiếng gọi đó như chiếc phao giúp lòng cô nhẹ bớt đi. Tôi đến gần và bắt đầu liếm khắp cơ thể cô, dù trong lòng không hề ý thức được mình nên bắt đầu từ đâu.

Có lần mẹ tôi sai Mako lên tàu sang phố bên một mình thì xảy ra chuyện. Hôm đó mẹ bảo Mako đi mua phấn và bảng. Chúng tôi định chụp ảnh một số công đoạn dọn vệ sinh và thuyết minh với phấn và bảng đen cho dễ hiểu.

Vì cần gấp nên Mako đi từ sáng sớm, nhưng đến quá trưa cô vẫn chưa về. Rốt cuộc tôi phải gọi di động cho một nhân viên đang làm ở nơi khác và nhờ mua giúp. Mẹ tôi giận dỗi dỗi, không sao khiến nguôi đi được. Bà đá thùng rác rầm rầm gắt gỏng, Là con dâu nên đành chịu chứ nhân viên thế này là mẹ đuổi việc rồi đấy!

Tôi rất lo, nhưng vẫn phải đi làm. Giữa đường gọi điện cho Mako mấy lần đều không được. Tôi đành nhắn tin: “Không ai giận em đâu. Nhận được tin nhắn gọi lại cho anh nhé.”

Mako gọi lại cho tôi lúc xế chiều. Lúc đó cô đã về đến nhà. Nói rằng trong người thấy khó chịu, đành phải vào công viên ngồi nghỉ. Nhưng giọng cô là lạ, tôi bèn cố tra hỏi, Mako rơm rớm khóc nói:

“Yun-chan, anh về ngay đi!”

“Sao thế em? Có chuyện gì thế?”

“Lúc ở trên tàu ấy, em bị một thằng khốn sờ soạng. Không chịu nổi, em nôn luôn ở nhà ga!”

Tôi nhẹ hẫng người đi vì biết Mako không gặp chuyện gì to tát. Tất nhiên, như thế thật là khủng khiếp.

Tôi tưởng tượng ra cảnh Mako bị mẹ tôi mắng. Cô ngẩng thu lu trên tầng hai đợi tôi về và run rẩy như chú chim non sắp lìa đời. Nếu tôi không dang tay ra đỡ, chắc cô không gượng dậy được. Nhưng cô sẽ nhoẻn cười đầy hân hoan, khiến cả tôi cũng vui vẻ cười theo. Công việc ngày hôm đó là dọn vệ sinh bể nước thải của một xưởng đậu phụ ở Saitama. Trong số những đơn hàng công ty bố tôi nhận thầu, đây là hợp đồng lớn nhất, phải thuê cả người ngoài công ty. Một hợp đồng rất quan trọng, tôi thấy trong mình khí lực tràn đầy. Chẳng hiểu có kỳ quặc quá không nữa, khi vợ vừa bị một con yêu râu xanh quấy rối mà mình lại thoải mái thế này.

Xong việc trở về nhà, tôi gặp mẹ đang vào sổ sách trong văn phòng. Tôi hỏi Mako đâu, mẹ chỉ tay lên tầng hai, trông có vẻ không bức bối như tôi tưởng, mà còn phấn khởi nữa là đằng khác. Mẹ bảo:

“Con bé bảo khó chịu và nằm nghỉ suốt. Này Yuji, hình như nó có bầu thì phải!”

Tôi nhún vai đi lên tầng hai, hơi lo sợ vì tình trạng của Mako không đáng vui mừng như mẹ suy đoán.

Mako không nằm, cô ngẩng bên cửa sổ đang mở toang, mắt nhìn mông lung ra bên ngoài. Em không lạnh à? Cô khẽ đáp, Em có lạnh chứ. Nhưng tôi định với tay đóng cửa, cô liền ngăn lại:

“Có lạnh mới được Yun-chan về sưởi ấm cho chứ! Anh nhìn kia, mấy quả hồng ở kia trông đẹp chưa kia!”

Tôi nhìn ra và thấy những quả hồng trong vườn nhà sáng bóng dưới ánh điện.

“Trông ngon nhỉ.”

“Hồng chín đấy! Vặt về rồi phải để lâu lâu mới ăn được. Chín rồi ăn cũng ngon ra phết! À, mà anh chưa kể cho A-chan lần nào à? Cây hồng này có từ xưa, cả nhà chán không thèm vặt nữa.”

“Thế vị nó như thế nào?”

“Ngọt như sắp rửa.”

“Lúc ăn nó có trơn tuột vào không?”

“Ừ, có. Ăn vào em sẽ buồn ngủ luôn đấy!”

Chỉ câu nói đó cũng đủ làm cho Mako buồn ngủ, cô dựa người vào tôi.

“Em muốn lúc nào mình cũng buồn ngủ thế này.”

Tôi ôm siết lấy cơ thể lạnh ngắt của Mako, mong sao có thể truyền nhiệt sang cho cô.

“Chúng mình thế này mà lúc nào cũng có cái gì đó chắn ngang ở giữa nhỉ.”

“Không sao em ạ. Cái gì ngăn cản ở giữa anh sẽ gạt phăng đi hết!”

Mako gật đầu. Tôi vừa nâng người cô vừa với tay ra đóng cửa. Sau đó tôi hỏi cô về chuyện bị quấy rối ban sáng. Cô run người, khe khẽ kể. Giữa chừng có vẻ như cô muốn lược bớt những chi tiết có thể khiến tôi khó chịu, nhưng tôi quyết không cho. Tôi bắt đầu xoa xoa vào những chỗ mà gãi râu xanh lúc sáng đã sờ. Nhịp thở của Mako dần gấp gáp.

“Em có khó chịu không?”

“Không, nếu là Yun-chan chạm vào em rất dễ chịu. Sao lại thế nhỉ? Vừa nãy em vẫn khó chịu lắm, thế mà Yun-chan vừa chạm vào em đã thấy bình thường trở lại rồi. Bao giờ cũng vậy. Ở gần Yun-chan là em cảm giác mình không cần phải lo lắng gì nữa, em thấy nhẹ nhàng hơn. Được như vậy là khi tâm trí mình trống rỗng, không nghĩ ngợi gì phải không anh?”

“Đúng vậy.”

Tôi vừa nói vừa lần tay cởi khuy áo nịt ngực của Mako. Cô giúp tôi cởi dần từng chiếc cúc trên bộ quần áo bảo hộ lao động.

“Không chỉ có thế, phải thả lỏng cả cơ thể nữa. Hãy thả lỏng hết cho anh nhé!”

“Em thấy bất an lắm.”

Mako để tôi làm gì tùy thích, chỉ hơi mỉm cười. Tôi đưa lưỡi lách qua đôi môi hé hé của cô và để mặc, cho nước bọt trào sang, nhiều đến mức trào cả ra mắt cô. Rồi tôi chuyển sang hôn khắp người Mako, để nước bọt thấm ướt toàn thân cô, không sót một góc nào. Nếu Mako thấy bất an khi thả lỏng cơ thể, tôi sẽ dùng dịch thể của mình bù đắp cho cô, cho tràn ngập mới thôi.

“Anh ơi, em không còn hờ chỗ nào nữa đâu. Anh thấm ướt hết cả rồi.”

“Khi nào không có anh, em hãy nhớ như vậy.”

“Vậy lần sau em sẽ chuẩn bị chỗ trống cho anh nữa nhé!”

“Ừ, ừ.”

Có một lần cả gia đình đang ngồi quanh bàn ăn tối. Ngoài Mako ra, chúng tôi đều làm công ty, nên câu chuyện thật khó mà không hướng đến công việc. Bố mẹ tôi không hay để ý đến người khác, nên cũng không quan tâm xem Mako có hiểu chúng tôi đang nói gì hay không.

Hôm đó chúng tôi nói về nguồn nước ở các khu vực khác nhau. Bố tôi chê nước ở Kanamachi, sông Edogawa... chất lượng quá kém. Ông bảo, do để dư thừa độ muối quá cao nên ống dẫn nước bị gỉ. Đáng ra ngay từ đầu dùng toàn bộ ống thép thì hơn. Mako bỗng góp chuyện:

“Mà, nước ở Musashino rất ngon bố nhỉ?”

Bình thường Mako ít khi nói chuyện thân thiết mà hôm nay lại góp vui, thế là bố tôi đặc ý, liền thao thao ca tụng chất lượng nguồn nước ở Musashino tốt như thế nào. Rồi bố kể tiếp:

“À, có lần bố thấy một con quạ chết trong bể chứa nước của khu chung cư cũ ở Mitaka. Nước ở đó tốt như vậy mà công ty quản lý nguồn nước kém quá. Đã thế, công ty cung cấp thiết bị cũng chẳng ra sao. Thiết bị thông thoáng ở đó dùng toàn đồ cũ.”

Tôi chợt cảm nhận có gì đó không ổn, liếc nhìn sang thấy mặt Mako đang tái xanh đi. Gặng hỏi ra mới biết cô rất ghét quạ và chỉ nghĩ đến chuyện dùng phải thứ nước ngâm xác quạ chết đã sợ run người. Đừng lo, A-chan, tôi nói. Anh không để em uống thứ nước như vậy đâu.

“Khổ thân mấy quả hồn anh nhỉ? Không gắng sức chín nhून ra thì chẳng ai thèm ăn cho.”

Mako ôm tôi nói. Thật là cả nghĩ. Tôi nhủ thầm, lòng muốn ôm Mako chặt hơn.

“Thế mới biết em hạnh phúc xiết bao!”

Giọng nói chan chứa yêu thương của Mako rót vào tai tôi. Sẽ mãi mãi như thế, em ạ, tôi thì thầm. Anh sẽ mãi mãi, mãi mãi làm cho em hạnh

phúc. Cả những giọt mồ hôi, cả nước bọt, cả những giọt tinh dịch, tất cả những thứ trào ra từ anh đều là của em cả. Thủ thủ với Mako như vậy rồi tôi xuất tinh, cảm tưởng mình vừa tạo ra được thứ gì đó thật hoàn hảo, tôi thở ra một hơi dài đầy mãn nguyện.

Qua cơn say đắm, tôi tỉnh ra rồi đưa Mako còn đang ngây ngất đứng dậy đi vào nhà vệ sinh riêng của chúng tôi trên tầng hai. Cô lão đảo bước và ngẩng phịch xuống bệ xí.

“Em đi vệ sinh anh xem nào.”

Tôi giạng hai chân Mako ra. Cô làm theo lời tôi và tuôn nước tiểu. Mắt cô nhắm nghiền, gương mặt cô nom như đang tận hưởng khoái cảm. Tôi đứng đó, ngắm nhìn nước tiểu tuôn ra từ cô và bảo: Thấy không em, nhìn nước tiểu của bọn mình đủ biết nước chúng ta uống vào rất tốt đấy.

Cuộc sống riêng tư của hai chúng tôi ngày hôm đó viên mãn như trong mơ. Tôi yêu vô cùng những giây phút cuối khi ngày tàn, là vì sắp được lên tầng hai cùng Mako. Tiếng cọt két của cầu thang nghe như khúc dạo đầu hứa hẹn sẽ có rất nhiều hạnh phúc. Căn phòng tầng hai bao bọc lấy hai chúng tôi. Tại đó, tôi đưa mình vào sâu trong cơ thể Mako. Khoảnh khắc đó hai chúng tôi vừa khít với nhau. Tinh tế và khít chặt như những chiếc cốc thủy tinh xếp chồng lên nhau. Tôi cù khắp người Mako khiến cô cười khúc khích. Chúng tôi khiến cả cửa kính cũng phải rung theo. Không biết từ lúc nào, những giọt sương đọng trên cửa kính cũng rớt xuống. Rồi cả hai cùng ngắm nhìn thân hình của nhau, cảm giác vẫn mới mẻ như hồi mới quen.

Cứ như vậy, chúng tôi có chung vô số những kỷ niệm ngọt ngào. Nhưng một hôm, mọi chuyện đều thay đổi. Đúng theo mong ước của mẹ, Mako đã có bầu. Cô kêu bị cảm và nằm lì trên nhà, thế là mẹ tôi bắt đi bệnh viện. Nhờ đó mới biết Mako đã có bầu. Mẹ tôi hân hoan thông báo kết quả. Nhưng Mako lại ngượng ngùng. Càng nghĩ càng thấy chuyện đó là tất yếu phải xảy ra, nhưng tôi vẫn không khỏi bất ngờ. Chẳng phải tôi không vui mừng, mà vì tôi vẫn nghĩ những việc hai chúng tôi làm với nhau khác xa với việc tạo ra những đứa con.

Đêm hôm đó, nằm trong chăn tôi đưa tay xoa lên bụng Mako. Cô đã mang bầu đến tháng thứ ba mà bụng vẫn còn lép kẹp. Tôi không thể tưởng

tượng được khi em bé lớn lên trong đó, nó sẽ phồng căng đến thế nào.

“Sao mãi mà anh không có cảm giác là em đang mang bầu nhỉ. Kỳ kinh nguyệt của em vốn không đều nên anh cũng không nhận ra.”

“Yun-chan, anh không vui lắm hay sao ấy nhỉ?”

“Sao lại không vui? Làm gì có chuyện đó.”

Mako rúc sâu hơn vào trong chăn, sát vào tôi và nói thầm:

“Em không thích, không thích đâu!”

Tôi kéo chăn ra nhìn xoáy vào mắt Mako. Cô liền giật lại chăn ngay.

“Thế sao em lại không thích?”

“Từ nay cho đến hè năm sau em cứ phải mang cái gì đó nặng nặng trong bụng. Nghĩ tới đã khó chịu rồi.”

Tôi lập tức phản ứng.

“Cái gì nghĩa là cái gì? Là em bé hẳn hoi. Mà là con của chúng mình đấy chứ. Em đừng nói thế.”

“Em chỉ thích chúng mình thế này mãi. Căn phòng của em với Yun-chan cứ ấm áp thế này là đủ rồi, chứ lại có con thì...”

“Nhưng cứ thế mãi rồi cũng phải có con.”

“Yun-chan biết thế trước rồi à?”

“Đó là chuyện đương nhiên mà.”

“Không phải! Trước giờ chúng ta đâu có mục đích ấy. Ta yêu nhau đâu phải để sinh con. Vậy mà Yun-chan lại bảo đấy là đương nhiên. Anh thành người khác thật rồi!”

“Mako!” Tôi đẩy Mako đang nằm dán vào mình ra để nhìn thẳng vào cô. Cơn giận bùng lên trong tôi, lông mày tôi nhíu lại. Nhưng tôi phải cố ghìm xuống.

“Anh đâu có thành người khác. Sao A-chan không nghĩ, đưa con trong bụng sẽ nuốt hộ em tất cả những thứ em không thích.”

“Thế Yun-chan thì sao?”

“Anh sẽ giúp con.”

“Tức là em sẽ cần cả hai người chăm sóc cơ à?”

“Chỉ chăm sóc A-chan thôi cũng mất công lắm rồi.”

Tự nhiên tôi giật mình, chúng tôi đang nói về chuyện gì thế này? Hễ cứ về căn phòng này, hai chúng tôi lại quên hết những nhận thức về xã hội bên ngoài. Những thứ mà cả hai chúng tôi yêu mến và trân trọng chỉ có thể nảy sinh từ căn phòng này. Giờ đây hai chúng tôi đang định đưa vào đó sự tồn tại của một đứa trẻ. Rồi chúng tôi sẽ dần quen với việc làm cha làm mẹ.

“Anh cho con mượn bụng em trong một thời gian đấy!”

“Yun-chan ra về người lớn chưa kìa.”

“Ngốc ạ, anh người lớn từ lâu rồi.”

Mako tươi tỉnh lại và cười khúc khích.

“Thực ra mà nói, em cũng rất muốn nhìn mặt con chúng ta, Yun-chan ạ.”

“Hắn sẽ dễ thương lắm.” Tôi nói.

Tôi sẽ nuôi con mình bằng thứ nước thật sạch. Chắc chắn rồi! Tôi tự nhủ. Nhưng thôi, không nghĩ nhiều làm gì. Trước khi rắc rối nảy sinh, phải luôn tâm niệm rằng con cái là những sinh linh thật đáng yêu.

Tôi làm việc còn hăng say hơn trước đây. Chúng tôi thường bận rộn hơn vào những ngày nghỉ, nhưng để chuẩn bị, vào những ngày đáng lẽ không phải làm việc tôi cũng tích cực xin đi làm thêm. Bố rất hài lòng với cung cách làm việc của tôi. Ông phấn khởi nói với mọi người rằng, từ khi biết mình có con, tôi đã có ý thức về nghiệp cha truyền con nối. Dần dà tôi cũng bắt đầu có ý nghĩ như vậy. Tôi vốn rất yêu công việc này. Có thể có người xa lánh vì cho rằng nó mất vệ sinh. Nhưng tôi biết chắc mình sẽ đạt nhiều thành công ở đây. Đó là những thành công do chính tôi làm nên.

Tất nhiên, làm việc tối mắt không có nghĩa là bỏ mặc Mako. Cứ về nhà là tôi đi tìm cô ấy. Mẹ rất mừng khi thấy tôi như vậy. Nhìn bố mẹ vui, tôi cảm nhận được sâu sắc rằng, một đứa con trai chu đáo cả công việc lẫn gia đình sẽ khiến cha mẹ hạnh phúc đến nhường nào.

Không hiểu có phải tại ghen quá không mà mặt Mako lúc nào cũng tái xanh. Tối khi bị tôi trêu đùa, máu trên mặt cô hình như mới lưu thông trở lại. Cô chán ăn, thành ra má hóp đi, mi mắt trũng sâu, chùng lại thành hai lớp. Trông Mako yếu ớt hẳn so với trước kia khiến tim tôi như thắt lại.

Những lúc ấy tôi lại ham được gần gũi cô biết bao nhiêu, nhưng chỉ đành ôm cô thật nhẹ để tránh động thai.

“Mạnh bạo quá đấy Yun-chan ạ!”

Nói vậy nhưng cô vẫn để tôi làm gì tùy thích. Tôi lén thở dài. Đi đâu đó bây giờ chỉ mình tôi cảm nhận được. Nhưng chúng tôi sẽ đồng hành với nhau cho đến lúc nhắm mắt xuôi tay, nên chịu đựng một thời kỳ cũng có sao. Không phải lúc nào chúng tôi muốn quấn lấy nhau cũng lại có một vật cản nhỏ bé, đáng yêu như thế này ở giữa.

Yun-chan là của em, đúng không nhỉ? Cô hỏi như vậy đến mấy lần. Cô ấy có đi đâu gì bất an chẳng? Ham muốn với Mako trong tôi hoàn toàn không thay đổi gì so với trước đây. Nhưng chỉ có đi đâu tôi phải kìm nén ở trong lòng. Thai nhi trong bụng Mako đã buộc tôi phải như vậy.

Tôi im lặng nén chịu, không kêu ca lấy một câu. Phải đợi đến khi Mako sinh con. Mình phải làm một người chồng tốt để hậu thuẫn cho cô ấy. Hiện giờ chỉ phải dốc hết sức lực vào công việc. Trong tôi dần hình thành nên ý tưởng sáng tạo của riêng mình. Đó là ý nghĩ làm sao xây dựng một tổ ấm thật trọn vẹn.

Mako không còn thích ăn những đồ ngọt mềm và có thể trôi tuột vào miệng như trước nữa. Caramen tôi mua về cô không ngó ngàng đến.

“Vì có con mà em chẳng còn hay buồn ngủ nữa.”

Mako ương bướng cái hông làm tôi nhụt ý chí. Nhưng tôi vẫn gắng nài nỉ. Cố chút thôi, chút thôi mà em. Trong tôi có gì đó bùng nổ, tuôn trào ra. Đó là một vị ngọt khôn tả. Tôi muốn cho Mako thưởng thức hương vị đó. Tôi muốn đem đến niềm hạnh phúc vô bờ bến có thể đưa cô vào giấc ngủ bình yên.

“Có con là hay lắm đấy cháu ạ!”

Bác Nakagoshi nói vậy khi cùng tôi ghé qua quán rượu sau giờ làm. Con bác sinh cho bác mấy đứa cháu đáng yêu rồi đây này. Nói rồi bác liền đem ảnh ra khoe, vẻ mặt ngời lên ánh hiên hạo khác hẳn ngày thường.

“Mà bác rất ngạc nhiên vì cháu lại lấy cô bé ở quán rượu ấy. Ủ, nhưng rất may là so với dạo đó, Mako trông có vẻ tươi tỉnh hơn.”

“Có bị mẹ cháu mắng bao nhiêu cô ấy cũng cố chịu đấy bác ạ.”

“Vợ ông giám đốc đúng là nhiều lời r ồi. Chỗ tập kết rác ở ngoài nhà ấy, gần đây có rất nhiều quạ đến mổ. Hôm nào mẹ cháu cũng bắt Mako ra đó đứng đuổi quạ đấy.”

“Nhà cháu ấy hả bác?”

“Ờ, thế cháu không biết à? Ngày nào nó cũng c ần kiếm tre ra đó quật tứ tung. Cái kiếm tre h ồi nhỏ cháu hay dùng ấy. Bác ngạc nhiên vì con bé vùng mạnh được như thế đấy.”

Đến đó tôi chỉ nghe cho qua chuyện, trong lòng mãi nghĩ ngợi chuyện khác. Khi về tôi phải hỏi Mako mới được. Thanh kiếm tre ấy bây giờ để ở đâu chính tôi cũng không nhớ nữa.

Mako thản nhiên trả lời, Em ghét lũ quạ, nên muốn đuổi hết chúng nó đi. Em đem theo thanh kiếm bằng tre đó cho an tâm ấy mà.

“Thanh kiếm ấy để mãi trong góc kho để đồ Hình như nó nằm đó đợi em từ lâu lắm r ồi thì phải. Nó vẫn còn mùi của Yun-chan lúc bé đấy.”

Từ trong bếp mẹ nghe tiếng chúng tôi nói chuyện, liền gọi tôi lại và hạ giọng để Mako không nghe thấy:

“Gần đây Mako lạ lắm. Nhưng hễ con về nó liền trở lại bình thường. Có khi con dẫn nó đến bệnh viện đi.”

Theo lời mẹ tôi, Mako có quá nhiều lời nói và hành động không bình thường. Mẹ kể có lần cô ấy ng ồi ăn ngẫu ăn nghiền hết những quả h ồng tôi vất xuống từ vườn nhà. Khi mẹ nhắc Mako là h ồng đó chưa ăn được, cô thản nhiên bảo, không đợi đến lúc chín cũng có sao? Lần khác cô vừa khóc vừa ôm ch ầm lấy mẹ kêu la, Mẹ ời, bố say rượu r ồi. Mà bố tôi là vua ăn đồ ngọt, có uống được giọt rượu nào đâu. Có khi Mako còn đem thanh kiếm tre ra đứng thần thờ trước hiên nhà.

“Nó còn bảo anh trai đến giết bố kia, cứu bố đi khiến mẹ giạt cả mình. Nó đã gặp Yuichi lần nào đâu mà nói thế nhỉ?”

Mất mũi tôi tối s ầm lại. Trong khoảng thời gian tôi không để tâm, không hiểu chuyện gì đã xảy ra với cô. Tôi liền quay ra chỗ Mako, vỗ nhẹ vào vai cô.

“Em không muốn mẹ treo cổ tự vẫn đâu. Mẹ tốt với em như thế cơ mà! Mẹ làm thế em buồn lắm.”

Nói rồi Mako thẫn người ra. Cô chờ đợi y như lần đầu tiên gặp tôi vậy. Tôi những muốn khóc gào lên. Phải làm gì cho cô ấy đây, bỗng nhiên tôi chợt hiểu ra Mako đang cần gì ở mình.

“Anh đừng lo. Em biết dùng thanh kiếm tre ấy rồi. Trong bụng em chắc chắn không phải một con quạ chết đâu!”

Không hiểu nước mắt tuôn rơi tự lúc nào, tôi ôm chặt Mako vào lòng. Cô liếm từng giọt, từng giọt nước mắt cho tôi. Tôi để mặc cô làm gì tùy thích. Lòng tôi dần trở nên trống rỗng. Yun, Yun, Yun, Yun. Tiếng chú chim non lại cất lên đâu đó...

Ngũ xuân

Tên anh là Umetaro, tên em là Yayoi, đâu có liên quan đến mùa xuân cả, vậy ra chúng mình đâu là người của mùa xuân nhỉ? Thế mới có duyên gặp gỡ này. Yayoi nói không chút ngượng ngùng, bố ng ỡ cạnh cứ tùm tùm cười. Shozo thấy mà khó chịu. Không hiểu hai người đó đang lú lẫn gì nữa, cậu nghĩ. Cậu ghét bố, ghét Yayoi làm sao. Nhưng có lẽ cậu còn ghét chính mình hơn cả, bởi cứ phải làm ra vẻ thoải mái nhìn nhận hai người họ như một đôi uyên ương hạnh phúc. Cứ hể về nhà thăm bố, cậu lại thấy mình lóng ngóng thiếu tự nhiên. Dù vậy cậu vẫn cố gắng che giấu cảm xúc của mình đi.

Mối tình đơn phương thời sinh viên của Shozo đã tiêu tan từ lâu. Nhưng mãi mà cậu vẫn không cho qua nổi. Sự cay cú dần trở thành nỗi bức dọc thường trực, cuối cùng thành ra căm ghét. Hai người kia không mảy may chú ý tới tâm trạng của cậu, cứ thản nhiên gấp hết món này đến món kia cho nhau. Món kho Yayoi làm ngon nhất tr ần đời, bố cậu tấm tắc khen. Để tránh buột miệng bất lịch sự, Shozo đã phải tống thật nhi ều rau vào miệng. Thật thế sao? Cậu th ần nghĩ, món dưa muối đậm đà của mẹ ngon hơn nhi ều. Mẹ ơi, mẹ nghĩ thế nào về tình cảnh này? Shozo muốn khóc lóc than vãn với người mẹ đã mất từ khi cậu học trung học.

Yayoi là bạn đ ồng học của Shozo thời đại học. H ồi đó họ tham gia cùng một câu lạc bộ, cùng chia sẻ quãng đời sinh viên sôi động với các bạn bè khác. Bây giờ khi đã ra đời đi làm, nghĩ lại Shozo thấy h ồi đó cậu thật trẻ con làm sao, dù cho cả ngày làm linh tinh đủ việc chẳng đâu vào đâu nhưng vẫn cứ vui bất tận, có đi đâu thời đó đã một đi không trở lại. Yayoi cũng là một phần của thời sinh viên đẹp đẽ ấy. Cậu yêu Yayoi, nhưng khi ấy cô đã có người yêu cùng hoạt động trong câu lạc bộ nên chưa bao giờ Shozo dám thổ lộ. Cậu chỉ duy trì vai trò của một người bạn thân mà cô có thể chia sẻ bất kỳ đi ều gì. Lúc đó cậu nghĩ, mình nên ở vào vị trí mà bất kỳ lúc nào

cũng có thể ở gần bảo vệ cô hơn là tỏ tình rồi chỉ khiến đôi bên gượng gạo với nhau.

Mình muốn sống thật thành thoi, Yayoi hay nói. Từ bé đã thế. Mình không ưa tranh chấp nhốn nháo. Bạn bè cùng câu lạc bộ đầu bảo, khổ cho cậu ấy thôi. Cậu ấy không hiểu cuộc sống thực sự khắc nghiệt thế nào. Thật tình, Shozo cũng nghĩ như các bạn. Tuy nhiên, cậu nhận ra rằng chưa ai trong số họ hiểu được sự khắc nghiệt của cuộc sống. Có lẽ Yayoi dự cảm được vô số những phiền toái sẽ gặp phải khi bước ra xã hội. Mong muốn có một cuộc sống nhàn hạ và thói quen thốt lên câu cửa miệng đó đã khiến mọi người gọi Yayoi là “cô nàng thành thoi”.

Khi được thông báo chuyện bố cậu và Yayoi sẽ kết hôn, những người xung quanh đương nhiên vô cùng sửng sốt. Shozo cứ như sét đánh ngang tai. Mấy ngày liền cậu ăn gì cũng ngẹn, đồ ăn cứ mắc ngang cổ họng. Chuyện này bắt đầu từ khi nào, sao chóng vánh vậy? Câu hỏi đó lơ lửng trong đầu cậu hết ngày này qua ngày khác. Em gái Kae của cậu lại thản nhiên cười bảo: Em biết trước rồi ấy chứ. Vô tâm như anh mới không nhận ra đó thôi. Nhưng anh cứ tưởng là Yayoi đến chơi với em! Shozo nói rồi buông tiếng thở dài trước mặt đứa em gái kém mình ba tuổi. Kae rất thích theo Shozo đi ăn uống cùng các anh chị trong câu lạc bộ. Ở đó cô bé gặp Yayoi, chuyện trò rất tâm đầu ý hợp, rồi họ trở nên thân thiết như chị em lúc nào không hay. Khi ấy Shozo đã khắp khởi mừng, vì cậu le lói hy vọng biết đâu khi Yayoi chia tay với người yêu hiện tại, Kae sẽ thành em gái người yêu mới của Yayoi. Nhưng rồi cuộc, bố của Shozo mới là người được lắng nghe những tâm sự của Yayoi.

Nghĩ lại, Shozo nhận ra đúng là bắt đầu từ một dạo, Yayoi năng đến nhà cậu chơi hơn. Nhà cậu ở tận ven thành phố, gần một trường đại học. Yayoi và em gái cậu ngày càng gần bó nên Shozo chẳng ngờ vực gì. Không những thế, Shozo còn sướng phởn phơ vì cậu vừa tốt nghiệp, phải xa bạn xa bè nhưng vẫn được gặp Yayoi nhiều đến vậy. Chính vì thế, cậu không nhìn thấy gì khác nữa.

Hôm đó, Yayoi cũng đến nhà Shozo và thản nhiên ngồi vào bàn ăn. Cô tỏ ra rất vui khi biết bữa hôm đó có món cơm đậu đỏ rất ngon. Cùng dịp ấy, Shozo vừa quyết định vào làm việc tại văn phòng kiểm toán đi đầu hành bởi một anh khóa trên cậu hồi đại học. Shozo tưởng Yayoi đã thông báo hộ mình với bố và em từ trước, nhưng nghe cậu nói xong, Kae vỗ tay reo lên:

“Thật thế hả anh? Trùng hợp thật đấy, nhà mình lại có hai tin vui một lúc!”

Shozo ngượng ngùng ng ồi xuống ghế. R ồi bố cậu bảo:

“Thực tình bố cũng không ngờ đấy.”

Yayoi xoa lưng bố cậu khi ông vừa nói vừa đỏ mặt xấu hổ, Shozo dự cảm được đi ầu gì đó không hay.

“Bố nói gì con không hiểu!”

“Bố với Yayoi-chan sẽ lấy nhau.”

Shozo nín lặng gật ầu theo câu nói của đ ứa em gái. Yayoi tiếp lời:

“Mình nói là muốn về làm vợ bố cậu, chẳng cần cưới xin gì đâu, nhưng bố cậu lại muốn phải làm thật đ àng hoàng.”

Bố mình sao? Shozo ngỡ tại mình có vấn đề Yayoi chăm chăm nhìn Shozo đang lúng túng vì quá bất ngờ, cô chỉnh lại thế ng ồi, úp hai tay trên chiếu và cúi ầu xuống nói:

“Sho-chan này, Yayoi này từ nay sẽ vừa là bạn vừa là mẹ kế của cậu. Có đi ầu gì mong cậu giúp đỡ. Tớ muốn có một cuộc sống thanh thoi bên bố cậu, người đã phải sống cô đơn trong một thời gian dài.”

Kae vỗ tay r ồi mở bia chúc mừng.

“À anh ơi, anh bảo khi nào xin được việc là thuê nhà ở riêng. Vậy cho em ở cùng với. Sống với anh đi làm tiện hơn, chứ ai lại ở nhà quấy r ầy đôi vợ chồng mới cưới. Thôi, cả nhà mình nâng cốc đi! Chúc mừng bố! Chúc mừng chị Yayoi! Chúc mừng anh trai em!”

Shozo nột ực hết cả cốc bia. Trong bầu không khí hơi chùng xuống đó, ngoài cậu ra mọi người ai cũng hân hoan. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Shozo cúi mặt định sắp xếp lại các ý nghĩ trong ầu, mắt cậu bắt gặp ánh sáng hắt lên từ những hạt đậu đỏ bóng loáng. Anh ơi, muối vừng này, gương mặt đèn dẹt của bố cậu li ền thoáng ửng đỏ khi nghe tiếng Yayoi. Không cần nhìn Shozo cũng biết.

Bọn họ thật quá đáng! Shozo vẫn nhớ như in câu chuyện tối hôm đó. Giờ đây cậu không còn nhói đau bởi sự bạc bẽo của Yayoi khi cô yêu bố cậu. Nhưng cậu vẫn không thể lý giải nổi, tại sao bố cậu và Yayoi lại có thể vượt qua bao rào cản để làm nên một mối tình hoàn hảo đến vậy. Khi tiếp xúc với hai người, Shozo cố gắng để họ không nhận ra ý nghĩ ấy của cậu.

Nhưng trong thâm tâm cậu luôn thường trực đi đâu giở đó tựa như sự khinh bỉ. Các người khập khiễng lắm! Cậu thẫn rít lên. Một đôi khập khiễng vô cùng thảm hại! Shozo muốn gào thét to. Tôi sẽ chờ để quan sát cái kết cục thảm hại của mối quan hệ này! Quyết tâm đó phần nào giúp những bức bối trong lòng Shozo nguôi ngoai, nhưng đồng thời cũng khiến cậu thấy mình chẳng ra gì. Buồn làm sao. Đó là cha mình, là bạn mình, vậy mà... Họ đã khơi dậy những gì cậu muốn giấu kín trong lòng. Còn giờ cậu lại phải ngời giương mắt nhìn cái sự trớ trêu đó. Họ đổ dành nhau, âu yếm nhau, vỗ về nhau. Dù không muốn, nhưng Shozo vẫn tò mò nhìn họ âu yếm nhau.

“Hôm trước có đoàn làm phim đến đài hóa thân chỗ anh làm để quay mấy cảnh phải không? Giờ có nhiều quy định về khí thải, nên không còn cột khói bay lên nữa. Người ta cứ cho rằng không có khói bốc lên thì chẳng còn giống đài hóa thân nữa, thành ra đoàn làm phim phải vất vả cả một chuyến.”

“Ai bảo họ cứ nghĩ đài hóa thân là phải có cột khói bay lên chứ. Bên anh đã phải bật quạt, nén khí áp xuống để hút khói, thế nên ít khói là đương nhiên rồi.”

“Bên anh hút khói bằng máy lọc khí điện phải không nhỉ?”

“Hồi trước anh qua vùng nọ thấy có chuyện rất buồn cười. Có cái lò thiêu rác mà ốì người nhàn tưởng là đài hóa thân, cứ chấp tay vái theo cột khói bay lên.”

“Thật á? Buồn cười quá. Mà cũng khó tránh.”

Shozo thán phục Yayoi vì cô biết rất tường tận về công việc của bố cậu. Những đi đâu mà Shozo là con trai cũng chẳng hay biết, Yayoi lại biết hết. Nào là nhà tang lễ, xe tang, lò thiêu chính, lò thiêu phụ... Cậu hầu như không hiểu những từ ngữ mà hai người họ nói với nhau có nghĩa gì.

Bố Shozo làm tại một công ty chuyên bảo dưỡng và sửa chữa máy móc cho các đài hóa thân hoàn vũ. Đó là một công ty khá lớn, chuyên nhận phụ trách kỹ thuật cho các đám hỏa thiêu, công ty mẹ là hãng sản xuất lò hỏa táng, cung cấp cho nhiều địa phương trên cả nước.

Shozo nghe kể hồi trẻ bố cậu hay bị người ngoài miệt thị. Nhưng cậu chưa phải chứng kiến sự kỳ thị đó bao giờ. Rất có thể bố mẹ đã cố gắng nuôi dạy sao cho anh em cậu không phải chịu cảm giác đó, công việc của bố rất quan trọng, bất cứ ai cũng phải nể đến ít nhất một lần trong đời

đấy con ạ, có lần mẹ nói với cậu như thế. Tương tự như các cơ quan hành chính, công việc của bố thường bắt đầu từ 8 giờ 30 sáng và kết thúc khoảng 5 giờ chiều. Bởi vậy, cả cậu và em gái đều không nghĩ công việc ấy có gì đặc biệt. Hai anh em chỉ thấy bố khác mọi người ở chỗ thứ Bảy, Chủ nhật nào không phải ngày xấu là không được nghỉ mà thôi. Có hôm Shozo nằng nặc đòi đi khu vui chơi Summer Land, bố cậu dứt khoát bảo, phải ưu tiên trên hết cho công việc này, đòi mỗi người chỉ có một lần thôi con ạ. Chỉ thế là đủ thuyết phục lòng con trẻ. Summer Land lúc nào cũng đi được, còn việc ở đài hóa thân thì mỗi người chỉ có một lần. Cậu mơ hồ tự hào nghĩ rằng, bố mình là người được tham gia sự kiện trọng đại đó.

Đôi khi cũng có những đứa đem công việc của bố cậu ra làm đề tài trêu chọc. Tuy nhiên, Shozo nghĩ cậu chưa bao giờ định kiến với công việc của bố, chỉ hay nghe người ta bàn tán này nọ thôi. Chắc mày không chết hả? Mày sống được mãi không? Ai mà chả phải chết. Khi chết đâu phải một mình ra đi cả, chứ mày tưởng sao? Có lần, Shozo đập lại một đứa bạn như vậy. Nó sợ quá khóc òa ỉ, từ đó không dám trêu Shozo nữa. Cậu nhận ra rằng, chính mình mới là đứa có thứ để dọa dẫm bọn bạn. Từ đó, có bị trêu Shozo cũng không còn bức xúc, chẳng thiết phản ứng gì. Đối với Shozo, công việc của bố cậu ngày càng trở nên bình thường và không có gì đặc biệt cả.

Bởi vậy, Shozo không thể hiểu nổi tâm trạng Yayoi khi cô gật gù tán thưởng từng cử chỉ của bố. Cô còn cọ cọ vào người bố đùa. Không có anh chắc chẳng ai sang được thế giới bên kia ấy chứ!

“Thì công việc mà người đặc biệt của mình làm đương nhiên phải đặc biệt rồi. Như Sho-chan ấy, sắp tới nó sẽ thành chuyên gia kiểm toán. Rồi sẽ có một cô bé nào đó nghĩ công việc của Sho-chan là vô cùng tuyệt vời!”

Mặc xác tôi, Shozo ngán ngẩm nghĩ. Cậu đã rời xa thời sinh viên nghèo nhưng trong sáng ngày ngày chuyên tâm học hành và chắt vặt làm thêm kiếm tiền. Shozo luôn cố gắng tranh thủ thời gian rỗi trong chuỗi ngày bận rộn đó để lui tới câu lạc bộ thể thao, nhờ vậy mà các mối quan hệ bạn bè của cậu không bị bỏ băng đi. Xếp được lịch cho sát sao như vậy rất mất công nhưng cậu hiểu rõ rằng cuộc sống sẽ suôn sẻ và dễ chịu khi duy trì được quan hệ với những người yêu quý mình. Cậu luôn giữ cho tâm trạng của mình thật nhẹ nhõm như một người luôn thỏa mãn với thực tại của mình. Những người hay gồng mình gắng gượng vì thế mà không thích gần

cậu. Sau khi mẹ mất, bố cậu cũng bị ảnh hưởng lối sống đó, nên mọi việc đều ổn. Chỉ riêng với Yayoi là cậu muốn cố hết sức, nhưng đã muộn.

“Trước đây có lần em mang đồ anh bỏ quên đến đài hóa thân, đáng anh đứng làm việc trước lò thiêu trông mới oai làm sao. Lúc ấy anh mặc áo khoác màu ghi, đi găng tay màu trắng.”

“Trước lò thiêu ư?”

Yayoi ngạc nhiên nhìn Shozo.

“Không thể tin được, Sho-chan ạ. Cậu đúng là chẳng biết gì. Gia đình người quá cố đứng ở chỗ đó đấy. Bố cậu phải chuyển linh cữu từ xe tang sang xe kéo, xong rồi lại phải đứng đó cùng thân quyến người chết nữa. Cung cách bố cậu đưa quan tài và củi vào lò thiêu đều rất chuyên nghiệp. Nhìn mà chết mê chết mệt ấy!”

“Chắc tại có Yayoi đến nên anh mới khoe nghề thế thôi.”

Bố lim dim mắt. Eo ời, anh mà thế à? Yayoi nói rồi khẽ dụi vào má bố. Dường như đối với hai người bọn họ, cái gì của nhau cũng trở nên đáng yêu. Shozo chưa bao giờ nghĩ lại có ngày cậu thấy bố mình như vậy.

Shozo cố nhớ lại xem bố như thế nào khi mẹ còn sống. Bố mẹ cậu rất hòa thuận. Nhưng theo kiểu của hai người bạn đã đồng cam cộng khổ. Cậu chưa bao giờ nghĩ bố mẹ là một cặp đôi. Họ sống cùng nhau như thể đi đầu đó là đương nhiên. Ở đó có phân chia vai trò nhưng không liên quan đến sự khác biệt giới tính. Sự phân chia trách nhiệm giữa bố và mẹ hoàn toàn ăn khớp và được duy trì đều đặn. Tình trạng đó giúp anh em cậu luôn được yên ổn.

“Sho-chan chẳng hiểu gì về bố mình cả. Nhưng cũng chẳng sao. Em hiểu cả mà, anh đừng buồn nhé!”

Con xin lỗi. Thế bố thì sao? Bố có thể nói là đã hiểu được hết Yayoi chưa?”

Yayoi đáp lại Shozo:

“Đương nhiên rồi. Tớ chỉ cần ở cạnh là bố cậu hiểu thấu hết!”

“Bố thông minh thế sao?”

“Ngốc quá đi, Sho-chan ạ.”

Trên mặt Yayoi thoáng chút thương cảm:

“Những lúc như vậy, cái mà người ta cần sử dụng đâu phải là trí não.”

“Vậy thì cái gì?”

Yayoi bỗng nhiên ngã xuống lòng bố cậu đang ngối khoanh chân, cọ má vào đầu gối rồi thốt lên:

“Meo!”

Tiếng mèo? Là tiếng mèo kêu ư? Bố cậu lấy mu bàn tay cọ nhẹ lên trán Yayoi. Y như ông chủ với con mèo.

“Meo, meo!”

Shozo như đang phải chứng kiến một cảnh vô cùng khó chịu. Yayoi tiếp nhận ánh mắt của cậu kiểu người trên và cười bảo:

“Bằng cách đó chúng tôi dần hiểu ra rất nhiều điều đấy, cậu bé ạ!”

“Yayoi là chú mèo dễ thương nhất của anh!”

Bố vừa nâng đầu Yayoi lên vừa nhấp rượu và thở ra câu đó mà không hề để ý đến ánh nhìn của Shozo.

“Vâng, mèo, nhưng là mèo mùa xuân đấy!”

“Ừ, ừ!”

“Anh phải hứa chỉ dành riêng chỗ này cho em nằm thôi đấy.”

“Ừ, hứa! Lời hứa chỉ mãi dành cho Yayoi thôi đấy.”

Shozo nghĩ, nếu mẹ còn sống chắc cũng sẽ không bao giờ làm thế với bố. Chắc chắn mẹ sẽ không bao giờ khiến bố phải làm điều gì quá lỗ trước mặt người khác. Cả với các con cũng vậy. Cậu và em gái luôn nghĩ bố là người uy nghiêm. Vì vậy, sau khi mẹ mất, bắt gặp bố đứng ở bếp nấu ăn, hai đứa cuống hết cả lên. Đầu óc non nớt của chúng đinh ninh rằng, không được để bố làm như vậy. Vậy là Kae học nấu nướng, còn Shozo học cách dọn dẹp nhà cửa, giặt giũ. Vậy mà, giờ đây bố cậu lại xếp bát đĩa và trút xì dầu sang chai nhỏ hơn theo chỉ đạo của Yayoi, thậm chí không mấy may khó chịu vì phải làm những việc vụn vặt ấy. Bố cậu, người khi muốn uống trà chỉ nói một từ “trà” để ra lệnh, giờ đây đang tự tay mình bật lửa đun nước. Hay là thực ra trước đây bố đã rất muốn tự mình làm những việc đó? Không thể nào. Có lẽ bố cậu đã thành người khác mất rồi! Nhưng tính cách một con người đã hình thành trong suốt mấy chục năm nay chẳng lẽ có thể thay đổi chỉ bởi một người con gái? Shozo hối tiếc. Hình như cậu đã không nhìn ra được điều gì đó vô cùng quan trọng. Nguyên gốc của sự quẫn

quýt giữa bố và Yayoi là gì? Trước khi hình thành quan hệ nam nữ, giữa họ đã có đi đâu gì t ần tại? Đó có lẽ là điểm chung giữa hai người bọn họ, đi đâu mà Shozo không thể hiểu được.

Thế em không khó chịu gì khi thấy hai người đó như thế à? Có lần cậu hỏi em gái. Kae bình thản trả lời:

“Không, có gì đâu! Lấy được cô vợ trẻ như vậy chỉ là ngược lại lẽ thường thôi mà.”

“Đừng ăn nói như thế.”

“Không phải vậy! Em đâu ý xấu gì đâu! Yayoi đã giúp bố thoát khỏi ràng buộc. Bây giờ bố mới được sống với chính mình mà không phải lo lắng đến anh em mình nữa. Anh em mình đã phó mặc bố cho Yayoi và tự do bay nhảy r ể đấy thôi. Chúng ta tự do nghĩa là bố cũng được giải phóng còn gì.”

“Anh không hiểu. Chẳng lẽ anh em mình bó buộc bố đến thế sao?”

“Không phải anh em mình bó buộc bố, mà tự bố tạo cho mình nghĩa vụ phải bó buộc bản thân như thế.”

“Vì sao?”

“Vì mẹ đã mất đi và để lại anh em mình. Mẹ đã cố gánh vác gia đình cho đến khi qua đời, có lẽ bố muốn duy trì đi ều đó.”

Shozo vô cùng tán phục đứa em gái. Con bé học xong cấp III là đi làm ngay, nên trưởng thành hơn cậu rất nhiều. Con bé sẵn sàng chấp nhận cuộc hôn nhân bất thường của bố cậu mà không hề bực xúc.

“Vợ mới của bố mà xấu tính xấu nết, chắc chắn em phản đối ngay.”

Em gái cậu phì cười nói.

“Nếu cứ như một con mèo con thích được nuông chiều thì không sao à?”

“Thế càng vui còn gì.”

“Với tuổi tác của bố hả?”

“Bố đã ngần ấy, càng vui càng tốt chứ sao. Từ giờ sống với Yayoi, chắc là bố sẽ vui đến tận giây phút cuối cùng ấy chứ! Em rất biết ơn Yayoi vì đã khiến bố vui đến vậy.”

“Thế còn Yayoi, không biết có vui không nhỉ?”

“Nhìn là biết mà.”

Đúng thế, Shozo gật đầu. Nhưng người vẫn trẻ người non dạ như Yayoi liệu có thể duy trì được hạnh phúc đó hay không? Shozo mơ hồ nghĩ. Tại sao với mình lại không được nhỉ? Hai đứa lại bằng tuổi nhau, không chừng sẽ tạo cho nhau được nhiều niềm vui tươi mới.

“Hồi đại học Yayoi-chan bị gọi là ‘cô nàng thanh thoi’ phải không anh?”

“Ừ. Vì cứ thở ra là cô ấy nói ước sao có một cuộc sống thật nhàn hạ.”

“Vậy ước mong đó thành hiện thực rồi còn gì? Em thấy bây giờ Yayoi-chan khá là thanh thoi nhàn hạ đấy.”

Không biết có phải nhớ lại cuộc nói chuyện cách đây đã lâu không, bỗng Kae bật cười.

“Sống thanh thoi đến mức quên sầu!”

Bữa đó em gái Shozo nấu bữa tối ở bếp. Con bé đã tự quyết định chuyển đến sống với anh. Lúc đầu Shozo hơi bực. Nhưng ngẫm nhìn cái dáng dấp đang của con bé, cậu nghĩ đó không phải là một lựa chọn tồi. Cậu đã ngắm cái dáng đứng ấy suốt từ sau khi mẹ mất. Tiếng dao thái lách cách lên mặt thật của em gái cậu nghe càng lâu càng thấy hay hơn. Nó tạo cảm giác về một cuộc sống yên bình. Chẳng lẽ bố không cần tiếng dao này nữa hay sao?

Có lần đang ngẫm đợi món nhắm bùng ra, nhìn dáng con gái lúi húi cạnh bồn rửa bố nói, Kae này, con càng ngày càng giống mẹ đấy. Shozo nghĩ chắc bố chỉ cảm khái mà nói vậy thôi. Con người ta ai chết đi cũng thành tro bụi, đó là câu cửa miệng của bố. Lời của một người quá hiểu về tro bụi cuộc đời như bố quả thực có sức thuyết phục. Nhưng cũng rất có thể những thứ tưởng đã thành tro bụi kia vẫn không hề mất đi. Không chừng tiếng dao đang phập phật kia lại là tiếng dao của mẹ. Người “được giải phóng” mà Kae nói tới đó chẳng biết là bố hay là mẹ, người đã khuất từ lâu, cậu tự hỏi.

“Anh ơi, Yayoi-chan rủ cả bốn người cùng đi tắm suối nước nóng đấy. Bố được nghỉ thêm một ngày nữa thì phải.”

“Tại sao anh lại phải đi cùng?”

“Tại sao là thế nào? Vì anh là con trai của bố chứ sao nữa.”

“Một chuyến đi nghỉ g òm cả gia đình à? Nực cười!”

“Anh này...” Em gái cậu quay người lại, tay vẫn c ãm chiếc muôi trên tay.

“Chỉ vì không yêu được người ta mà cứ co rúm lại như thế không tốt đâu.”

Trong phút chốc, Shozo lặng thinh. Kae cúi đầu, có vẻ hối hận vì đã chạm vào nỗi đau của anh mình.

“Em xin lỗi, em nghe từ Yayoi-chan. Chị ấy bảo em đừng nói gì với anh. Nhưng mà anh trẻ con quá đấy!”

“Đúng là đàn bà con gái, lại còn thân nhau nữa thì...”

Shozo nói, cổ ghìm cơn giận. Dường như tất cả những tình cảm đối với Yayoi mà cậu trân trọng bấy lâu giờ bỗng bị xóa nhòa. Nhưng có lẽ so với bố và Yayoi, mình còn là kẻ khó chịu hơn không chừng.

“Đừng bảo anh cô ấy nói là từng làm chuyện không phải với Sho-chan đấy chứ?”

“Đương nhiên là không r ồi.” Kae ngạc nhiên nhìn Shozo. “Anh thật chẳng hiểu gì về Yayoi-chan cả.”

“Thế cô ấy đã nói chuyện gì?”

“Anh thử đoán xem nào?”

“Hay cô ấy bảo chị không phải là người hợp với Sho-chan chẳng hạn?”

Em gái cậu bật cười. Shozo giật mình không hiểu có chuyện gì lạ lùng làm con bé bu ãn cười đến vậy.

“Ôi, anh nghĩ mình là ai, nhân vật quan trọng lắm hay sao?”

Không ngờ Kae chế nhạo cậu đến thế, Shozo nổi xung lên, ném cuốn tạp chí bên cạnh mình về phía em gái.

“Yayoi-chan đã có l ần bảo, ‘cuộc sống này khó mà theo ý mình được lắm’ chị ấy muốn sống thật thanh thản, trong tâm không phải vướng bận tình cảm hay hối hận vì đã làm việc gì không phải.”

Shozo cảm tưởng như đang nghe thấy chính giọng nói của Yayoi. Sho-chan, cuộc sống này khó mà theo ý mình được lắm. Giọng nói của cô đầu đầu như tâm tình vậy.

Đó là mùa đông năm thứ hai đại học. Năm đó Tokyo tuyết rơi nhiều bất thường. Sau khi đi ăn cùng bạn bè, cậu định đưa Yayoi về thì tàu điện đã hết chuyến. Ở bến đỗ taxi người đợi thành dãy dài. Yayoi đành đi bộ ra bến tàu điện ngầm. Dù hơi xa nhưng Shozo cũng đi cùng cô. Nét mặt cậu tỏ vẻ bức bối, nhưng thực ra trong lòng lại rất vui. Cậu thấy mình giống chú cún con trong đồng dao cổ, liền cao hứng ngâm nga câu hát: “Tuyết này, mưa này, rơi mãi, rơi mãi không thôi.” Yayoi cười hát theo. “Chú chó mừng rỡ chạy quanh vườn, chú mèo nằm co bên lò sưởi.” Cả hai cao hứng hát mỗi lúc một to. Shozo lộn nhào trên tuyết. Yayoi cười, nhưng vẫn thận trọng biết đi sao cho khỏi ngã.

“Yayoi cũng thử lộn người trên tuyết xem, thích lắm đấy!”

Yayoi cười khi nghe lời rủ rê của Shozo, cô ngẩng mặt lên nhìn bầu trời:

“Ông trời giỏi thật đấy nhỉ? Tạo ra được nhiều tuyết thế này. Còn khiến cho con người lúc thì vui sướng, khi khác lại khốn đốn nữa. Tài thật.”

Shozo lăn lộn trên tuyết, cậu kéo tay Yayoi xuống. Bị bất ngờ, cô ngã dúi vào Shozo, liền nằm đó bất động. Shozo hoảng hốt, vỗ nhẹ vào mặt Yayoi, cô dần mở mắt ra.

“Ui, cậu làm tớ giật cả mình. Tớ nghĩ cậu ngất rồi chứ. Đừng có khiến người ta sợ như thế.”

“Sho-chan cứ như là chú chó trong bài đồng dao ấy nhỉ.”

“Tớ xin lỗi.”

“Còn tớ làm mèo là được rồi. Làm mèo sẽ được nằm cuộn tròn và mãi ngắm tuyết ngoài cửa sổ.”

“Một cách thanh thoi chứ gì?”

“Đúng rồi, thật thanh thoi.”

Đúng là Yayoi, Shozo nghĩ, trong lòng dâng trào tình cảm. Trong đầu cậu vẽ ra một căn phòng thật ấm áp, bên ngoài trời đầy tuyết. Yayoi sẽ nằm cuộn tròn bên lò sưởi, còn chính cậu sẽ chạy bên ngoài và làm trò cho cô xem. Khi kéo tấm cửa kính ra và nhìn vào trong phòng, cậu sẽ cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Bởi vì, cậu vừa được nghịch tuyết vừa được thấy gương mặt mơ màng đang chìm vào giấc ngủ của cô.

“Tớ không phải kiểu người thích nghịch tuyết đâu.”

“Thế ra cậu không thích tuyết à?”

“Không, tớ rất thích ấy chứ. Nhưng mà nó sẽ tan ra thành nước, nên tớ tiếc lắm.”

“Kỳ quặc.”

Yayoi vịn vào tay Shozo, định đứng dậy. Khi đó cô nói:

“Cuộc Sống này khó mà theo ý mình được lắm.”

Shozo phì cười vì Yayoi nói như bà cụ non. Lẽ ra cậu mới là người kêu than cuộc sống này thật không suôn sẻ mới phải chứ.

Không biết Yayoi đọc thấy những suy nghĩ trong đầu cậu hay là nói về tình cảnh của chính cô? Mà đạo đó cô còn chưa gặp bố cậu.

Khi cố nén bức dọc và ng ồi nhìn Yayoi như chú mèo con nằm trên đùi bố, Shozo không thể nào không nhớ câu chuyện ngày tuyết rơi hôm đó. Chú mèo nằm cuộn tròn bên lò sưởi. Phải chăng bố mới chính là người cùng Yayoi nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm tuyết? Có thể lắm chứ. Còn cậu, sẽ chỉ đứng như gã h ềngoài trời tuyết trắng mù mịt nhìn vào bên trong ô kính mà thôi.

Bố mẹ Yayoi phản đối kịch liệt khi vừa nghe tin về chuyện kết hôn của con gái. Shozo nghĩ tất nhiên là thế. Chắc hẳn họ đã vẽ ra một tương lai khác cho con gái mình. Nhưng Yayoi quyết không theo lời bố mẹ. Con đã tìm được chốn nương thân cho mình, cô nói với bố mẹ. Duy chỉ có một lần, khi hai gia đình gặp nhau và cùng dùng bữa cơm thân mật, bố cô mới nói, Thật nhẹ cả người khi biết tin ông Umetaro kém tuổi tôi đôi chút. Shozo nghe mà hoang mang. Chẳng lẽ ông ấy chỉ nghĩ đơn giản vậy thôi sao? Cậu hỏi thử xem họ có thiên kiến gì về công việc của bố hay không, và việc con gái họ làm vợ kế bố của bạn học có khiến họ lo ngại hay không? Tức thì Yayoi đứng ra trả lời, Đến khi chết đi, người nào hạnh phúc nhất người đó sẽ thắng. Đây, nó nghĩ như thế đấy, bố Yayoi tiếp lời. Rồi ông cúi đầu nói, Trăm sự xin nhờ gia đình bên đó giúp đỡ cháu nó. Bố Shozo cũng cúi đầu đáp lại, thấp đến mức chạm cả cằm xuống bàn. Ông bố thì biết mình biết người, mà cô con gái lại bướng bỉnh, lúc nào cũng chỉ làm theo ý mình, Shozo nghĩ, giận đến tức cả ngực. Mẹ Yayoi bình tĩnh nói, Nếu có chuyện gì, con cứ về với mẹ. Suy nghĩ của bà ấy mới đúng là của một người bình thường, Shozo thầm nghĩ.

Từ đó Shozo không có dịp gặp lại gia đình Yayoi nữa, nhưng hình như em gái cậu thỉnh thoảng có liên hệ qua lại mỗi khi Yayoi về quê.

“Gia đình nhà Yayoi-chan khác hẳn nhà mình. Trong nhà lúc nào cũng náo nhiệt, thậm chí là ồn ào. Em thấy ngạc nhiên lắm. Đúng là đại gia đình có khác.”

Yayoi có một anh trai và hai em gái. Ngoài bố mẹ ra còn có ông đang nằm liệt giường, nhưng bà vẫn rất khỏe. Nhà có thêm cả chị dâu. Bây giờ hai hộ gia đình đang sống chung, nhưng nghe nói họ lúc nào cũng ầm cụng. Hơn nữa, chị dâu Yayoi lại đang mang bầu, thế là trong năm nay họ sẽ có thêm một thành viên nữa.

“Đến nhà chị ấy không hiểu ra ai vào với ai nữa. Mọi người chan hòa với nhau, vui lắm ấy. Nhưng ngày nào mà cũng như thế chắc là em không chịu nổi. Có khi Yayoi-chan muốn đi lấy chồng là vì thế cũng nên.”

Nhưng không phải vì thế mà lặn xả vào bố mình, Shozo thàn nghĩ.

“Nếu vậy cô ấy có thể tự lập và ra sống riêng cũng được chứ sao?”

“Đâu ai cũng như anh.”

“Anh chẳng hiểu gì” Kae lắc đầu rồi nói thêm: “Chị Yayoi là người không sống một mình được. Với lại, chị ấy cũng chưa bao giờ được dạy cách sống như vậy. Chị ấy cũng không biết thay đổi phù hợp để sống chung được với người khác. Có lẽ chỉ với bố, chị ấy mới có thể sống thoải mái.”

“Bố mình có cái gì để cô ấy cảm thấy như vậy được nhỉ?”

“Anh khắt khe quá. Anh nên hiểu và thông cảm với bố hơn đi. Bố lúc nào mà chẳng là bố. Không bao giờ ra oai mà cũng không khi nào cúi đầu. Lúc nào cũng như lúc nào. Khác hẳn với anh!”

Shozo cảm thấy bị chạm nọc, nhưng cậu vẫn cố nén cơn giận đang dâng lên:

“Nói thế nghĩa là gì?”

“Anh thấy khó chịu à? Hay thật đấy!”

“Tao đấm cho đấy!”

Kae cười như thể không để ý gì đến lời dọa nạt.

“Anh muốn thì cứ việc! Đằng nào anh cũng chỉ bắt nạt được mỗi em. Ra ngoài đường anh toàn gặp ối kẻ đáng gờm còn gì. Đến giờ em vẫn nhớ bài tập làm văn anh viết ngày xưa. Bài được điểm mười đỏ chói ấy.”

Má Shozo nóng ran. Câu mở đầu của bài văn đó, cậu đã viết: “Người tôi tôn kính nhất chính là bố.”

“Em đã nghĩ là h ồi trẻ con chắc mình hiểu l ắm, nhưng suốt từ h ồi bé đến giờ vẫn không giải thích được. Giờ em đã có thể hiểu được bản chất của đi ều h ồi đó khiến mình thấy phản cảm. Ai mà cứ ra rả suốt ngày rằng mình tôn kính cha mẹ là kẻ giả dối. Thực tế họ chẳng h ề có tình cảm ấy chút nào, nên phải làm như vậy để tung hỏa mù thôi. Như anh chẳng hạn, có lẽ chẳng may may tôn trọng gì bố, mà chỉ làm như thế để ra vẻ mình là một đứa con ngoan thôi đúng không?”

“Câm ngay!”

Kae bặm môi, giương mắt lên khi thấy cậu nổi cáu, con bé không tỏ vẻ gì là nao núng. Không những thế, nó còn trợn mắt nhìn tỏ ý phản đối làm Shozo đâm ra chột dạ. Kae im lặng h ồi lâu, nhưng cuối cùng cũng cất tiếng như thể đã cân nhắc kỹ từng từ một.

“Em không thể nói một đi ều cao cả rằng mình tôn kính bố, nhưng có thể khẳng định sẽ luôn ủng hộ bố. Khi mẹ mất, em đã tự nhủ mình phải như thế. Anh còn nhớ không? Sau khi thiêu mẹ xong, bố đã cúi mình rất thấp để nói lời cảm ơn những nhân viên làm việc ở đài hóa thân hôm đó. Bố nói, cảm ơn các anh rất nhi ều vì đã giúp vợ tôi có một buổi hỏa táng thật tốt đẹp. Đáng lẽ lúc đó bố có thể khóc, nhưng bố đã không làm thế. Em luôn ủng hộ bố. Còn anh, anh ghét công việc của bố, vậy mà lại nói là tôn kính...”

“Thôi đủ r ồi!”

Shozo vùng dậy mặc áo khoác, vợ lấy chìa khóa và ví r ồi lao ra ngoài. Tiếng cửa đóng s ầm như thể đuổi Shozo ra khỏi nhà mặc dù chính tay cậu đã sập cửa. Cậu ra đường, lang thang trên phố suốt buổi tối.

Sao mình lại để bị nó nói như vậy chứ? Đang điên tiết, cậu đá tung những túi rác ở nơi tập kết và gào lên. Ban đêm lang thang ngoài đường chỉ toàn những kẻ phạm pháp. Lát sau cậu bình tĩnh lại, cảm giác muốn khóc chột trào lên.

Đúng là mình không đủ tôn trọng bố. Tuy là với bố, phải làm công việc phụ thuộc vào cái chết của người khác đến mức không được ngày nghỉ nào ra h ồi cũng không phải chuyện đơn giản. Cậu đã rất ghét bố, vì thậm chí những ngày cuối tu ần trùng với ngày xấu bố cũng không đi chơi với gia

đình mà chỉ ngồi khẽnh trước TV xem đánh cờ vậy. Cái dáng lưng cong cong ấy đủ uy quyền để lấn át mẹ cậu. Trước đây khi nghe chuyện bạn bè kể, Shozo nghĩ những ông bố tự tiện cắt điện thoại khi người yêu con mình gọi đến đã là quá đáng lắm rồi. Nhưng cậu còn thấy bức mình với bố hơn thế bởi sự lạnh lùng của ông, ông không bao giờ nói với mẹ một câu ngọt ngào.

Cậu vẫn nhớ hôm đưa tang mẹ. Cả việc bố chào hỏi, cảm ơn những nhân viên ở nhà tang lễ cậu vẫn còn nhớ mồn một. Nhưng cậu lại không cùng cảm nhận với đứa em gái. Giữa những người thân xô nhau khóc tức tưởi, chỉ mình bố cậu cứ đứng cứng đờ ra đó. Với Shozo, hành động ấy không khác nào quay lưng lại với cái chết của mẹ. Bố đã quen với cái chết, có lẽ ông cũng coi cái chết của mẹ như bao người khác. Cậu đã muốn hét lên rằng, nắm xương mà ông đang cầm kia là nắm xương đặc biệt đấy, nhưng phải cố dằn lòng.

Ủng hộ à, nói về chuyện này, có lẽ cậu là người theo phe mẹ. Chính vì mẹ đã mất rồi, nên cậu mới càng nghĩ vậy. Khi bố với Yayoi lấy nhau, ý nghĩ đó trong cậu càng gay gắt. Mẹ ơi! Shozo thầm gọi. Con không muốn để mẹ chết thêm một lần nữa!

Sau một hồi lang thang cho khuây khỏa, Shozo bắt đầu muốn trở về nhà. Cậu khó chịu vì phải đối mặt với em gái, nhưng không còn cách nào khác. Một người không bao giờ làm trái lời cha mẹ, cũng không cãi nhau với bạn bè bao giờ như cậu lại rất hay mâu thuẫn với em gái. Đến lúc con bé không giữ được bình tĩnh nữa thì quả là ghê gớm, thiên hạ không ai bằng. Thế nên con trai mới không thích, Shozo nghĩ. Cậu ngao ngán nhận ra rằng, chính cái kiêu quá giữ ý của mình cũng dẫn đến kết cục y hệt như vậy. Thật đáng ghét!

Yayoi gọi điện đến sau vụ cãi cọ đó mấy ngày.

Cô nói đã quyết định ngày đi tắm suối nước nóng nói hôm trước. Cô bảo đã đặt xong cả phòng trọ, Shozo rất khó chịu với cái kiểu tự ý chẳng hỏi han người khác đó của cô.

“Tốt quá còn gì? Mà nghe đâu cậu đang cãi nhau với Kae à? Không được, không được. Anh em trong gia đình phải thân thiết với nhau chứ! Lấy tôi với bố cậu mà làm gương đây này! Hai anh em tới suối nước nóng

làm lành đi. À, tháng sau có sinh nhật của tôi với bố cậu đấy. Đi đi rồi gia đình ăn mừng cho ấm cúng nhé!”

Muốn ấm cúng thì hai người đi mà tự tổ chức với nhau, Shozo còn đang nghĩ đã thấy Yayoi đập máy.

Từ sau hôm cãi nhau, Shozo vẫn chưa bắt chuyện lại với em gái. Cậu nghĩ mình thật trẻ con, nhưng cứ hề vấp phải thái độ khó ưa của con bé, Shozo liền đáp trả lại đúng như vậy. Hồi cả hai sống cùng bố không bao giờ có chuyện như vậy xảy ra. Có chuyện gì hai anh em đều gắng gượng làm lành. Có lẽ bởi cả hai đều muốn cho bố thấy mình không còn là trẻ con nữa để ông yên lòng.

Gần đến ngày đi, em gái mới bắt chuyện với cậu.

“Bố và chị Yayoi rất mong đợi chuyến du lịch này, nên với tư cách là một thành viên của gia đình, anh đừng làm hỏng bầu không khí đó. Thứ nữa, với tư cách là anh trai, anh phải đối xử tốt với cô em gái có một không hai trên đời này!”

“Cô em gái có một không hai? Đừng có văn vẻ như thế đi.”

“Và với tư cách là anh trai, anh phải chi trả cả phần ăn nghỉ của cô em gái đang nghèo túng này. Trăm sự nhờ anh đấy!”

Ra thế, nó âm mưu cả rồi. Nghĩ vậy nhưng cậu thấy nhẹ nhàng vì bầu không khí nặng nề giữa hai anh em đã được phá vỡ.

Từ ga Jomo Kogen thuộc đường tàu siêu tốc Joetsu xuống, muốn đến nơi nghỉ trọ phải đi xe buýt một đoạn. Đó là một nhà nghỉ cổ có bồn tắm nóng. Tuyết vẫn rơi, trên các mái nhà, băng đóng thành trụ dài buông xuống. Đã có hai phòng được đặt sẵn, một cho Yayoi và bố, một cho Shozo và em gái. Tuy biết đi đâu đó là đương nhiên, nhưng Shozo thấy bố và Yayoi ở chung một phòng vẫn cứ sống sợng thế nào đó. Cậu lúc đầu tưởng tượng cảnh họ nằm chung một tấm nệm. Cảnh đó làm Shozo liên tưởng đến chuyện chăn gối của bố mẹ mình, cậu lại thấy căm ghét Yayoi quá.

Suốt quãng thời gian ngồi tàu, Yayoi cứ mơ màng nhìn ra cửa sổ, một tay đặt lên đùi bố. Nắng rọi vào làm hai má cô ửng hồng.

“Bên ngoài có vẻ lạnh, nhưng trong này cứ như mùa xuân ấy nhỉ. Ấm ới là ới. Cứ đi cùng với anh là em thấy ở đâu cũng có mùa xuân cả.”

“Mùa xuân do Yayoi mang đến đấy à?”

“Không phải, là mùa xuân mà cả anh và em cùng làm nên đấy.”

“Vậy ra đôi ta là hai vị tiên, đi đến đâu hoa nở đến đó à?”

“Đúng thế! Em muốn nhanh nhanh thành bà lão để đuổi kịp anh đấy!”

“Thế thì nhanh lên, nhanh lên!”

Shozo trở mắt nghe hai người nói chuyện và quay sang nhìn em gái. Con bé không nói gì, đưa ngón tay trở lên miệng ra hiệu cậu hãy im lặng. Một người nghiêm túc như bố mà đi với Yayoi lại thành ra quên hết mọi thứ xung quanh. Thậm chí có thể nói là quên cả trăn thế đi. Bố cậu và Yayoi cùng làm rằm hát bài “Mùa xuân đến”, tỏ ra cực kỳ nhẹ nhõm, thanh thản. Trong khoảnh khắc ấy, với hai người kia như thể cậu và em gái không còn tồn tại.

Sau bữa tối, cả nhà tập trung ở phòng bố và Yayoi uống rượu. Suối nước nóng và đồ ăn đều không có gì đáng phàn nàn, nên dù lúc đầu không muốn đi nhưng Shozo cũng cảm thấy hài lòng. Bố cậu uống liền mấy chén do Yayoi tiếp, đã ngà ngà say.

“Ban nãy tớ với bố cậu vào bồn tắm chung. Một bà đến suối nước nóng để chữa bệnh hời, ‘Hai bố con đấy à?’ Mình bức quá nói thẳng. ‘Không chúng cháu là phu thê đấy ạ!’”

Phu thê à? Từ này được dùng vào thời nào vậy nhỉ? Yayoi phớt lờ câu hỏi khiêu khích của Shozo. Em gái cậu hình như định nói gì đó, nhưng lời nói mắc nghẹn trong cổ con bé như miếng cơm nắm ăn tối.

“Thế là bà ấy bảo, ‘Cô gái trẻ thế này mà đã làm mệnh phụ rồi á?’ Tớ bức mình quá, nhưng đúng lúc đó có bố cậu nói đỡ cho. Thế là bà ấy bảo không có cặp đôi nào lại hợp nhau đến thế.”

Đột nhiên, Shozo thoáng hụt hẫng trong lòng như mất mát gì đó.

“Tớ vui sướng quá, chỉ muốn ra lay trước vong linh của mẹ Sho-chan và Kae-chan mà cầu khẩn. Xin chị hãy để tôi lo liệu. Đừng lo lắng gì cả.”

“Cô ấy mất đã lâu, chắc không còn lo lắng gì nữa đâu. Đúng ra phải nói là nhờ có Yayoi mà cô ấy không phải lo lắng gì nữa.” Bố cậu xen vào.

“Hôm nào đấy mình đi thăm mộ chị ấy nhé. Phải báo cho chị ấy về cuộc vui này chứ.”

Yayoi vừa nói vừa nghiêng bầu rượu vào chén của bố cậu. Từ ống tay áo rộng của bộ đồng phục lộ ra một vùng ngực trắng nõn hiện rõ những

mạch máu. Ngón tay đỡ lấy chén rượu của bố cậu đen xỉn và gồ xương. Bàn tay ấy không hợp chút nào với chiếc chén sứ xanh lam lịch lãm. Nhận ra thế, Shozo buột miệng thốt lên đi đâu mà bấy lâu nay cậu vẫn kìm nén:

“Thật đáng xấu hổ!”

Cả bố và Yayoi đều quay lại nhìn về phía cậu.

“Các người ấy, trông chẳng ra làm sao cả!”

“Anh nói gì thế?”

Kae tóm lấy tay Shozo hòng kìm anh mình lại. Mặc dù biết mình đã nói đi đâu không phải, nhưng lúc đó cậu không thể nhịn được nữa.

“Các người làm gì vậy? Trông mặt các người mới kỳ cục làm sao. Các người định cứ mãi thế này à? Ngày nào ngày nào cũng thế, người nhìn là tôi cảm thấy khó chịu lắm đấy!”

“Vậy cậu đừng nhìn nữa!”

Yayoi không chịu thua, cô chăm chăm nhìn Shozo. Đôi mắt lúc nào cũng khép hờ như thiu thiu ngủ của cô bỗng mở trừng trừng. Ánh sắc lạnh trong đôi mắt đó khiến lửa giận trong cậu tắt ngúm. Trước mặt cậu là ông bố già đang ng ẫ sụp cả vai. Dáng ng ẫ đó đối với Shozo còn khó chịu hơn nhiều so với khi bố sống đôi cùng Yayoi. Cậu cảm thấy mình vừa phạm phải một sai lầm ghê gớm. Nhưng tâm trạng trào dâng trong phút chốc cứ tuôn ra ào ào với những từ ngữ mà cậu tưởng đã ngủ quên từ lâu.

“Khi còn sống lúc nào mẹ cũng bảo bố là to nhất trong nhà. Đôi khi con cảm thấy chẳng đúng chút nào, nhưng không nỡ nói ra vì sợ tổn thương đến mẹ. Dù mẹ đã mất rồi, nhưng xưa kia lúc nào mẹ cũng luôn hết mình tôn trọng bố, luôn buộc mình phải đối xử với bố như vậy. Thế mà sau khi mẹ mất thì bố thế nào? Nhất là từ sau khi bố với Yayoi sống cùng nhau, bố đã đối xử với tình cảm của mẹ ra sao? Bố không thấy thương cảm cho mẹ chút nào sao? Bây giờ con không biết bố vĩ đại ở điểm nào nữa, hay chẳng chỉ là một lão già háo sắc tầm thường!”

Đúng lúc đó, một bầu rượu từ đâu bay đến trúng mặt Shozo.

“Xin lỗi bố cậu đi!”

Yayoi giận dữ hét lên, lao đến chỗ Shozo rồi dùng hai tay đẩy mạnh người cậu. Shozo ngã ra sau, cậu để mặc cô đánh mà không chống đỡ.

“Cậu chẳng hiểu gì! Xin lỗi bố cậu đi! Xin lỗi đi! Tôi bảo cậu xin lỗi đi cơ mà!”

Bố cậu kéo mạnh Yayoi ra khỏi Shozo, ôm chặt lấy cô và vỗ nhẹ vào lưng cô dỗ cô bình tĩnh lại. Được thể Yayoi bỗng òa khóc. Bố cậu vừa dỗ dành vừa nâng mặt cô lên. Lúc đó, Shozo bắt gặp ánh mắt bố cậu.

“Bố xin lỗi đã khiến con phải phiền lòng. Nhưng hãy thông cảm cho bố, biết làm sao đây.”

Bố cậu nói như vậy và cúi đầu xuống. Shozo nhìn bố như một người xa lạ. Yayoi vừa rưng rức khóc vừa nói:

“Từ khi tôi với bố cậu ở cùng nhau cho đến nay, chúng tôi đã quyết định gắn bó với nhau hết quãng đời còn lại, cậu đừng quấy rầy chúng tôi nữa.”

Shozo ngẩng đầu thì ra đó, cậu không hiểu ý Yayoi muốn nói gì. Kae liếc nhìn lấy vai cậu giục:

“Đi thôi, anh ơi! Đây không phải là chỗ của anh em mình.”

Shozo và em gái cậu bèn đứng lên ra khỏi phòng. Shozo ngoảnh lại khi kéo cửa liếp, cậu thấy bố mình đã ôm gọn lấy thân thể nhỏ bé của Yayoi.

Khu mới của lữ quán ngăn với khu nhà chính bởi một con kênh nhỏ. Shozo và em gái đứng ngắm rất lâu trên chiếc cầu bắc qua con kênh đó.

“Anh ơi, trán sưng vù r ồi kìa!”

“Ừm!”

“Anh đừng có cản trở chuyện tình cảm của người khác! Làm thế sẽ bị chó cắn đấy!”

“Anh ngốc thật.”

“Đúng đấy.” Kae bật cười nói. Con bé đưa tay lên trán cậu xoa xoa chỗ sưng và bảo:

“Cái bướu này sưng như dấu vó ngựa ấy nhỉ.”

“Anh cảm giác như mình vừa làm một việc t ồi tệ!”

“Thôi không sao. Em đã lường trước được chuyện đó chẳng chóng thì chầy, thế nào cũng sẽ xảy ra, nên khi nó xảy ra r ồi, em thấy nhẹ cả người.”

“Cơ mà, quãng đời còn lại mà cô ấy nói nghĩa là gì vậy?”

“À, vì cơ thể chị Yayoi yếu, nên lúc nào trong đầu chị ấy cũng nghĩ như thế.”

Lần đầu tiên Shozo nghe nói đến đi đầu đó. Yayoi tuy nhỏ bé và xanh xao, nhưng người lại rắn chắc, nên người ta có cảm tưởng rằng cô khỏe mạnh bình thường.

“Anh đúng là chẳng biết gì cả. Yayoi-chan bị yếu tim. Người ta bảo chị ấy bị hở vách ngăn tim hay gì gì đấy. Mẹ chị ấy bảo đó là bệnh tim bẩm sinh, nhưng cứ sinh hoạt bình thường thì không sao cả. Gia đình chị ấy không phản đối chuyện kết hôn cũng là vì muốn chị ấy được làm đi đầu mình thích.”

“Nhưng cũng đâu phải cực kỳ nguy hiểm đến tính mạng chứ? Vậy mà nói quãng đời còn lại, nghe phát sợ.”

“Đúng là chị ấy nói hơi quá lên, nhưng với chị ấy, cái chết lúc nào cũng như đang rình rập. Chắc vì thế nên Yayoi-chan mới cảm thấy có gì đó gài gủi nơi bố.”

Shozo nhớ lại hình ảnh bố và Yayoi khi cậu bước ra khỏi phòng. Có lẽ đối với Yayoi, không nơi nào ấm áp hơn thế.

“Anh có nhớ khi cãi nhau, em đã nói luôn ủng hộ bố không? Khi ấy em quên nói rằng em cũng luôn ủng hộ cả anh nữa. Không có ai ủng hộ thì buồn chết. Bố với Yayoi-chan đã là một cặp đồng minh mạnh nhất rồi!”

Dù gật gù đồng ý với em gái, Shozo vẫn nghĩ dù thế nào mình cũng không thể quen với cách thể hiện tình cảm của bố cậu và Yayoi. Cậu biết mình nên xin lỗi mà sao không tìm được lời nào để nói.

Trở về từ chuyến du lịch suối nước nóng, Shozo ấy này không biết nên xin lỗi như thế nào mới phải, mấy ngày sau cậu vẫn không thể liên lạc với bố và Yayoi. Dù trong lòng cậu nghĩ cần gọi điện cho họ, nhưng không sao làm được. Cứ hễ nghĩ tới chuyện cậu đã giới gáo nước lạnh chuyến du lịch hứng khởi của hai người, cậu lại cảm thấy bức bối không yên. Không biết Yayoi còn giận hay không?

Trong khi Shozo vẫn còn áy náy, chưa biết xử sự ra sao thì một hôm bỗng dưng Yayoi gọi điện đến chỗ làm của cậu. Shozo mừng thầm vì nghĩ rất có thể Yayoi gọi điện để làm lành. Nhưng không phải vậy, bên kia điện thoại là một tràng tiếng nói và nước nở lẫn lộn.

“Sho-chan đây phải không? Có chuyện chẳng lành rồi Sho-chan ơi! Vừa nãy người ta báo xảy ra sự cố ở lò thiêu bố cậu làm việc. Là do để quên máy chạy tim trong thi thể người chết, khi đưa vào lò thiêu nó nổ tung làm mấy nhân viên bị thương. Trong số ấy có cả bố cậu. Tôi đã gọi cho Kae, nhưng con bé hình như có việc ra ngoài nên không nhắc máy. Làm thế nào bây giờ hả Sho-chan? Bố cậu mà có mệnh hệ gì làm sao tôi sống nổi?”

Shozo bảo sẽ đi ngay và hỏi địa chỉ bệnh viện. Cậu xin phép sắp về sớm rồi lao ra khỏi văn phòng, chạy thục mạng về phía nhà ga. Nghiêm trọng đây, cậu vừa chạy vừa gào lên trong lồng ngực. Con người khi chết đi ai cũng thành tro bụi mà thôi. Những lời bố nói như châm thẳng vào tim cậu. Ký ức về bố thoáng hiện lên rồi lại mất đi. Trong mơ ký ức ấy, chẳng hiểu vì sao lại không có bóng dáng của mẹ. Nghĩ lại cậu mới nhận ra, đó là do những năm tháng bố sống độc thân còn dài hơn cả khoảng thời gian ông sống cùng với mẹ. Chắc bố cũng không cảm thấy vất vả nữa, nhưng còn quá sớm để ông trở thành tro bụi. Tàu điện chạy chậm rì hơn bao giờ hết. Shozo bồn chồn không yên, cậu tắc lưỡi mấy lần vì khó chịu.

Qua cổng chính bệnh viện, Shozo trông thấy Yayoi ngồi gục trên ghế đá ngoài sân trước cửa vào khu điều trị. Cô nhận ra Shozo trước và vẫy tay gọi. Bên cạnh cô, bố cậu với bàn tay quăn băng trắng dày cộp mỉm cười quay ra.

“Từ xưa Shozo đã chạy nhanh rồi. Trong hội thao bao giờ cũng về đích trước nhất.”

“Thật á? Sho-chan cừ nhỉ!”

Shozo kinh ngạc nhìn hai người họ, cậu gặp người thờ ờ học ngay trước ghế đá. Yayoi nhìn cậu bảo:

“May quá, bố cậu không việc gì. Nhưng mà Sho-chan tự đứng được nghỉ việc, sướng nhé!”

Shozo chẳng thốt ra nổi lời nào dù những muốn nổi khùng và gào lên. Cậu nhớ lại cảm giác bồn chồn trên tàu điện. Shozo suýt bật khóc, cậu thấy mình chẳng khác gì vừa bị lừa một cú cực kỳ ngớ ngẩn. Cậu không

còn đủ sức để nói nữa, cứ mặc thân hình mỗi một rã rời buông phịch xuống ghế.

Bố và Yayoi không mấy may để ý đến tình trạng của Shozo, hai tay đan vào nhau cứ như chỗ đó chỉ có riêng hai người. Dù rất khó chịu, Shozo vẫn phải ngẩng nhìn. Bọn họ thật vô duyên, chẳng cần biết mình đang ở đây, cậu bực dọc nghĩ. Đúng lúc đó Yayoi thốt lên:

“Anh mà chết là em cũng chết theo đấy!”

Cậu định cho qua, nhưng khi nghe câu trả lời của bố, cậu không tin nổi ở tại mình:

“Mợ mà ra đi thì mỗ sẽ phải làm đám tang cho mợ đấy. Vậy mỗ sẽ phải thiêu xương cốt của mợ sao?”

Tự dưng bố cậu dùng phương ngữ mà ngay chính Shozo cũng chưa được nghe bao giờ. Mẹ là người Tokyo, nên khi lấy mẹ, bố đã phải đổi cách phát âm theo giọng chuẩn. Từ sau lần có người họ hàng đến chơi nhà, lâu lắm rồi cậu mới được nghe lại cái giọng nhà quê của bố.

“Anh hãy cố sống cho đến lúc nhặt xương của em nhé. Chắc em cũng chỉ cố sống đến lúc nhặt được xương cho anh thôi!”

Bố cậu liền đáp lại:

“Cả hai ta đều được nhặt xương cốt cho nhau à, tuyệt quá còn gì, nhưng làm gì có chuyện đó. Giấc mơ đó không thành hiện thực được đâu mợ ơi.”

“Thiệt hử mình?”

Yayoi cũng bắt chước nói giọng nhà quê của bố, cô quay sang nhìn Shozo vẻ ngượng ngịu:

“À, đấy là bố cậu dạy mình đấy!”

Đủ rồi, Shozo thở dài. Hai người muốn làm gì tùy thích, tôi đã ngán đến tận cổ rồi, tôi chẳng còn gì để nói nữa, chỉ muốn đi khỏi đây thật nhanh, Shozo thầm nghĩ. Cậu định nói lời tạm biệt. Khi ngẩng mặt lên, cậu thấy ngón tay thò ra từ lớp băng trắng của bố đan chặt với ngón tay của Yayoi. Dưới ánh nắng xuân dịu dàng xen qua kẽ lá non, hai người họ trông như thể cùng nâng niu thứ gì đó trên tay. Shozo tưởng mắt mình làm sao, liền đưa tay lên dụi. Trong khoảnh khắc đó, Shozo bỗng nhớ đến bài văn mình đã viết từ xưa, bất chợt cậu thấy buồn cười làm sao. Kae nói đúng,

h ồi đó cậu đã nói dối. Nhưng giờ đây dù thế nào Shozo cũng không muốn viết lại câu mở đầu của bài văn đó.